

ФРЕД КОЛВИН
ПРЕВЪЗХОДЕН ПЪТ
ЛЮБОВТА И БИБЛЕЙСКАТА
УПОТРЕБА НА ДУХОВНИТЕ
ДАРБИ

Превод от английски: Красимира Стефанова, 1992

chitanka.info

ПРЕДГОВОР ОТ АВТОРА

Казвам се Фред Колвин. Живея и работя в Залцбург, Австрия. Най-същественото в моя живот е това, че съм мъж на една жена и баща на осем деца. Друго съществено нещо е това, че Бог ме е намерил. Аз не съм Го намерил, но Той ме намери. Аз не съм Го и търсил. Търсех отговорите на въпросите на живота на други места, при други извори.

Аз бях като онази жена от Библията, като самарянката. Тя стояла до един кладенец — жадна, много жадна. Била дошла да си начерпи вода, защото била жадна. И там срещнала един мъж. Тя не го познавала. Той ѝ казва: „Дай ми да пия“. Тя му отговаря: „Защо искаш от мен вода? Ти си юдеин, а аз съм самарянка. Вие нямате нищо общо с нас“. А Той ѝ казва следното: „Ако знаеше кой е Този, с когото говориш, щеше да Го помолиш и Той би ти дал жива вода“. „Жива вода — мисли си тя, — как ще стигне до нея? Кладенецът е дълбок, а Той няма почерпало.“ Тя е жадна, но досега е пила от погрешния кладенец. Иисус ѝ казва: „Ако пиеш от тази вода, винаги ще ожадняваш“. Знаеш ли за коя вода ѝ говори Той? Тя трябва да е пила доста много. Пила е и от Иван, и от Петър... Тя си е мислела, че може да има някакво запълване на празнотата в живота и чрез интимни отношения с мъже. Колко много хора си мислят така! И аз си мислех, че мога да изпълня живота си посредством някоя жена, чрез задоволяване на естествените ми потребности. Но преди 20 години срещнах един Мъж, когото преди това не познавах. И съм стигнал дотам, че чрез Него получавам изпълване на живота си — чрез Иисус Христос.

Може би и ти имаш същата опитност. Ти си бил жаден за Истината, но си пил от погрешния кладенец. Това, за което говоря с най-голямо удоволствие, е Иисус Христос и всъщност това ми е работата. Тази година бях в доста различни страни. Бях в един университет в Шотландия, в бившия Съветски съюз, в Италия, в Германия, навсякъде из Австрия; и от всичко най-много обичам да говоря за Иисус Христос. Но в следващите пет лекции ще говоря относително малко за Него. Ще говоря за Светия Дух. Светият Дух е

третата личност на Бога. Аз заявявам, че вярвам в Светия Дух. И искам да подчертая, че Той е не само важен за мен, Той е незаменим. Без Него не бих могъл да послужа за нищо. Най-доброто, което бих могъл да направя със собствени сили, е като пясък, който изтича между пръстите ми. Всичко, което бих могъл да направя за Бога със собствените си сили, не струва. Аз зная какво означава да служа в силата на Светия Дух. Нищо не ме натъжава така, както безсилното християнство. Но ми е ясно, че днес християните имат различни мнения за Светия Дух и Неговото действие.

Знаеш ли, ти можеш да проповядваш всичко с Библията в ръка, затова има и толкова много секти. Свидетелите на Йехова казват, че Иисус не е Бог. Те доказват това с Библията. Християните казват, че Иисус е Бог. И те го доказват с Библията. Мормоните казват, че Адам е бил бог. Те също се опитват да докажат това със своите библии. Хората са склонни да тълкуват Библията според своите опитности и преживявания и често забравят взаимната връзка на някое изказване на Библията с околните стихове. Нека ви дам един пример за това. В една гимназия у нас имаше един учител по биология. Веднъж той взел две чаши, пълни с течност и казал: „Деца, днес ще направим един опит“. Взел един дъждовен червей и го пуснал в едната чаша. Червеят веднага умрял. След това пуснал друг във втората чаша и червеят заплувал в нея. Той казал: „Деца, това е ракия, а това е вода. Какъв е изводът от този опит?“. Един от учениците отговорил: „Ако прием достатъчно ракия, няма да имаме глисти“. Това е едно от възможните тълкувания. Ти може би щеше да го изтълкуваш другояче. Аз зная, че тълкуването на тези неща, за които ще говоря, няма да съвпадне с това, в което вярват някои други християни. Има християни, с които съм чел Библията и съм се молил, които мислят другояче. Аз не твърдя, че те не са искрени, но мога да кажа, че правят една грешка. Те забравят за взаимната връзка между библейските текстове.

В следващите лекции ние ще четем по цели глави от Библията и ще тълкуваме думите на апостолите в тяхната взаимна връзка. Тук ще ви дам един пример: нека предположим, че аз стоя навън и ти чуваш гласа ми с моя американски акцент. И така, аз казвам: „Най-много ми харесват русите жени“. Ти си мислиш: „И това ми било християнин! Та това е ужасно. Как може да говори така!“. Тогава поглеждаш през вратата и виждаш как прегръщам... своята собствена руса жена! Това

звучи вече съвсем по друг начин, нали? Това, което беше отрицателно, стана положително, защото обърнахме внимание на взаимовръзката. Аз чета Библията от двадесет и една години и най-важното правило, което познавам при четенето ѝ е: „Обърни внимание на взаимовръзката!“. Човек чете Библията с доверие в Светия Дух, в нейната взаимовръзка; сравнява стих със стих и се опитва да разбере общото послание на прочетеното. Моят опит показва, че голямата част от различията в мненията на различните християни се дължи на това как те четат Библията. Аз я чета през очилата си; някои я четат през своите собствени преживявания. Искам да ви препоръчам това и ще се връщам на него отново и отново по време на нашите пет лекции: нека да четем нашите преживявания през Библията.

ЛЕКЦИЯ 1

ЕДНО ТЯЛО И МНОГО ДУХОВНИ ДАРБИ

Моята тема е „Библейската харизматична църква“. Аз съм харизматик, тъй като имам духовна дарба. Всеки християнин според Библията има дарба от Светия Дух. Всеки християнин има „харизмата“, т.е. той е харизматик. По мое време започна едно движение, наречено харизматично движение. Много от тези хора са истински християни, мили, верни християни. И тези мили християни издигат преди всичко останало учението за Светия Дух.

Искам да ви кажа най-напред нещо. Това движение се зароди естествено. Това трябваше да се случи. Когато днес влезем в някоя голяма църква^[1], веднага ще забележим, че там е мъртвило, че там няма живот; не забелязваме нищо от Светия Дух. Някои църкви са мъртви като камък и студени като корем на змия в ноемврийско утро. Обратната реакция е разбираема. Надявам се, че в тези пет лекции ще мога да се обърна единствено към Библията и да разгледам тези неща в един библейски контекст, тъй като съм искрено убеден и казвам това с любов: тук се е появило едно неравновесие, едно залюляване на махалото от дясно на ляво.

Аз вярвам, че Библията сочи истинския път. В тази лекция ще направя някои основни разсъждения относно духовните дарби. Ще прочетем заедно 12-та глава на 1 Коринтяни и ще изтълкуваме това, което апостол Павел казва за тях. Ако ти нямаш Библия тази вечер, можеш да получиш една. В Католическата църква в Австрия човек няма нужда от Библия. Сигурно и при вас, в Православната църква, хората не се нуждаят от Библии. Но тук, през следващите пет вечери ще имаме доста работа с нея.

Нека прочетем 1 Кор. 12:1-3: *„Що се отнася до духовните дарби, братя, не искам да не разбирате. Вие знаете, че когато бяхте езичници, ви теглеше към немите идоли, които ви привличаха. Затова ви известявам, че никой, като говори с Божия Дух, не казва: Да бъде*

проклет Иисус; и никой не може да каже: Иисус е Господ!, освен със Светия Дух“.

А сега нека прочетем и 1 Кор. 14:1: *„Стремете се към любовта; но копнейте и за духовните дарби, а особено за дарбата да пророкувате“.* В 1 Кор. 14:1 Павел обобщава три глави. Той казва най-напред *„Стремете се към любовта“* и след това: *„копнейте и за духовните дарби, особено за дарбата да пророкувате“.*

Духовните дарби са разгледани главно в 12-та глава, а библейското търсене или копнеж той разглежда тук, в 14-та. Един още по-добър път Павел ни показва в 13-та глава. Това е пътят на любовта. Знаеш ли, че навсякъде в Новия Завет, където се споменават духовните дарби — Римляни 12, Ефесяни 4, 1 Коринтяни 12 до 14 — навсякъде се говори за любовта? Защо? Защото духовните дарби са — както тогава, така и сега — един от спорните въпроси между християните. Ние имаме различни дарби, различни качества и без любов винаги ще има търкания. Ето защо ние трябва да копнеем за духовните дарби — гл. 12, но трябва да се стремим към любовта — гл. 13 и гл. 14 — да копнеем особено много за онези духовни дарби, които служат за растежа на другите ни братя и сестри.

Току-що прочетохме стиховете в 1 Кор. 12:1-3. Павел пише: *„Не искам да не разбирате за духовните дарби“.* Коринтяните са имали опит с духовните дарби. В първа глава на 1 Кор. се казва, че те са имали всяка дарба. В 12:2 се казва, че духовни сили са ги привличали към идолите. Светият Дух не е единствената духовна сила. Има и други духовни сили, които искат да ни отдалечат от Бога и да ни привлекат към един фалшив бог. Те искат да ни отклонят от истинското богослужение и да ни въвлекат в едно неправилно богослужение. Сатана действа днес в Божията църква точно така, както и по онова време в Кор.

Ако би могъл да попиташ някого от коринтяните дали знае нещо за духовните дарби, щеше да получиш следния отговор: *„Да, разбира се, ние всички говорим на езици. Ние тук имаме всички дарби. Ние определено сме една харизматична църква“.* Те са имали опит с тези неща, но въпреки това Павел е трябвало да им пише: *„Не искам да не разбирате и за духовните дарби“.* Аз също искам да подчертая това тази вечер. Оставил съм си семейството и съм дошъл тук, защото желая християните в София да разбират тези неща. Това, че ти имаш

някакви опитности в тази насока, не означава, че това са библейски опитности. Това, че имаш някакви духовни преживявания в никакъв случай не означава, че това непременно са преживявания със Светия Дух.

Как може да се прецени кой дух е в действие? Според стиховете от 1 до 3 това се преценява по неговите изявления. Ако пророкът говори под влияние на определен дух, какво е неговото послание? Никой не може да каже: „Да бъде проклет Исус“ под влияние на Светия Дух. Никой не може да каже: „Исус е Господ!“ под влияние на зъл дух. Но, приятели, един лъжлив пророк може съвсем спокойно да каже „Исус е Господ!“ и от себе си.

Ето един пример. Аз имам един приятел в Индия, който се казва Бакхт Синг. Той и неговите приятели са основали там 600 църкви. Един ден при него дошъл един мюсюлманин и му казал: „Нали пише, че никой не може да нарече Исус Господ, освен със Светия Дух?“. „Да, правилно“ — му отговорил Бакхт Синг. Другият продължил: „Много добре. Аз съм мюсюлманин, е, имам ли Светия Дух?“. Бакхт Синг: „Не“. Тогава онзи казал: „Исус е Господ“. Бакхт Синг се засмял и отвърнал: „Почакай малко“. Той примъкнал една товарна количка и го помолил: „Качи се на количката“. След това извикал: „Внимание, внимание! Един мой приятел мюсюлманин иска да ви съобщи нещо“. И после към него: „Моля!“. Мюсюлманинът се огледал наоколо и... изчезнал като дим.

Едно е да кажеш: „Исус е Господ“, а друго — да кажеш „Исус е Господ“ чрез силата на Светия Дух. Познавам някои хора, чието учение изглежда библейско, но когато те говорят чрез силата на някой дух и думите им бъдат проверени, се оказва, че са *проклинали Исус*. И съвсем в началото нещо много важно. Йоан пише: „Не вярвайте на всеки дух. Изпитвайте духовете дали са от Бога“. Предварително в своята лекция ви казвам следното: преценката дали една дарба е от Бога, или не, зависи не от твоите чувства, тъй като коринтяните, както пише в стих 2, са били завличани към идолите. За да прецениш духа у някого, трябва да изпиташ какво изповядва той. Това е един проблем при говоренето на езици; тогава не знаеш какво говориш и значението на това, което казваш, не може да бъде проверено.

Мога да кажа с голямо прискърбие, че много хора на Запад — в Америка, в Германия, там, където аз работя, претендират, че са

пророци, но аз мога да докажа, че те изговарят лъжливи пророчества. В Германия има един такъв голям пророк, Фолкарт Шпицер. Той пророкуваше съвсем определени неща, но те никога не се сбъднаха. Той обаче никога не се покая; напротив — продължи да пророкува. Джон Уимбър е пророкувал лъжливо. Други проповядват Светото Писание и го тълкуват очевидно неправилно. Как е възможно тези хора да са говорили от Светия Дух и техните пророчества да се окажат лъжливи?

И така, много е важно да се изпита изказването на духа. Стихове 1 до 3: Всички те трябва да изповядат, че Иисус е Господ, но стиховете от 4 до 11 ни говорят, че има различни дарби, но Духът е същият. Нека да ги прочетем.

„(4) Дарбите са различни, но Духът е същият. (5) Службите са различни, но Господ е същият. (6) Различни са и действията; но Бог е Същият, който върши всичко във всички. (7) А на всеки се дава проявлението на Духа за обща полза, (8) защото на един се дава чрез Духа слово на мъдрост, а на друг — слово на познание чрез същия Дух; (9) на друг — вяра чрез същия Дух, а пък на друг — изцелителни дарби чрез същия Дух; (10) на друг — да върши чудеса, а на друг — пророчество; а на друг — разпознаване на духове; на друг — разни езици; а на друг — тълкуване на езици. (11) А всичко това се върши от един и същ Дух, който разделя на всеки поотделно, както иска.“

Обърни внимание на това: различни дарби — същият Дух; различни служби — същият Господ; различни проявления — същият Бог. Всичко това се причинява от един и същи Дух. Има различия между дарбите, но всичко се дължи на същия Дух. За мен е много интересно разбирането на много християни, че едни дарби са по-чудодейни от други; че някои дарби са по-необикновени от други. Например едни хора от Залцбург ме попитаха: „Имате ли във вашата църква духовните дарби?“. Аз отговорих: „Да, разбира се“. „Да, ама говорят ли езици?“. Аз отговорих: „Не бихме попречили на това, ако

има тълкуване“. „Е, а говорят ли?“ — ме питат. „Още не се е случвало“ — им казах. „Аха, значи нямате духовните дарби.“

В представите на тези хора някои дарби са някак си по-необикновени. Да говориш на някакъв език, без да го разбираш — това е чудесно! Изцеление — това е необикновено! Чудеса — прекрасно! Почакай: Павел казва, че има различни дарби, но Духът е същият! Приятели, всички дарби, които са истински, са от Светия Дух и никоя не е по-необикновена от другите.

Аз няма да правя тази вечер никакво шоу. Можех да помоля Здравко: „Здравко, би ли потанцувал пред нас тази вечер?“. Но не вярвам, че някой би дошъл да гледа как Здравко танцува. Или: „Здравко, би ли ни попял малко?“. Но не вярвам, че хората щяха да бъдат повече, ако трябваше да слушат неговото пеене. Ти може би си казваш: „Каква скука, тоя проповядва. Неговата дарба е учител и евангелизатор“. Няколкостотин души са се обърнали чрез мен в Австрия и на няколкостотин им е било помогнато чрез моето проповядване, но това не е шоу и звучи някак си обикновено. Аз съм дошъл тук да ви кажа точно обратното: *Това е необикновено*. Никоя автентична, истинска дарба на Светия Дух не е обикновена. Това е едно основно правило.

Какво е имал предвид Бог, когато ти е дал тази дарба? Ст. 7: „А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза“. Това е много важно. Всеки, който е новороден, има духовна дарба — всеки вярващ. Ефес. 4:7 казва това, Римл. 12 го казва, и този стих също го казва. Не само някои, а *всеки* има духовна дарба. С каква цел? — За обща полза!

Това е целта на всички духовни дарби — за полза на църквата. И всъщност Павел казва следното в 14-та глава: „Колкото е по-голяма ползата за църквата, толкова е по-голяма и дарбата“; и ако другите нямат полза от моята дарба, аз трябва да мълча. Това е много важно и в 14-та глава ще говорим повече за това. Бог не ми е дал дарба за моя личен растеж. Той не ми е дал никакви способности, за да изпъкна като способен. Бог ми е дал дарби, за да ти служа — *на теб*. Бог е дал дарби на теб, за да служиш на мен. Това правило е много важно.

Ст. 11: „А всичко това се върши от един и същ Дух, който разделя на всеки поотделно, както иска“.

Каквато и да е твоята дарба, това е решение на Светия Дух. Това е Негова привилегия. Той решава кой каква дарба ще получи и е много

важно християните да оценяват дарбите според Неговия начин на мислене.

Ст. 12 и 13: *„Защото, както тялото е едно и има много части, но всичките части на тялото, ако и да са много, пак са едно тяло, така е и Христос. Защото всички ние — било юдеи или гърци, било роби или свободни — бяхме кръстени в един Дух, за да съставяваме едно тяло, и всички с един Дух бяхме напоени“.*

Човешкото тяло се състои от много части. Така е и с тялото на Христос. Всички части на тялото споделят един живот. Отдели ли се една част от тялото, тя умира. Тялото на Христос е един жив организъм.

Какво свързва отделните части в Христовото тяло, за да не се разпадне? Тук четем, че сме кръстени в един Дух. Ние сме напоени с един Дух. И двете неща са свързани с вода. Когато повярвах в Христос, аз бях кръстен във вода. Един проповедник ме потопи, т.е. кръсти във водата. Това е кръщението в Библията — „кръщение“ означава потапяне под повърхността на водата. На гръцки език за потъващите кораби се казва, че се „кръщават“. *„Ние всички... бяхме кръстени в един Дух... и всички с един Дух бяхме напоени.“* Когато се напоя, или напия с вода, това означава, че водата е в мен. Когато се кръщавам във вода, тогава аз съм във водата. За истинските християни и двете неща са в сила. Нека прочетем Римл. 8:9: *„Вие, обаче, не сте плътски, а духовни, ако наистина живее във вас Божият Дух“*, т.е. вие сте в Духа, ако Духът е във вас. И двете неща са необходими.

Думата „дух“ може да означава дъх или въздух. Нека да използваме това за пример: аз се нуждая от въздух около себе си и трябва да се намирам във въздушна среда. Ако нямам въздух в дробовете си, ще умра. Но ако ти ме изстреляш в космоса с една ракета, тогава ще имам въздух в себе си, но около мен ще е безвъздушно пространство. Тогава какво ще стане? Ще се пръсна. Аз трябва да имам въздух в себе си, но трябва и да се намирам във въздушна среда. Павел пише: *„Вие сте в Духа (това е кръщението или потапянето в Духа) и Духът е във вас“*. И нека прочетем по-нататък: *„Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов“*. Ако нямаш Светия Дух, тогава не принадлежиш на Христос. Тук няма средно положение.

Някои учат, че като повярваме, това било добре. Тогава ставаме вярващи. Но ни трябва една втора опитност, която те наричат духовно кръщение, и ако ти нямаш това духовно кръщение, което се удостоверява с говорене на език, то ти нямаш Светия Дух. Приятели, това е невъзможно. Ако нямаш Светия Дух, ти не принадлежиш на Христос, ти си изгубен поради греховете си и Той ще те кръсти с огън, в пъкъла.

Павел казва: „*Ние всички бяхме кръстени в един Дух... и всички с един Дух бяхме напоени*“. В деня на големия празник Иисус застава пред всички юдеи в Ерусалим и казва: „*Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие. Ако някой вярва в Мен, както казва Писанието, реки от жива вода ще потекат от утробата му*“. И Йоан пише по-нататък (Йоан 7:39): „*А това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат; защото Светият Дух още не беше даден, понеже Иисус още не се беше прославил*“. „Всеки, който вярва в Мен, който пие от Мен, от него потичат реки от жива вода.“ Когато ти повярваш в Иисус Христос, Той сравнява твоята вяра с пиене от Него; и Той те взема и те потапя (или кръщава) в Светия Дух. Ти си приет, обгърнат от Светия Дух, приет в Тялото на Христос. Това е темата на следващата ни лекция: „Кръщение със Светия Дух и изпълване със Светия Дух“. Забележи: не Светият Дух те кръщава, а Христос те кръщава в Светия Дух, както Йоан Кръстител. Йоан е казвал: „Аз ви кръщавам с вода“ и е потапял хората един след друг във водата. Той казва по-нататък: „Но иде Онзи, който ще ви кръсти със Светия Дух“. Какво става тогава? Помислете: Аз съм кръстен в Духа, ти си кръстен в Духа, различни хора с различни дарби, различни способности, съвсем различни личности — в един Дух и заедно с Христос, Главата, съставляват една свръхличност, нещо съвсем ново. В Стария Завет не си срещал такова нещо; една чудесна тайна — хора, приети в Божия Дух, едно ново същество — Христовото тяло. Какво чудесно нещо!

Змията казва на Ева в градината: Ако направите това, което ви казвам, „ще бъдете като Бога“. А какво казва Евангелието? — Ако слушаш Иисус, Неговата блага вест, ти ще бъдеш приет, потопен в Божия Дух. Искам да ви кажа, че кръщението в Светия Дух е една от най-чудните истини в цялата Вселена. Обърни внимание на текста: „*ние всички бяхме кръстени в един Дух да съставяваме едно тяло и всички от един Дух бяхме напоени*“.

Ст. 15 до 20: „(15) Ако каже кракът: Понеже не съм ръка, не съм от тялото, това прави ли го да не е от тялото? (16) И ако каже ухото: Понеже не съм око, не съм от тялото, това прави ли го да не е от тялото? (17) Ако цялото тяло беше око, къде щеше да е слухът? Ако цялото беше слух, къде щеше да е обонянieto? (18) Но сега Бог е поставил частите — всяка една от тях — в тялото, както е искал. (19) Но ако всичко беше една част, къде щеше да е тялото? (20) А сега наистина частите са много, а тялото — едно“.

Всяка част трябва да функционира, за да може и тялото да функционира. Някои си мислят, че нямат никаква съществена дарба; че не могат нищо съществено да допринесат. А стихове 21 и 22 говорят за духовна гордост. Някои се смятат за толкова надарени, че не се нуждаят от другите християни. Това са двата пречещи фактора в тялото на Христос.

Познавам християни, които имат определени проблеми. Например, познавам една жена, която от години се опитва да говори на езици. В нейната църква са ѝ казали: „Ако не говориш на език, нямаш пълнотата на Светия Дух“. Тя не можеше да постигне това и казваше: „Аз не съм от тялото“. Познавам и други хора, които не могат да проповядват. Те казват: „Кой съм аз? Какво мога аз? Аз не съм от тялото“.

Но, приятели, нашата принадлежност към тялото не зависи от нашите духовни дарби. Обратно, нашите духовни дарби зависят от принадлежността ни към тялото. Ще използвам един пример: едно ухо започва да говори. То казва: „Аз съм едно ухо. Аз не съм око и понеже не съм око, не съм от тялото“. Почакай малко! Ти си ухо, явно не си око, но си от тялото, иначе нямаше да си ухо. Нека предположим, че както си ходим, виждаме едно ухо, което лежи на тротоара. Казваме му: „Ако си добро ухо и чуваш добре, ще те взема и ще бъдеш част от моето тяло“. Ще може ли да стане това? Едва ли.

През моето студентство учех ембриология. Знам много неща за развитието на бебето. В началото, когато ембрионът се появи, не се вижда никакво ухо. След това тялото започва да се развива и да нараства, но ухото все още не се вижда, а се забелязва само една издутина. С течение на времето ухото се развива — понякога по-голямо, като моето, понякога не чак толкова.

Така е и при християните. Често появяването на някоя духовна дарба е въпрос на развитие, но да мислиш, че не си от тялото, понеже нямаш никаква определена функция — това е безсмислено. Какво щеше да стане, ако ухото би било око? Човек щеше да има четири очи. За един шофьор би било практично, може би, но къде щеше да е тогава слухът? Това е аргументът на Павел: не само гледането е важно, чуването също е важно и все едно каква дарба имаш, принадлежността ти към тялото не зависи от твоята дарба, а ти просто изпълняваш тази функция, понеже си от тялото.

В това е и проблемът: някои учат, че може да си вярващ, но получаваш духовно кръщение едва тогава, когато започнеш да говориш на езици. Без тази дарба ти нямаш духовно кръщение. Прочети обаче стих 13. Ако не си кръстен духовно, ти не си от тялото.

„Ако не говориш езици, ти не си от тялото.“ Приятели, това е погрешно! Ако всички говореха езици, какво щеше да стане тогава? Размислете! Аз имам един език, две уши, две очи. Очите ми не са езици, ушите ми не са езици. Трябва ли всички да говорим на езици, защото иначе не сме от тялото? Какво би било тогава тялото Христово? Осемдесет килограма езици!

Павел се опитва да каже именно това. Всички дарби са необходими и колко прекрасно е, че аз си имам своята дарба. Стих 19: *„Но ако всичко беше една част, къде щеше да е тялото?“*. Това е една прекрасна психологическа отправна точка. Аз няма нужда да бъда друг — например някой може много добре да организира, а при мен това е безнадежден проблем. Понякога ми се иска да бъда като него, понякога се отчайвам от себе си, но този стих ми помага. Бог ми е дал моята дарба и Той иска аз да имам тези способности. Все едно каква е твоята дарба, която си получил от Бога, не си мисли: „О, аз нямам дарбата на другия“. Ти имаш дарбата, която Бог желае да имаш и Той се радва, когато я употребяваш. Но някои казват: „Аз имам само една малка дарба. Аз съм само една малка маргаритка. Искам да бъда дъб. Жалко, че не съм дъб, а една малка маргаритка“. Но защо искаш да си дъб? Защо искаш да си голям? За това ли Бог ни дава дарби? За да изглеждаме големи и важни? Не! Бог ти е дал дарбата, която Той е искал. И ако ти наистина искаш да Му угодиш, употребявай своята дарба в служба на другите.

Има още един проблем: стих 21 до 26: „(21) И окото не може да каже на ръката: Не ми трябваш; или пък главата на краката: Не сте ми необходими. (22) Напротив, тези части на тялото, които изглеждат по-слаби, са необходими; (23) и тези части на тялото, които ни изглеждат по-малко почитени, тях обграждаме с по-голяма почит; и неблагоприличните ни части имат по-голямо благоприличие, (24) а благоприличните ни части нямат нужда от това. Но Бог е сглобил така, че е дал по-голяма почит на онази част, която не я притежава; (25) за да няма раздор в тялото, а частите му да се грижат еднакво една за друга. (26) И ако страда една част, всичките части страдат с нея; или ако се слави една част, всичките части се радват заедно с нея“.

Всички дарби са необходими, но никоя не е толкова важна, че да е достатъчна сама за себе си. Това е много съществено. Някои части от Христовото тяло са видими. Аз съм говорил пред хиляди хора. Говорил съм пред високопоставени личности. Жена ми обаче, ако трябва да говори пред трима души, започва да се притеснява. Тя има други способности. Понякога на тези, които са с такива изяви дарби, им се струва, че са толкова важни, че започват да говорят сами за себе си. Те си мислят: „Този там е един най-протичък брат“. Но Павел казва: „Чуй урока на собственото си тяло“. Някои от твоите части са видими. Ръцете ми винаги се виждат. Има части, които са винаги покрити. През лятото по-малко, но например никога не съм ходил без панталони на обществено място; може да са къси, но са панталони. Така е и в България, нали?

Като си помисля само колко много пари дават хората, за да се обличат красиво! Като ви гледам отгук — червено, жълто, синьо... това е толкова красиво. Някои части на тялото почиташ, като ги обличаш със скъпи дрехи. Павел иска да каже следното: служението в църквата на някои от нас може да не бие на очи, но това не означава, че те не са важни. Ние трябва да почитаме особено много тъкмо тези членове на църквата, тъй като видимите части не се нуждаят от това. Защо? Защото ние сме едно тяло. Ние сме свързани един с друг. Когато единият страда, всички страдат. И тъй, всички членове са важни, всички трябва да бъдат почитани, но някои дарби са по-важни — стихове 28 до 31:

„(28) И Бог е поставил някои в църквата — първо апостоли, второ пророци, трето учители, после чудеса, после дарби на изцеление, помагания, управлявания, разни езици. (29) Всички апостоли ли са? Всички пророци ли са? Всички учители ли са? Всички вършат ли чудеса? (30) Всички имат ли изцелителни дарби? Всички говорят ли езици? Всички тълкуват ли? (31) Копнейте за по-големите дарби. Но аз ви показвам един още по-превъзходен път“.

Стихове 21 до 27 ни казват, че всички дарби са необходими, а стихове 28 до 31 — че някои дарби са по-необходими.

Мога ли да ти взема назаем малкия пръст? Не ти се ще, но без пръст няма да умреш. А мислиш ли, че ще можеш да живееш без глава?

Някои части са по-важни за живота от други и тук има известна градация. Всички са важни, но някои дарби са по-важни. Ако ти дойде на ум да ме поканиш на вечеря и ми сервираш картофи, моля те, не забравяй солта, защото картофи без сол... Да, но ако трябва да се избира между картофите и солта — тогава, моля те, дай ми картофите. Солта не е без значение, но картофите са основното!

Нека погледнем стих 28: *„И Бог е поставил някои в църквата — първо апостоли, второ пророци, трето учители...“* и чак тогава той говори за останалите дарби: *„чудеса, изцеления, помагания, управлявания“* — и накрая — *„разни езици“*.

Забележете, че много от християните искат да притежават именно тези дарби, които Павел поставя на по-задно и дори на последно място! Вършенето на чудеса не е толкова важна дарба, колкото поучаването; изцелителната дарба е също по-маловажна от поучаването и т.н. Някои дарби са по-важни и от това как са изброени тук, става ясно кои са най-важните.

„Копнейте за по-големите дарби“ (ст. 31). Аз съм обезпокоен, тъй като виждам в църквата на Бога, която обичам, един небиблейски, недуховен стремеж към по-малките дарби. Хората се стремят да говорят на езици, но когато прочетем този стих, виждаме, че това е най-малката от всички духовни дарби.

Второ, тук при мен, в моите записки, имам изброени 18 причини, които съм събрал от различни писатели — известни учители като Кенет Хеген, Волфхард Маргис, Джордж Мелон и др. (фиг. 1). Те изброяват тези 18 причини като отговор на въпроса защо трябва всички християни да говорят на езици; 18 причини, поради които всички християни трябва да търсят тази дарба. Но когато чета Павел, аз разбирам, че това е дарбата, която най-малко трябва да търся. Това ме обезпокоява.

Фиг. 1. Основания за това, че всеки вярващ трябва да се моли на нови езици по Кенет Хеген (К. Х.), Волфхард Маргис (В. М.), Джордж Мелон (Дж. М.):

1. Езиците са началният белег за духовното кръщение, респ. приемането на Светия Дух, „началото на всичко“. (К. Х.)

2. Молитвата на езици (МЕз) е за собствено изграждане. 1 Кор. 14:4. (К. Х., В. М., Дж. М.)

3. МЕз ни напомня за присъствието на Св. Дух, респ. на Бога. (К. Х., Дж. М., В. М.)

4. МЕз изгражда вярата ни, Юда 20. (К. Х.)

5. МЕз е в съответствие със съвършената Божия воля. „Като автостоп при молитва.“ (Дж. М., Римл. 8:26-28; К. Х., В. М.)

6. МЕз ни пази чисти от омърсяването на света. (К. Х., В. М.)

7. МЕз ни дава способността да се молим за неизвестни неща. (К. Х.)

8. МЕз освежава духа ни. Исая 28:11-12. (К. Х.)

9. МЕз за благодарение. 1 Кор. 14:15-17. (К. Х.)

10. МЕз обуздава езика ни. Яков 3:8. (К. Х.) „... отдавам езика си на Светия Дух.“ (В. М.)

11. Говорещият на езици бива „освободен“. „В стремежа си към Бога не е поробен от тялото и личността си.“ (Дж. М.)

12. МЕз пречиства ума, „отхвърляне на грижите и стреса“ (Дж. М.), „огнени езици — пречистване“ (В. М.).

13. МЕз дава възможност за ефикасно духовно воюване. Ефес. 6:18. (Дж. М.)

14. МЕз повдига нивото на нашето хваление. Падаат задръжките, ограниченият речник се разширява, повърхностното хваление се задълбочава. „Можем да произнесем непроизносимото в нашия език на любовта.“ (Дж. М.)

15. Чрез МЕз самият Св. Дух може да се моли. Нашите мотивации и нечисти мисли не могат да попречат на молитвата. „Кръговрат на Божиите думи без каквото и да било прекъсване, перчене, примес.“ (В. М.)

16. Чрез МЕз говорещият става по-силен. „...обуздаване на разума... Харизматикът мисли по-добре.“ (В. М.)

17. МЕз е чудо. (В. М.)

18. МЕз подпомага „постоянното изпълване“ със Светия Дух. (В. М.)

„Всички говорят ли езици?“ Какво казва Библията? Нека прочетем тези стихове по-бавно. Стих 29: „Всички апостоли ли са?“ — Не. „Всички пророци ли са?“ — Не. „Всички учители ли са?“ — Не. „Всички вършат ли чудеса?“ — Не. „Всички имат ли изцелителни дарби?“ — Не. „Всички говорят ли езици?“ — Да?! — Не!

„Копнейте за по-големите дарби.“ Библията ни казва да не забраняваме говоренето на езици и ние не го забраняваме. Ние искаме да търсим по-големите дарби; и по-големите дарби са от по-голяма полза за моите братя и сестри. Може да изглежда, че най-важните дарби не са толкова фантастични в очите на хората. Тази вечер не са дошли 20 000 души, но това, което ви казвам, е много важно. Искам да ви кажа заедно с Павел: „Стремете се към любовта“ — №1. Това е най-препоръчителният път — стих 31. Има нещо по-важно от твоята дарба — това е любовта! Стреми се към любовта, особено при упражняването на духовните дарби. „Търсете духовните дарби, особено дарбата да пророкувате“. Или казано другояче: търсете онази дарба, с която най-много ще помогнете на другите. Може да се окаже, че най-важните дарби не са най-добри за правенето на шоу, но с

течение на времето те допринасят най-много за църквата. Надявам се, че тази седмица ще се задълбочим в изследване на тази важна тема в светлината на Библията.

[1] Авторът има предвид голям храм, най-вероятно католически.
— Бел.ред. ↑

ВЪПРОСИ ОТ АУДИТОРИЯТА

— *Вие казахте: „Търсете по-големите дарби“, но споменахте също, че сам Исус решава на кого каква дарба ще даде. Искам да обясните това.*

— Това е един много добър въпрос. На гръцки, както и на немски, и на български думата „търсете“ показва съвсем ясно кой и какво трябва да търси. „Търсете“ — това се отнася не за една-единствена личност; апостолът говори на цялата църква. Ние живеем в един свят, в който индивидуализмът е много силно изразен и за някои определени духовни течения той е много важен. „Моята дарба е говорене на езици.“, „Моята дарба е поучението“ и т.н., но тук ни е нужна една поправка. Ние трябва да се научим да мислим за себе си като за църква. Какво е необходимо в нашата църква, за да расте? Колкото дарбата е по-голяма, толкова по-голяма е ползата за църквата (глава 14). И така, говорим за това какво търси една църква, но сега обръщаме въпроса — какви дарби търсите вие във вашата църква?

Аз имам приятели, в чиито църкви се твърди, че ние нямаме Светия Дух, понеже не всички говорим на езици, и те се опитваха да ни повлияят, така че всички да проговорим на езици. Имам един приятел, който винаги говори с мен за езиците, щом се заприказваме. Той иска непременно всички да говорим на езици, както се проповядва в неговата църква, т.е. както в направлението на неговата църква и движението, към което тя се числи — те търсят говорене на езици.

Павел ни казва, че ние като църква трябва да търсим по-големите дарби. Когато Павел говори за отделните членове, той казва, че Бог дава дарби на всеки поотделно, както Той желае. От една страна той говори за Божията инициатива, а от друга — какво трябва да смятаме за важно в нашата църква, в нашето църковно направление.

— *Писано е, че ние сме запечатани със Светия Дух. Възможно ли е понякога да имаме повече или по-малко от Светия Дух?*

— Това е един много важен въпрос. В Ефес. 1:13-14 четем, че ние сме чули благовестието или евангелието, повярвали сме и сме запечатани със Светия Дух. В стих 3 от същата глава се казва, че Бог

ни е благословил още в миналото с всяко духовно благословение. Понякога се говори за едно второ благословение. Веднъж ме попитаха: „Братко, получил ли си второто благословение?“. Аз отговорих: „Не знам точно колко са на брой, може би хиляди; аз имам всяко благословение в Христос“.

Ако си вярващ, ти си кръстен в Духа, ти си напоен с Духа. Тук съществуват проблеми на езика: Библията говори за изпълване с Духа, така че човек си мисли, че може да има повече или по-малко от Него, но това не е така. В Ефес. 5:18 се казва буквално: *„И не се изпълвайте с вино,... а се изпълвайте с Духа“*. В Деян. 13:45: *„... изпълниха се със завист“*; 13:52: *„... изпълниха се с радост“*, и на много други места в Библията. Всички тези примери означават, че човек бива завладян от нещо. Един човек, който е завладян от гняв, яд, завист и пр., върши неща, които нормално не би вършил. Човек, „изпълнен“ или завладян от алкохол, върши неща, които нормално не върши. Това повлиява на неговия говор, неговото пеене и неговата походка. В Ефес. 5:18-21 се казва:

„Изпълвайте се с Духа; като си говорите с псалми и химни, и духовни песни, като пеете и възпявате в сърцето си Господа; като винаги благодарите за всичко на Бог и Отец в името на нашия Господ Иисус Христос. Подчинявайте се един на друг в страх от Христос“.

Тук получаваме заповед да не се напиваме с вино, а да се изпълваме с Духа; нашето говорене, пеене и вървеж да бъдат повлияни от Светия Дух. Както говоренето, пеенето и походката се влияят от виното, така нашето говорене, пеене и вървеж, т.е. отношенията помежду ни могат да бъдат повлияни от Светия Дух. Не че ти получаваш повече от Светия Дух, а Светият Дух получава повече от теб! Това е въпросът: не колко ти като християнин имаш от Светия Дух (защото Библията казва, че Бог не дава Духа Си с мярка и ти имаш всяко духовно благословение), а колко има Божият Дух от теб!

— *Апостол Павел казва, че ние трябва да се стремим към дарбата да пророкуваме. Какво се има предвид тук: да предсказваме бъдещето или нещо друго?*

— Това също е един важен въпрос. В Стария Завет има много пророци, но малко предсказване на бъдещето. По-голямата част от пророчествата са упълномощено от Бога тълкуване на закона. На немски език има две понятия за пророкуване: предсказване и оповестяване или прокламиране. Пророкуването обхваща и двете понятия.

а) Упълномощеното от Бога извяване на Божието послание на една определена група слушатели. Ако човек има Божието послание и го извява или проповядва на определените слушатели, то сърцето на тези хора ще бъде засегнато и Бог ще им говори за тяхното състояние.

б) Второто значение на пророкуването е предсказване. Това означава да се каже Божието послание и за неща, които засягат бъдещето, но с ударение върху това, което тези слушатели трябва да правят в момента на пророкуването.

Тази дума има две значения. Аз може би не съм най-добрият пример, но понякога, когато проповядвам Божието Слово, усещам една особена нужда или подтик да говоря по някоя определена тема пред някоя определена група хора. Аз обаче проповядвам това, което е в Библията. Никакви тайни послания. Имах веднъж следното преживяване: едни братя ми казаха: „Фред, но ние не сме ти казвали предварително как стоят нещата при нас!“. Не беше възможно да знам в какво състояние бяха те, но това, което проповядвах, засегна сърцата им. Това е една форма на пророчество.

ЛЕКЦИЯ 2

КРЪЩЕНИЕ СЪС СВЕТИЯ ДУХ И ИЗПЪЛВАНЕ СЪС СВЕТИЯ ДУХ

Тази вечер ще говорим на една тема, по която християните са на различно мнение. Миналата вечер се опитахме да разискваме по тези въпроси в любов. Започнахме с темата „Тялото и духовните дарби на неговите части“.

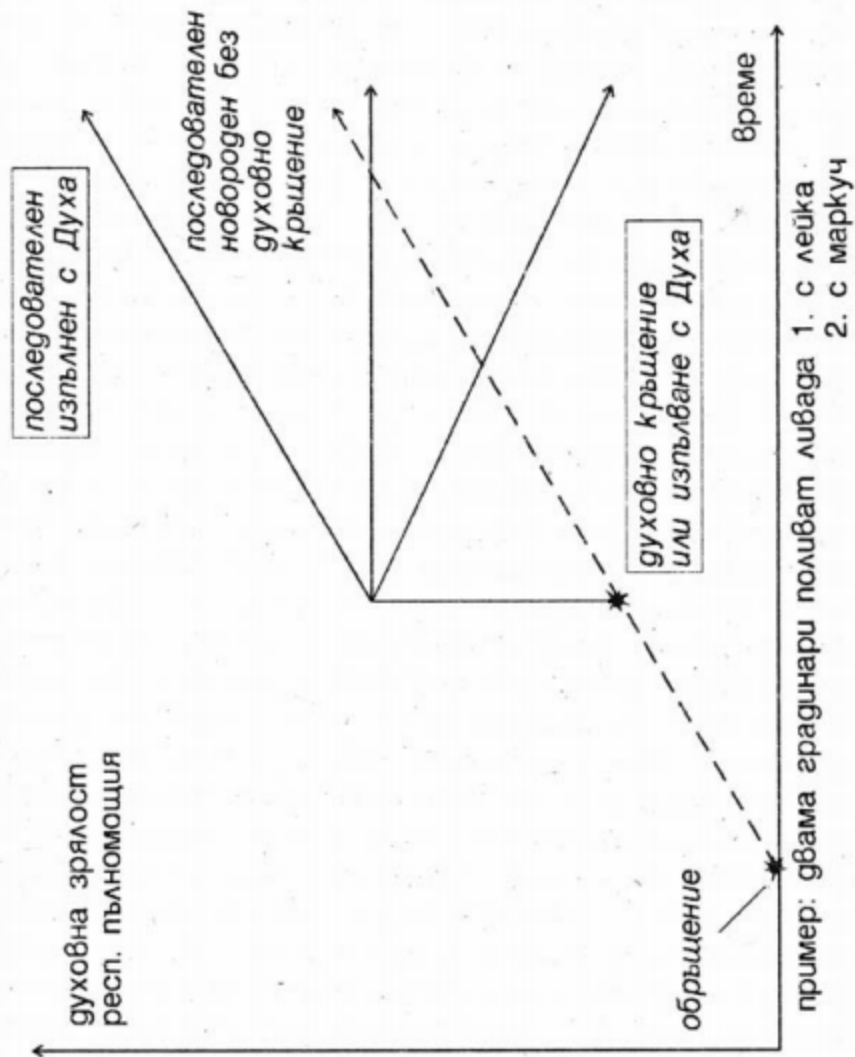
Днес между християните съществуват проблеми по въпросите за Светия Дух и Неговите дарби. Тези различни мнения са предизвикали много разцепления. Аз лично намирам голяма утеха в това, че този проблем е разгледан в Писанието. В три глави от Светото Писание се разглеждат въпросите, които съществуват от 90 години насам — откакто се е появило Петдесятното движение сред християните, и след това, от 60-те години — Харизматичното движение, а вече се говори и за „Трета вълна на Светия Дух“ в наши дни.

Аз не съм дошъл тук, за да критикувам други вярващи. Имам си достатъчно работа в Австрия. Някои християни ме поканиха да дойда тук, за да говоря за тълкуването на Светото Писание. Съществува един въпрос, по който всички сме единни ние искаме да разбираме Светото Писание и искаме да вършим това, което то ни казва. Аз ще се опитам да говоря тази вечер за някои тълкувания на Писанието, които са разпространени в християнския свят и се поддържат от хора, които наричат себе си петдесятници или харизматици. За мен е ясно, че и в техните среди има много различия и оттенъци, но ми е невъзможно да разговарям с всички онези, чието мнение се различава в една или друга степен от това на най-популярните от тях. Ние искаме да разгледаме тези мнения в светлината на Светото Писание.

Вчера говорихме за тялото на Христос, как сме приети в това тяло чрез кръщението в Светия Дух и за разнообразието на частите в това тяло. Всичко това се съдържа в 1 Коринтяни 12 гл. Днес ще говорим за кръщението или изпълването със Светия Дух. Ще напуснем

1 Коринтяни и ще се посветим през по-голямата част от времето на Деянията на Апостолите. Извинете ме, че ще цитирам германски, американски и английски представители на харизматичното движение.

Искам да започна с едно изложение на д-р Волфхард Маргис, съработник на по-известния американец Кенет Хеген. Д-р Маргис е публикувал една диаграма в своята книга, за да обясни какво разбира той под духовно кръщение (фиг. 2). Той казва: „Ние вярваме, че кръщението със Светия Дух е едно преживяване, което се различава от новородението. Обикновено то се извършва след новородението. Човек се новоражда, расте отначало бавно във вярата и ако търси това преживяване, ще получи някога чудесната опитност на духовното кръщение. Тогава духовното развитие се изкачва стръмно нагоре. Ако човек е последователен християнин, ще напредне духовно много бързо. Чрез духовното кръщение човек получава една необикновена сила на Духа, едно въоръжаване със способност за служение, една способност за водене на християнски живот в радост и сила, и разбира се — придружаващия белег — говорене на език“. Маргис казва още: „За съжаление, има много християни, които не преживяват духовното кръщение. Те четат своите Библии, молят се, Господ изпълнява някои от молитвите им, те напредват в християнския си живот, но не така бързо, както духовно кръстеният християнин. Животът им е усилен. Той прилича на поливане на една ливада. Такива християни отиват при помпата за вода, изпомпват вода в една лейка, взимат лейката и поливат тревата, ако са верни. За разлика от тях харизматикът завърта кранчето и полива градината с маркуч. Два вида християни — духовно кръстени и такива без това мощно преживяване на Светия Дух“.

Фиг. 2. Из „Geistestaufe?“ от д-р Волфурт Маргис.

Харизматиците казват, че те имат пълното Евангелие. Те сигурно са те питали: „Доволен ли си от своя християнски живот? Такъв ли е, какъвто трябва да бъде? Доволен ли си от живота във вашата църква? Имаш ли сила, радост, власт при преодоляване на проблемите си? Струва ми се, че нещо ти липсва. Приел ли си Светия Дух, след като си повярвал? Ти имаш нужда от говорене на език, за да можеш ежедневно да растеш и да поддържаш силата на Светия Дух в себе си“. Обърнете внимание, приятели, тази диаграма не е моя идея. Тук са показани два вида християни, две нива на духовно преживяване. Има едни, които притежават тази сила, и такива, които я нямат.

Днес ще задам няколко въпроса и ще се опитам да им отговоря: Какво е кръщение с Духа? Трябва ли да го преживеем след новородението си? Трябва ли да го търсим? То едновременно ли е с изпълването с Духа, или не? Ще разгледаме всички стихове от Новия Завет, които се занимават с тези въпроси. Тази вечер ще се опитаме да наблюдаваме нещата в една още по-голяма взаимна връзка, отколкото вчера, а именно: взаимната връзка на тези стихове с целия Нов Завет и със спасителния Божи план. Ще се опитаме да обърнем внимание на всеки важен стих от Новия Завет, който харизматиците споменават по тези въпроси и ще го разгледаме в неговото оригинално текстово обкръжение. Моля, въоръжете се с търпение. Няма да е лесно.

Нека се спрем на трите основни мнения на харизматиците и петдесетниците, а именно че кръщението в Духа се извършва след новородението; неговият външен белег е говоренето на езици; духовното кръщение трябва да се търси.

В. Маргис и други известни учители четат Светото Писание и наблюдават, че в няколко случая кръщението в Духа е последвало повярването. Учениците на Господ Исус са вярвали в Него; те са чакали обещания Свети Дух в Ерусалим до Петдесетница и значи Светият Дух е дошъл на Петдесетница след тяхното новородение. Следователно християнинът трябва да чака своето лично Петдесетно преживяване. Това е мнението на тези уважаеми братя; аз обаче нямам задачата да ги критикувам като личности. Само ще разгледам под лупата на Библията това тяхно основно твърдение. Кръщението със Светия Дух е пророчески предсказано. В Матей 3, Лука 3, Марк 1 и Йоан 1 четем как Йоан Кръстител предсказва четири пъти това кръщение като пророк. Когато говори на своите ученици, той им казва, че ще дойде Един, който кръщава със Светия Дух (Йоан 1). Това се среща и в Матей 3 и в Марк 1. Но тук, в Матей и Лука, той говори вече пред една смесена аудитория: пред народа — в Лука, и пред фарисеите и садукееите — в Матей. Нека прочетем какво казва той в Матей 3:7-12:

„(7) А като видя, че мнозина от фарисеите и садукееите идваха да се кръстят от него, им каза: Рожби на усойница! Кой ви предупреди да бягате от идещия гняв? (8) Затова, принасяйте плодове, достойни за покаяние; (9) и не

мислете да си казвате: Авраам е нашият баща. Защото ви казвам, че Бог може и от тези камъни да издигне деца на Авраам. (10) А и брадвата лежи вече при корена на дърветата. И така, всяко дърво, което не дава добър плод, се отсича и се хвърля в огъня. (11) Аз ви кръщавам с вода за покаяние; а Онзи, който идва след мен, е по-силен от мен, и на Него не съм достоен да поднеса сандалите. Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън. (12) Лопатата е в ръката Му и Той здраво ще очисти хармана Си, и ще събере житото Си в житницата, а плевата ще изгори в неугасим огън“.

Виждаме, че тук става дума за един Кръстител. Той няма да кръщава като Йоан. Йоан взима един човек и го потапя във водата. Този Кръстител ще потапя хората в Светия Дух и в огъня. Някои вярващи си мислят за огнените езици в Деяния 2. Мислят си за очистване чрез огън. Аз съм присъствал на такива молитви на християни, които казват: „Господи, кръсти ме с огън!“. Искам в тази връзка да ви обърна внимание, че това не е никак приятно! „*Фарисеи и садудеи, защо бягате от идецията гняв? Брадвата лежи вече при корените на дървото.*“ За какво си мислиш обикновено, когато видиш брадвата при корена на дървото? Това, че на дървото не му остава много време. Това е заплашително. Защо бягаш? „*Оня, който идва след мен, ще ви кръсти със Светия Дух и с огън. Той ще отвее житото. Зърната ще прибере в житницата, а плевата ще изгори с неугасим огън.*“ Твоето кръщение с едното или с другото зависи от това, дали си жито или плева. Той не изгаря житото. Ние видяхме, че Той обединява тялото Си чрез кръщението, потапянето в Духа. „Всяко дърво, което не дава добър плод, се отсича и се хвърля в огъня.“_ Той ще изгори плевата. Приятели, тук се говори за един Кръстител и две кръщения. Като Спасител Той кръщава със Светия Дух, но един ден, като Съдия, Той ще кръщава с неугасим огън! Никога не моли Бога да те хвърли в пъкъла!

Но не само Йоан предсказва кръщението със Светия Дух. Самият Господ Иисус го предсказва. Може би е важно да забележим дали дадено изказване на тази тема е направено преди или след

Петдесетница. Иисус казва в евангелието от Йоан: „Когато Той (Светият Дух) дойде, ще изобличи света за грях, за правда и за съд“. И: „Аз ще помоля Отца и Той ще ви даде друг Застъпник, който ще бъде с вас до века“. В Стария Завет Светият Дух не е бил непрекъснато с хората. В Псалм 51 Давид се моли: „Да не отнемеш от мен Светия Си Дух“. На път е да се случи нещо ново: Светият Дух ще да остане да пребъдва завинаги с вярващите. Йоан 7: „Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие. Ако някой вярва в Мене, реки от жива вода ще потекат от утробата му. А това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат, защото Светият Дух още не беше даден, понеже Иисус още не се беше прославил «; »... ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мен“ — се казва в Деяния 1 гл. Искан на това място да кажа, че аз вярвам в силата на Светия Дух. Удивлявам се как Бог може да употребява един толкова слаб човек като мен. Искан на това място да подчертая, че силата на Светия Дух е определена за нас. „Плътта нищо не ползва. Духът дава живот.“ Всичко това е казано преди Петдесетница. В Матей 16:18 Той казва: „Аз ще съградя Своята църква“. Църквата е основана, когато Светият Дух слиза от небето върху хората и ги събира в едно тяло. За този час говори Иисус в Йоан 4 гл: „Иде час...“, и този час е бил началото, когато те вече щели да могат да се покланят на Бога не само в Ерусалим, но и на всяко място, също и тук, сега, защото след този час човек вече може да се покланя с Дух и истина. Божият Дух вече щял да присъства навсякъде. Тук виждаме зазоряването на една нова ера.

И сега нека се спрем на кулминационната точка. Деяния 2 гл. На Петдесетница се е чувал звук — едно мощно фучене. Светият Дух е слязъл и е изпълнил цялата къща, където са били учениците. Когато чета този пасаж, си мисля за онова, което четем в Стария Завет — как Бог е слизал от небето и е изпълвал скинията или храма. Ние сме един храм. Както прочетохме, ние сме кръстени в един Дух, за да съставляваме едно тяло, една единица и същевременно едно множество. Езиците, подобни на огнени, са се разделили по един на всеки от тях. Има различия между отделните части и това е подчертано по този начин. Те са били кръстени в един Дух, за да съставляват едно тяло и в същото време, както четем, всички са били изпълнени със Светия Дух. И започнали да говорят на чужди езици, не на своя

собствен език. Това е знамение — знамението на рождения ден на Църквата. Това е огромна крачка напред в историята на човечеството.

Това ми напомня на Битие 11 гл., защото става дума за единство. Всички хора говорили на един език. Те си построили един град и една кула. Искали да достигнат Бога в небесата, но Бог ги наказал чрез едно знамение, а именно многото езици. Те си говорили, но не се разбирали. Тяхното единство, единството на хора без Бога, е било объркано от езиците. Моля ви, обърнете внимание на този текст от Библията!

И така, Бог взема четиринадесет езика от езиците на Римската империя и ги дава на хора, които никога не са учили тези езици. И хората от тези четиринадесет националности ги слушат да говорят на собствения им диалект! Светият Дух е дошъл да засвидетелства едно единство извън езиковата бариера. Петър тълкува пророчеството на Йоил, който е предизвестил изливането на Светия Дух над всяко същество, като казва, че това знамение е сбъдването на пророчеството.

Но това е било и едно знамение на съд, защото, когато Светият Дух идва, Той изобличава света за грях, защото светът е разпънал Исус; за правда, защото Исус има право и Той ще обвинява пред Божия съд. Идването на Светия Дух е било едно знамение на съд над юдеите, защото те са убили Исус. В Деяния 2:37-38 се казва:

„(37) Като чуха, те, ужилени в сърцата си, казаха на Петър и на другите апостоли: Какво да направим, братя?
(38) А Петър им каза: Покайте се и нека всеки от вас се кръсти в Името на Исус Христос за прощаване на греховете ви; и ще приемете дара на Светия Дух“.

Те са чакали в Ерусалим започването на една нова ера. Светият Дух е дошъл. Три хиляди души са се покаяли и са приели Светия Дух, без да чакат. Този библейски текст доказва, че човек не трябва да чака. Разбира се, сто и двадесетте е трябвало да чакат, защото Исус им е казал, че настъпва нова ера. Той е бил издигнат до Божията десница, изпратил е Светия Дух и Го е излял върху тези хора. Това е един прекрасен момент: юдеи, приети в Христовото тяло. А останалите юдеи — те не е трябвало да чакат.

Една друга група от хора: Деяния 8:14. Филип отива в Самария. Той проповядва Евангелието, хората го приемат, кръщават се, но не получават Светия Дух. Тогава идват апостолите, помолват се за тях, полагат ръце на тях и те приемат Светия Дух, след като са се покаяли и са повярвали. Мнозина виждат тук един типичен пример за вярващите: най-напред обръщение и след известно време — получаване на Светия Дух. Признавам, че на пръв поглед това е едно възможно тълкуване.

Нека разгледаме нещата по-отблизо. Защо те не могли да получат Светия Дух? Юдеите апостоли още не се били помолили за тях, те не се били приравнили с тях. Кои били тези хора? Това били самаряни, един особен народ, една смесица — полу-юдеи, смесени със сирийци и други народи. Те искали да строят храма заедно с юдеите. Но не — *„Вие нямате дял в това служение!“*. Те били раздразнени. Те имали Мойсеевото Петокнижие, но променили в него няколко стиха. Във Второзаконие, петата Мойсеева книга, е отбелязано едно място, където трябвало да бъде настанено Божието Име. Те знаели, че това място е Ерусалим, но го променили Написали: *„... хълма Гаризин“*. И така, те отивали да се молят на своя хълм и там служели на идолите си; нямали истинска връзка с Бога, въпреки че Го наричали Бог — Йехова и четели Писанията. Когато Исус разговарял със самарянката, Той й казал, че започва ново време. Тя Му казва: *„Нашите бащи в този хълм са се покланяли“*. Защо тя използва минало време? Защото юдейски зилоти вече били разрушили този храм. *„А вие, юдеите, казвате, че в Ерусалим е мястото, където трябва да се покланяме.“* Но Исус и отговаря: *„Иде час“*, т.е. настава ново време. То няма да е свързано нито с Ерусалим, нито с хълма Гаризин. Бог ще бъде навсякъде и човек ще може да Му се покланя в Духа. Но, казва й Той, не забравяй истината — спасението е от юдеите! Юдеите имат истината. Самаряните трябвало да признаят това.

И тъй, самаряните повярвали. Сега би трябвало да приемат Светия Дух. Но не преди да признаят Истината. Какво казва текстът? От Ерусалим идват мъже и самаряните трябва да признаят и Ерусалим. Юдейски ръце биват поставени върху главите им. Вярващи юдеи се приравняват с вярващи самаряни. Знаеш ли кои юдеи са били това? Единият от тях, Йоан, е казал: *„Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изстреби?“* (Лука 9:54). Той искал за тях огнено кръщение. Но Исус му казва, не, не огнено кръщение. И ето,

не след дълго Йоан стои на същото място, с ръце, положени върху самаряните и се моли Светият Дух да дойде върху неговите братя. В противен случай това щяха да бъдат две расистки църкви! Но Светият Дух идва след обръщението им, за да има само една църква. Ето защо Светият Дух идва върху тях по-късно. И така вярващите самаряни влизат в тялото на Христос.

Но ние не сме самаряни. Ние сме вярващи от езичниците. Какво казва Библията за нас? Нека прочетем Деяния 10 гл., обръщението на първите езичници.

Корнилий е търсел Бога. Един Ангел идва при него и му казва: „Бог има благоволение към теб. Изпрати да доведат Петър. Той ще ти каже думи на вечен живот, за да се спасиш ти и целият ти дом“. Докато Корнилий изпраща пратениците, Петър е в молитва. Той е гладен и вижда едно видение. За какво може да сънува един гладен човек? — За ядене. Но неговият сън е едно нечисто ястие. Бог му казва да яде от него, но той възразява: *„Никак, Господи, защото никога не съм ял нещо мръсно или нечисто“*. Бог трябва да му каже три пъти: „Кое то Бог е очистил, ти не го считай за нечисто“. Така Петър бива изпратен при Корнилий. Корнилий повярва в Иисус и получава Светия Дух. Волфхард Маргис, Кенет Хеген и други казват, че това е едно изключение от правилото, а именно — да получат веднага Светия Дух. А един друг писател заявява: „Корнилий е бил вече вярващ“. Това не е вярно. В 11-та глава виждаме ангелът да казва на Корнилий, че той трябва да се спаси (ст. 14): *„Той (Петър) ще ти каже думи, чрез които ще се спасиш ти и целият ти дом“*. Значи до този момент той не е бил вярващ. Това не помага на Кенет Хеген. В Деяния 15:7 Петър казва: *„... Бог избра мен, така че чрез моите уста езичниците да чуят (в дома на Корнилий) словото на благовестието и да повярват“*. Те още не са били вярващи. Петър проповядва Евангелието и Светият Дух идва веднага върху тях и ги кръщава.

Но нека да си представим това по друг начин, без ангели и без видения Петър проповядва на пазарния площад, Корнилий го слуша и си казва: „Интересно. Трябва да науча повече по въпроса. Господин Петре, заповядайте на обяд“. Петър отговаря: „Много съжалявам, но не мога“. „Вие сте апостол и сигурно имате много работа, тогава ще можете ли да дойдете във вторник? Или другата седмица?“ Петър отговаря: „Не мога нито във вторник, нито когато и да било, защото

ние, юдеите, сме свети, а вие, езичниците, сте нечисти. На мен не ми е разрешено да влизам в твоята къща“. Бог е трябвало да преодолее една бариера, за да може светът да бъде евангелизиран. И Той преодолява това чрез един сън и чрез осезателното идване на Светия Дух. Днес и ти нямаше да си тук, ако тогава това не бе станало. Петър се връща в Ерусалим, апостолите го оглеждат и Яков му казва: „Петре, твоята евангелизация беше прекрасна, но се говори, че си влизал при езичниците и дори си ял с тях“. Как да се аргументира Петър? *„Духът ми каза да отида с тях, без да се двоумя... И когато започнах да говоря, Светият Дух слезе на тях, както и на нас отначало... Кой бях аз, че да можех да се противопоставя на Бога? Като чуха това, те се успокоиха и славеха Бога.“* (Деяния 11:3, 12, 15, 17, 18)

Какво стана до този момент? Юдеи, самаряни, езичници — кръстени в Светия Дух.

В глава 19 четем една друга история. Имало един човек на име Аполос. Той бил страстен проповедник и бил напътен в Господния път, т.е. в евангелието. Познавал обаче само Йоановото кръщение. Акила и Прискила го чули, извикали го настрана и му го обяснили по-добре. Той продължил да проповядва евангелието и убеждавал юдеите, че Иисус е Христос. Гл. 19:1-7:

„(1) А когато Аполос беше в Коринт, Павел, след като беше минал през горните страни, дойде в Ефес и намери някои ученици. (2) И им каза: Приехте ли Светия Дух, като повярвахте? А те му отговориха: Даже не сме чули дали има Свети Дух. (3) И каза: А в какво се кръстихте? А те рекоха: В Йоановото кръщение. (4) А Павел каза: Йоан е кръщавал с кръщението на покаяние, като е казвал на народа да вярва в Този, който щеше да дойде след него, тоест в Иисус. (5) И като чуха това, се кръстиха в Името на Господ Иисус. (6) И когато Павел положи ръце на тях, Светият Дух дойде на тях; и говореха на езици и пророкуваха. (7) И те всички бяха около дванадесет мъже“.

Този текст е един от най-важните градивни елементи в аргументацията на харизматиците. Павел се среща с ученици. В

Библията „ученици“ означава вярващи. Той забелязва, че нещо не е както трябва. И в стих 2 той ги пита: „*Приехте ли Светия Дух, като повярвахте?*“. След това те приемат кръщението в Духа и това е придружено с говорене на езици. Ето, това е духовно кръщение, което е настъпило по-късно от повярването!

Причина за това тълкуване е думата „ученици“. По правило, в Новия Завет ученик означава вярващ човек. За това тълкуване спомага и въпросът на Павел: „*Приехте ли Светия Дух, като повярвахте?*“. Нека да отговорим с други два въпроса: Чии ученици са били те и в какво са повярвали? Кой ги е кръстил? Иисус? Те Иисусови ученици ли са били? Не. Също както Аполос, така и те са познавали само Йоановото кръщение. Те са били Йоанови ученици. Може би са проповядвали като Аполос; може би са знаели и за Иисус; не можем да кажем със сигурност. Но е имало Йоанови ученици, които били такива вече от години, но дори не познавали кръщението в името на Иисус. В кого вярвали? Те познавали само Йоановото кръщение. Иисусовите ученици са започнали да кръщават (Йоан гл. 3 и 4). Те знаели много малко за Иисус, ако въобще знаели нещо. Павел казва така: „*А в какво се кръстихте?*“ — „*В Йоановото кръщение*“. И Павел започва оттам, където свършват техните познания. Йоан е проповядвал едно кръщение на покаяние и е казвал на хората да вярват в Този, който ще дойде след него, т.е. в Иисус Христос. Приятели, ако те не са чули нищо за станалото на Петдесетница, за това, че Светият Дух е слязъл, то те не са знаели и за възкресението, не са знаели нищо и за разпъването. На тях трябвало да им бъде казано в кого да вярват — в Иисус. Това били подготвени хора, които са се покаяли от греховете си, но не са знаели нищо за евангелието. И Павел им го казва. Той започва от основата на Йоан Кръстител, изгражда върху нея Евангелието на Иисус Христос и те повярват в него. Тогава Светият Дух идва върху тях. Аз вярвам, че текстът ясно говори за това. Първо: те не са били Иисусови ученици, а ученици на Йоан. Те не са познавали Евангелието, а само са знаели, че човек трябва да се покае за греховете си и да чака Един, който ще дойде. И когато са повярвали в Него, са получили Светия Дух.

Но защо по един такъв видим начин? Защо покаяние, вяра, после кръщение, ръкополагане и тогава Светия Дух? Тези хора са били членове на едно елитно юдейско движение, което е съществувало

почти 20 години. Те също са смятали, че юдеите са привилегирован род и са имали нужда да чуят как Бог може да бъде прославен и на езиците на другите народи. В продължение на 20 години те са проповядвали, че ще дойде „Един“. „Ние кръщаваме с вода, но идва Един, който ще кръщава със Светия Дух.“ И едва след толкова години те са разбрали, че Той вече е дошъл. И като потвърждение на това са могли да го преживеят по един чуден начин.

Това е една интересна история: юдеи, езичници, враговете на юдеите и ултрадесни вярващи юдеи — това са четири съществуващи и днес деноминации. Но когато Светият Дух дойде, Той ги събра в едно (фиг. 3). И както четем в Коринтяни 12:13, след тези събития Павел пише на коринтяните: *„Ние всички, било юдеи или гърци, било роби или свободни, се кръстихме в един Дух, за да съставяваме едно тяло и всички от един Дух се напоихме“*.

Приятели, искам да ви кажа нещо много важно. Познавам християни, които не споделят моето мнение по този въпрос, и аз ги обичам. Не е необходимо и ти да си съгласен с мен, за да те обичам. Но християни, които не са разбрали какво желае да направи Бог за Своята църква, са развили теории, които разделят християните на две групи, на два вида обикновени християни и такива, кръстени в Духа, или както ги наричат — изпълнени с Духа. Две класи християни, и то на какво основание? На основание на кръщението в Духа! Приятели, това е направо перверзно; защото кръщението в Духа е извършено именно със следната цел — да направи всички да бъдат от един вид. Аз мога да те обичам и без да бъда съгласен с теб, но учението за двете класи християни не е от Бога.

1 Кор. 12:12-13: *„Защото, както тялото е едно и има много части, но всичките части на тялото, ако и да са много, пак са едно тяло, така е и Христос“*. Всички са кръстени в един Дух, напоени от един Дух. И както Павел пише в Римл. 8:9: *„Вие обаче не сте плътски, а духовни, ако живее във вас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов (на Христос)“*.

Ние всички се кръстихме в
ЕДИН ДУХ, да съставяваме
ЕДНО ТЯЛО

Фиг. 3. Създаване на Църквата на Господ Иисус: кръщението в Светия Дух на четирите основни световни деноминации.

Няма два вида християни. Или Христос кръщава със Светия Дух като Спасител, или с огън, като Съдия. Различни дарби, но едно тяло. Това писмо е написано (гл. 1:1 и 2) към християните на всяко място, които наричат Господа с името „нашия Господ“. Той пише до всички. Спасението е едно свършено, приключено дело — всички са кръстени в един Дух. Това е основата на нашето единство в тялото, а не едно по-късно преживяване на духовно кръщение. Ние сме напоени с един Дух. Кога? Йоан 7:38-39: „Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие... а това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат“. И ако вярваш, тогава и ти пиеш. Колко е тъжно, че хората са направили от учението, което е фактически основата на духовното единство, едно учение, което разделя християните на две класи. Приятели, това е обида за Светия Дух.

Духовното кръщение и изпълването със Светия Дух едно и също нещо ли са? Кръщението в Духа се извършва един-единствен път в живота ни. Ние всички сме кръстени един път. Когато четем Деяния на апостолите, забелязваме, че хората биват изпълвани с Духа многократно. В Ефес. 5 се казва: „Изпълвайте се с Духа“. Но защо е важно да различаваме тези две неща? Затова, защото някои християни казват, че кръщението в Духа и изпълването с Духа са едно и също нещо. Словото ни препоръчва да търсим изпълването с Духа, а те говорят за изпълнени с Духа християни, като смесват това с кръщението в Духа. Това е много характерно за тяхното учение. Никъде в Библията обаче не ни е заповядано да търсим кръщението с Духа, а ни се заповядва да търсим изпълването с Духа. Духовното кръщение е нещо, което се е случило на Петдесетница с юдеите, както и с църквата в различните стадии на изграждането ѝ в Новия Завет, но човек може да прочете на много места в Стария Завет за хора, които са били изпълвани със Светия Дух. Изпълването е както новозаветна, така и старозаветна опитност. В Новия Завет кръщението в Светия Дух отначало е придружено с говорене на езици, но такава заповед — да бъдем кръстени в Духа — няма; затова пък съществува съвсем ясно заповедта да се изпълваме с Духа. Всички са кръстени в един Дух, но изпълването с Духа — това е опитност на християните, които живеят в Духа, или, накратко казано, на духовните християни.

Павел пише на плътските коринтяни: „... ние се кръстихме в един Дух“. Обърни внимание: тези две неща са различни в основата си. Изпълването с Духа е една много важна тема, издигната от харизматиците и петдесетниците. Аз съм благодарен, че чрез тях ми беше напомнено колко съществено е то за нашия живот; но тук ние говорим за едно объркване на понятия от Светото Писание.

И тъй, аз се опитах да отговоря на три въпроса:

1. Дали духовното кръщение настъпва след новородението?
Павел пише: Не.

2. Дали говоренето на езици е доказващото явление за духовно кръщение? Обърни внимание на следното: На същите хора, коринтяните, на които пише: „Ние се кръстихме в един Дух“, той казва: „Не всички от нас говорят езици“. (гл. 12.) Това оборва горното твърдение и отговорът на въпроса е: Не.

3. Нужно ли е да търсим духовното кръщение? Не. Единствено, ако ти смяташ, че духовното кръщение и изпълването с Духа са едно и също нещо. Но ние показахме, че те не са идентични.

Надявам се, че ти ще провериш всичко, което казах дотук, тъй като аз се опитах честно да говоря върху Божието слово и отново подчертавам любовта си към онези от вас, които мислят различно от мен.

ВЪПРОСИ ОТ АУДИТОРИЯТА

— *Не е ли Лука 11:13 едно напътствие да търсим Светия Дух?*

— Това е един много важен въпрос. Най-напред искам да кажа какво не казва текстът, тъй като много често съм срещал християни, които се молят на Светия Дух. Те искат да имат нещо от Светия Дух, изпълването с Духа или духовните дарби, и се молят: „О, Свети Душе...“. Искам да обърна внимание, че това не се среща *никъде* в Библията. Това е една практика, която няма библейско покритие. Искам да кажа и нещо повече по това: ако желаеш нещо от Светия Дух — казва този стих — ти трябва да се молиш на Отец, а не на Светия Дух. Това е една от многото небиблейски практики на хората, които говорят много за Светия Дух.

Нека да разгледаме текста малко по-подробно: Ние се молим на Отец: *„И така, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на децата си, колко повече Небесният Отец ще даде Светия Дух на онези, които искат от Него!“* (Лука 11:13). Моят отговор е от две части: Кога е било казано това? Тогава, когато строителите на храма са получавали Светия Дух, за да строят храма, когато Светият Дух е слизал върху пророците, когато не всеки вярващ е имал Светия Дух. Времето, в което Исус говори — искам да подчертая това — е същото онова време на Стария Завет — времето преди Петдесетница. Това е едно учение на Новия Завет, но преди Петдесетница. Жена ми понякога ме пита: „Имаш ли пари?“ Аз ѝ отговарям: „Да“. Или: „Мога ли да ползвам кредитната ти карта?“. Тогава аз ѝ я давам, защото тя иска да пазарува. Ние имаме осем деца и много нещо ѝ е на главата, затова тя забравя и след малко пак ми казва: „Моля те, дай ми картата си“. Как ви се струва това? Аз имам само една кредитна карта и тя вече е у нея. Тя не би трябвало да иска от мен нещо, което вече е у нея. Приятели, ние вече видяхме, че Светият Дух е дошъл на Петдесетница, която е началото на едно преходно време, а в края на това преходно време, а именно времето на Павел, той пише, че този преход вече е завършен и че юдеи, гърци, роби и свободни — всички вече имат Светия Дух. И така, първо: моленето на Светия Дух не е библейско; и

второ: да се молиш за нещо, което вече имаш, също не е библейско. Това ми прилича на нещо, което самият аз понякога правя: слагам си ключа от колата винаги в един и същи джоб. Но понякога се случва да го сложа в другия джоб и после цял час го търся. Много християни търсят решението на своя проблем, въпреки че вече го имат. Имало един просяк в Бомбай. Той просел десетки години на един и същи ъгъл на една улица и когато (вече като старец) умрял, решили да го погребат на същото място, на същия онзи ъгъл. Когато започнали да копаят гроба, се натъкнали на сандък със злато. Той буквално седял върху съкровището и просел. Ако ти, който имаш Светия Дух, се молиш за Светия Дух, ти си един просяк, който седи върху съкровище.

Можем ли да се молим за нещо от Светия Дух? Да! Ефес. 1:13: *„В Него и вие, като чухте словото на истината — благовестието на вашето спасение — и като повярвахте в Него, бяхте запечатани със Светия Дух на обещанието“*. Светият Дух е залог за нашето наследство (ст. 14). Стих 15 до 17: *„Затова и аз, като чух за вярата ви в Господ Иисус и за любовта към всичките светици, не преставам да благодаря за вас и да ви споменавам в молитвите си; така че Бог на нашия Господ Иисус Христос, Отец на славата, да ви даде дух на мъдрост и откровение, в познаването на Него Самия“*. И така, първо: Бог иска да ни даде дух на мъдрост и на откровение. Това не означава, че ние нямаме Светия Дух — ст. 13 и 3 преди това казват, че ние имаме Светия Дух. Стих 17: *„Той да ви даде дух на мъдрост и откровение“*, за да можем лично да Го познаем. В 1 Кор. 2:12 се казва, че Бог ни е дал Светия Дух, за да познаем какво има за нас в Божиите дълбочини. Познаваш ли Бога лично? Това е най-голямото от всички богатства.

Второ: Светият дух да просветли очите на сърцето ни, за да познаем каква е надеждата на нашето призвание и колко богат се чувства Бог от това, че ни има като наследници. В Ефес. 3:14-19 се казва:

„(14) Поради това аз прекланям коленете си пред Отца (на нашия Господ Иисус Христос), (15) от когото носи името си всеки род на небесата и на земята, (16) да ви даде според богатствата на Неговата слава да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек, (17) чрез

вяра да се всели Христос във вашите сърца, така че, вкоренени и основани в любовта, (18) да бъдете в състояние да разберете заедно с всичките светии какво е широчината и дължината, височината и дълбочината (19) и да познаете Христовата любов, която превъзхожда всяко знание, за да се изпълните в цялата Божия пълнота“.

Понякога моите очи са твърде слаби — имам предвид очите на сърцето си, че не познавам Бога, както би трябвало, и не разбирам какви са Неговите намерения за мен. Сърцето ми е твърде тясно, тъй че Павел моли Бога да укрепи сърцето ми чрез Светия Дух. Той ме обича толкова много. Той ми дава особена сила да разбера и позная Неговата любов към мен. Неговият план е толкова голям, че в него е цялата Му църква; височината — чак до небесните места; дълбочината — Той е стигнал до дълбочините на земята; ширината — Той е обхванал юдеи и гърци (езичници); дължината — от преди създаването на света до идещия век. Тази вечер тук присъстват и някои физици. Можете ли да си представите четири измерения? Божият план е четириизмерен, а нашето сърце е толкова малко! Затова Павел се моли на Отца, Ефес. 1:18 — Той да просветли очите на сърцето ни и да укрепи сърцето ни — глава 3, за да можем да разберем всичко, което Бог ни е дал в Иисус Христос.

И тъй, братко, този въпрос беше много важен и полезен за мен. Аз се моля не за Духа, не за духовно кръщение — това вече е станало, а за Неговото просветление, за Неговата сила, тъй като моето сърце е толкова малко, а моят Бог е толкова голям. Аз се нуждая остро от Светия Дух, за да мога да схвана това.

— *От днешната лекция видяхме, че днес има два вида християни — духовни и плътски, т.е. такива, които вярват в Бога и са кръстени в Светия Дух, и такива, които вярват, но не са кръстени в Неговия Дух. Моят въпрос е следният: Каква е разликата между тези християни?*

— Братко, искам да повторя нещо. Това *не е* моето мнение! Според мен това е едно опасно и перверзно лъжеучение. Това е учението на Кенет Хеген и на други хора, които са известни и тук. Това не е учението на Словото. Има само един вид християни, що се отнася

до кръщението в Светия Дух. Но Павел ни обръща внимание, че има духовни и плътски християни. Не искам да ме разбирате криво. Коринтската църква изглежда е държала на харизматичното учение. Павел обаче ги определя като плътски християни — в глава 3. Те може би са говорили повече от някои други за Светия Дух, но са били плътски християни, бебета в Христос, които в началото са получавали духовно мляко, но след това, според духовната си възраст е трябвало да се хранят с твърда храна, която за съжаление те не можели да разбират; това са били християни, които не били напреднали в учението на вярата. Християнин, който е поизоставил своята Библия и е малко свободен по отношение на послушанието, не се стреми да води духовен живот, в живота му не се забелязват плодовете на Духа, е един *плътски* християнин. Духовен християнин е този, в чийто живот се вижда напредък, учение; човек, който е изпълнен със Светия Дух. Това е един пункт, в който искам да се идентифицирам с някои мои приятели-харизматици (отбелязвам, че имам приятели, които са харизматици). Те искат всичко, което Светият Дух иска да им даде. Някои от тях искат да водят духовен живот, това искам и аз. Изпълването с Духа е не само важно, то е жизнено необходимо! Плодът на Духа е не само важен, той е най-важното в нашия живот. Аз имам и други приятели харизматици, които не са повлияни от Христос чак толкова, в чийто живот плодът на Духа не е така видим. Те винаги считат, че имат право, търсят караници, опитват се да внасят раздори в църквата и говорят непрекъснато за духовните дарби. Тук има една основна разлика: дарбите на Духа и духовността — това са две различни неща. Коринтяните не са били духовни християни, а плътски, но очевидно най-важната тема в църквата им е била темата за духовните дарби! Обърнете внимание какъв е случаят при вас.

ЛЕКЦИЯ 3

ЛЮБОВТА И ДАРБИТЕ НА СВЕТИЯ ДУХ

Преди десет години пътувахме с един мой приятел от Австрия из Щатите, като обръщяхме особено внимание на църковните сгради. Един ден, минавайки покрай една от тях, за малко щях да катастрофирам. На една табела пред църквата стоеше голям надпис „Първа Коринтска Баптистка Църква“. Не можех да повярвам на очите си. Мислех си: „Да не би да имат блудодеяние в църквата? Или имат жени, които се държат неприлично, както онези необуздани жени в Коринт? Или ходят по храмовете и ядат идоложертвено? Може би се карат помежду си и се съдят по съдилищата? Да не би, като следват своите духовни водачи, да казват: «Аз съм от тези на Петър!», или: «Аз съм от тези на Павел!», или: «ОК, вие сте второ качество, аз пък съм Христов!». Или може би не вярват, че възкресението на мъртвите вече е станало? Или злоупотребяват с Господната вечеря? Може би са плътски християни? Или злоупотребяват със своите духовни дарби?“. Казвам ви, Коринтската църква е последната, която бих желал да посещавам!

Интересно е да знаем, че ние научаваме как трябва да изглежда библейската църква главно от Първото Послание на апостол Павел към Коринтяните. Там той е трябвало да коригира почти всеки проблем, който би ни дошъл на ум за една църква. Чудех се как са могли да се нарекат „Първа Коринтска Баптистка Църква!“. И след няколко години, когато разказвах този случай на някого, изведнъж ми дойде на ум, че те може би са имали предвид 1 Кор. 13-та глава!

Знаете ли, това е една от десетте върхови точки в Библията. Всеки обича 1 Кор. 13 глава. Това е велика ода на любовта, най-точната дефиниция за любовта в цялата Библия. И трябва да ви кажа, че аз я считам за прекрасна. Тя е като оазис в пустинята. Във всички останали глави на това послание се говори за проблемите на коринтяните. И тогава идва тази глава, в която се говори за любов. В действителност, любовта е част от решението на проблемите.

Коринтяните са злоупотребявали с всичко, което са притежавали. Те са злоупотребявали със своята духовна свобода — гл. 6, гл. 8 до 10. Злоупотребявали със светите символи — символа на покриването на жената, символите на хляба и виното, и на водата; злоупотребявали със своите духовни дарби. И едно от главните средства за коригиране на грешките се намира в 13-та глава.

В средата на дискусията за духовните дарби ние четем за централната роля на любовта в едно живо, функциониращо тяло. Всеки път, когато се говори за духовни дарби в Библията — било в Римл. 12, 1 Петър 4, Ефес. 4, 1 Кор. 12–14 — централната роля се играе от любовта. *Апостолите не споменават духовните дарби, без да споменават любовта.* Защото голямото разнообразие от части в тялото — извинете, че ще го сравня с машина — изисква смазване, което е любовта.

Имаше една популярна песен в Щатите, в която се пее: „Любовта кара света да се върти“. Аз не знам дали е така. Мисля, че парите го карат „да се върти“, но съм сигурен, че любовта прави Христовото тяло на тази земя — църквата — да функционира правилно. Нека прочетем 13-та глава, мислейки за централната роля на любовта при употребяването на духовните дарби. На първата лекция ние споменахме гл. 14:1. Този стих концентрира всичко, което Павел иска да ни каже в три глави: „*Стремете се към любовта; но копнейте и за духовните дарби, а особено за дарбата да пророкувате*“.

„*Следвайте любовта*“ — това е посланието на 13-та глава; „*копнейте и за духовните дарби*“ — това е посланието на 12-та глава. На следващата лекция ще четем 14-та глава — предпочитането на пророческата дарба — тя представлява най-доброто средство за изграждане на Божиите деца. А любовта ще ви води, ако копнеете за духовните дарби, да изградите Божиите деца, вместо себе си. Ние видяхме, че основната причина за съществуването на духовните дарби е изграждането на Христовото тяло. Любовта е насочена към моя брат или сестра. Библията отрича себелюбието. И така, когато мислим за духовните дарби, нека нашето желание и нашето поучение да бъде продиктувано от любов към християните и нека мислим как да изградим другите със способностите, които Бог ни е дал.

Сега ще говорим за това, което Павел нарича „по-превъзходен път“^[1] (1 Кор. 12:31).

Всички дарби са необходими, но някои дарби са по-необходими от други. Ние говорихме на първата лекция, че някои от частите на нашето тяло са по-необходими от други. Аз се радвам, че имам палец. Някои биолози казват, че това било различието между мен и маймуната. Много е трудно да се работи без палец. Исторически факт е, че по време на война са били осакатявани и обезвреждани цели армии, като на пленените просто им отрязвали палците. Защото, как биха могли без палци да си служат с оръжие? Приятели, моят палец е по-необходим от малкия ми пръст. Когато пия от чаша, аз използвам малкия си пръст, за да държа в равновесие ръката си, но палецът е по-важен. Някои дарби са по-големи. Те са по-големи, защото вършат по-голяма работа при изграждането на другите. Павел казва, че най-голямата е апостолството, след това — пророчеството, след това — учителството. И най-последна от всички — дарбата на езика. Той казва: „*Копнейте*“ — като църква — „за по-големите дарби!“. Ако вие търсите духовни дарби, търсете дарбите, които са за най-голямо благо на вашите братя и сестри; а има и един по-добър път — това е пътят на любовта. И накъде води той? Той ще ви води да търсите дарба, която ще изгражда вашия брат или сестра.

Павел започва своите аргументи, като показва погрешната мотивация при използването на духовните дарби. Когато един човек прави нещо за Бога или за Неговия народ, и използва дадените му от Бога способности или финансови средства без правилната мотивация — без любов — тогава какво става? Павел казва три пъти: „Ако върша нещо и го върша без любов, то *нищо не ме ползва*“. А аз питам: „Павле, ако говорим за любов, защо споменавах самите нас?“. Щом като говорим за любов, тогава трябва да мислим за ближния си, за своя брат — а Павел започва да говори за нас, за нашата полза! Защо? Защото е реалист. Ако искате да се борите срещу егоизма, да направите нещо срещу себелюбието, най-добре е да използвате самото себелюбие. Най-добрият начин да победим егоизма е да покажем на себичния човек, че егоизмът му няма да го доведе до никъде.

„Ако говоря с човешки и ангелски езици“, ако съм красноречив като Цицерон, ако мога да проповядвам на дузина езици, ако думите се леят от устните ми както при Шилер или Шекспир, или ако имах дори езика на ангел от небето, „а нямам любов“, цялото ми красноречие е като... китайски гонг!

В Америка имаме хамбари по фермите, но голям брой малки ферми са изоставени поради появяването на големи ферми. И така, ние имаме много сгради — все хамбари. Повечето от тях имат ръждясали ламаринени покриви. Когато вятърът духа през старите покриви, можете да чуete как ламарините дрънкат. Всичкото ти дар слово, братко, без значение колко добре можеш да проповядваш, и цялото ти пеене на език, сестро, независимо колко прекрасно е то — ако не е движено от любов към твоите братя и сестри, е просто вдигане на шум. Металът не обича никого; той не е личност. Металът само вдига шум. Ако искаш да бъдеш личност в Божието дело, твоята работа трябва да бъде движена от любов.

„И ако имам пророческа дарба“ — най-напред той говори за езиците, а сега — за пророчеството — *„и зная всички тайни и всяко знание, и ако имам пълна вяра“* — дарбата на вярата — *„така че и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм“*.

Тук ще кажете: „Фред, в първия пример нищо не се случи, а само шум. Но тук става нещо — една планина се премества!“ Да, нещо се случва: преместила се е една планина. Нека помислим върху това... Когато вали дъжд, аз нося шапка. Тя ме прави да изглеждам по-стар и жена ми не ме харесва с нея; но когато вали, аз си я нося. Понякога обаче духва вятър, който може да ми отнесе шапката. Това се случва понякога, но какво е един полъх на вятъра? Един полъх е нищо. Дори и да правите много за Бога — може би това, което правите, е важно, но без любов — вие сте нищо. Това е интересен аргумент за един самолюбив човек, който иска да бъде „нещо“.

Трето: сега ще говорим не само за нещо, което се е случило, а за нещо, което хем се е случило, хем помага на другите. *„И ако раздам целия си имот за прехрана на бедните“* — за бедните това ще има полза; и ако съм толкова привързан към истината, че съм готов дори да бъда изгорен за нея, но нямам любов — това може би помага на бедните, но мен не ме ползва. Никак не ме ползва. Това е кръгла нула. Нищо! Помисли за момент. Това е сериозен аргумент, нали? Искаш ли да има полза от живота ти? Искаш ли да има от него някакъв резултат, който да можеш да покажеш през вечността? Искаш ли да си някой? Искаш ли твоята работа да се зачита пред Бога? Без любов ти не си казал нищо, не си направил нищо, ти си нищо и нищо не те ползва.

Приятели, в църквата на Иисус Христос любовта е всичко! Любов! Ако искаш да си някой, да си истинска личност, ти трябва да се научиш да служиш на другите и на Бога, движен от любов, защото в Божието царство *любовта ще пребъде*.

Сега ще разгледаме един въпрос, който произлиза от текста: аз бих предпочел да не говоря по въпроси, по които няма единомислие. Предпочитам да говоря по въпроси, по които всички сме съгласни. Но някои мили вярващи и тълкуватели на Божието Слово казват, че имало два вида езици. Те казват, че има езици, които са дадени като белег, човешки езици, както в Деяния на Апостолите глава 2 или 19, където хората слушат и разбират на собствения си диалект това, което Господ иска да им каже чрез говорещите. Но в модерното харизматично движение хората говорят езици без превод и казват неща, които не могат да бъдат преведени, а когато пък има превод, се доказва, че той е неверен. Тогава те излизат с една друга идея, че има и друг вид езици — собствени духовни молитвени езици. Такъв език не може да бъде разбран, не може да бъде преведен; той е различен от дарбата на езиците, описана в Деяния на Апостолите. И един от стиховете, привеждан в подкрепа на този аргумент, е 1 Коринтяни 13:1 — за говоренето на човешки и ангелски езици. Някои казват (но не всички): „Вие не можете да разбирате моя език, защото това не е човешки език, това е ангелски език“.

Аз питам: В Библията има примери за говорещи ангели. На какъв език говорят те? Арамейски, персийски, еврейски, гръцки... Предполагам, че ангелът, който е говорил на Корнилий, е говорил на гръцки или на латински. Искам да отбележа нещо: Когато са ни говорили ангели, те са говорили на нашия език. И освен този стих, в Библията никъде не е отбелязано, че ангелите говорят на друг език, когато говорят помежду си. Но, приятели, дори и да си имат свой език, тогава техните думи също имат някакво значение, което може да се преведе на нашия език. В Исая 6:3 четем: „*И викаха (серафимите) един към друг, и казваха: «Свят, свят, свят е Господ на Войнствата! Славата Му изпълва цялата земя»*“. Първо: това е речник, в който има най-малко десет думи, Второ: ако това е било казано на ангелски език, то Исая е бил способен да го преведе на еврейски. Ангелите са интелигентни същества. О, аз знам, че и делфините също са интелигентни и че и те си имат език, но не съм чувал да имат

граматика. Мислите ли, че интелигентни същества, толкова интелигентни, колкото са ангелите, може да нямат граматика? И ако вие сте интелигентни, то трябва да намерите по-интелигентен аргумент от този, с който да защитавате непреводимите езици.

Нека преминем сега на по-важни стихове — стихове 4 до 7. И така, надарените хора се нуждаят особено много от любов. Да си много надарен не означава непременно, че имаш благороден характер. Да си надарен не означава непременно, че си много духовен. Ти може да си много надарен и много недуховен. По-големите дарби носят със себе си и по-големи изкушения. Ако например аз можех да проповядвам на десет езика и всеки път идваха десет хиляди души да видят и чуят как проповядвам, и казваха: «Той е такъв голям проповедник. Не съм чувал някой да проповядва като него!» — това можеше да бъде изкушение за мен. По-големите дарби носят по-големи изкушения: да станеш горд, арогантен, нетърпелив към другите. Специално учителите се нуждаят от много любов, от много доброта. Чел съм за един много известен учител от миналото столетие, имам и всичките му книги, които са излезли на бял свят — около шестдесет; той е съставил един цял курс за християнско обучение. Един ден, когато водел библейски час, един брат му казал: «Братко, би ли обяснил това още един път?». Той изгубил търпение и отвърнал: «Хм... извинявай, аз имам дарбата да бъда учител, но не и способността да разбирам вместо теб!». Виждате един човек, който схваща много бързо, който, четейки текста, разбира всичко, но се нуждае да научи, че *«любовта дълго търпи и е милостива»* и когато води други към познание на Божието слово, трябва да работи с такава скорост, че другите да могат да го следват. За един учител с бърз ум това означава, че трябва да бъде и милостив. Любовта е милостива към някой, който схваща бавно.

«Любовта не завижда.» О, това е доста важно за много надарените хора. Представете си, че аз свиря на пиано във вашата църква. Е, има и по-добри пианисти от мен. В повечето случаи уцелвам мелодията, понякога избързвам, понякога забавям, но обикновено се справям горе-долу. Ето че в неделя идва една пианистка и някой ми казва: «Фред, добре е, че свириш на пианото, но не мислиш ли, че е по-добре днес да ни свири Бистра?». «Да, да, разбира се.» И Бистра сядна на пианото и свири, но какво става в сърцето ми? Това е

огромна опасност, която показва каква голяма нужда от любов имат надарените хора. О, слушал съм как си говорят библейски учители и как разговарят евангелизатори, и е трябвало отново и отново да си припомням, че любовта не завижда на дарбите на другия.

«Любовта не се превъзнася, не се гордее.» Когато съм слушал как учителите и евангелизаторите си говорят помежду си, ми се е струвало, че си гледат паспортите. Някои казват: «Погледни тук! Бях в София. Поканиха ме в Киев. Поканиха ме в Сейнт Андрю в Шотландия.», «Аз пък бях в Лондон, Дортмунд, Мюнхен, Дюселдорф, Ню Йорк, а когато проповядвах в Сидни, Австралия, се обърнаха едноколко си души! А освен в Австралия, през последните месеци бях в този и този град...». Но знаете ли, има една много коварна опасност в сърцата на много учители и евангелизатори, а именно да мислят за нещата, които те са направили за Бога, и да забравят, че Бог е направил тези неща чрез тях, да забравят, че те са само получатели на дарбите. Познаваме големите и даровити мъже: Павел, Аполос и Петър! Какво казва Павел в това послание? «Какво имаме, което да не сме получили?»

Приятели, не колко работа вършите, е от значение. Спомнете си когато Исус е стоял при съкровищницата на храма. Някои идвали с голяма торбичка с пари и пускаха парите от малко по-височко, така че да се чува, като падат. Големи монети! Това било забележително! О, те правели нещо голямо за Бога! Тогава дошла една вдовица с две медни монетки. Човек не можел дори да ги чуе как паднат на дъното на съкровищницата. Тогава Господ Исус казал: «Тя пусна повече от всички!». Кой знае, може би другите са пусли пари на стойност хиляди долари, а тя — няколко цента. Но виждаме, че в небесния софтуер Бог има един метод за преизчисление на тези стойности. Не колко даваш, се оценява, а колко задържаш. Не колко даваш, а отношението на сърцето ти. Ще запомним ли този простицък урок? Нека да не се превъзнасяме за това, което вършим в Божието дело.

«Любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи.» Има един евангелизатор в Африка, който също така пътува и в Европа. Той е германец, няма да споменавам името му. Казва за себе си, че е един от дванадесетте апостоли на съвременната църква. Той е много арогантен човек и има един известен лозунг: «Ние ще обръснем мутрата на дявола! Ние ще го гоним от Кейптаун до Кайро!».

Ето и още един човек. (Тук авторът има предвид Робъртс Лиардън, основател на сектата «Воини на Христа» в България. Колвин предполага, че той е авторът на анонимните материали в първия брой на в. «Небесни новини», които се цитират по-надолу). Какво казва той за дявола? Той рисува карикатури за него. За него дяволът не е нищо друго освен един глупак. Той е умен, а дяволът — глупав. Нека прочетем какво пише: «Другото важно нещо от демонологията, което трябва да знаете, е, че дяволът е ненормален и луд. Когато говорим за демони, ние говорим за едни абсолютно ненормални личности». Този вестник излезе тази седмица, на 1 април. Дали това е първоаприлска лъжа? Добре би било, но лошото е, че той е имал предвид точно това, което е казал. С това не искам да кажа, че трябва да обичаме дявола. Но аз твърдя, че любовта не е арогантна и не безобразничи. Тук той се хвали колко книги е написал. (Колвин има предвид рекламата на Лиардън: «Най-четеният автор в историята на християнството».) Аз съм чел доста книги, но никога не съм чувал за този човек. Той счита себе си за доста важен, щом говори по този начин за дявола. Бих желал да прочетем заедно няколко стиха за този човек от Посланието на Юда, стих 8 до 10: *«При все това, и тези със съновиденията си оскверняват плътта, презират властта и хулят славните същества. Но архангел Михаил, когато в борба с дявола спореше за тялото на Мойсей, не посмя да произнесе против него хулителна присъда, а каза: Господ да те смърти! Тези обаче хулят всичко, което не знаят; а което естествено, като диви животни разбират, в това погубват себе си»*. Хора, които говорят така, са като животни, които погубват себе си. Това казва Библията. Той ругае ангелски величия. Висок метър и седемдесет, и счита, че е в състояние да хули ангелски величия! Дори светият архангел Михаил не говори по този начин с дявола, а казва: «Господ да те смърти!». Той не се държи арогантно, не е като животно без разум. Той не е личност, която отрича властта. *«Тези обаче»* — се казва в стих 10, — *«хулят всичко, което не знаят»*. Те имат инстинкт, като животни без разум, които се обричат на погибел. Сигурно ще кажете: «Фред, това е много остро, ти би трябвало да говориш за любов!». Но, приятели, «любовта се радва заедно с истината». Вие трябва само да прочетете какво казва този човек, и след това — какво казва Библията. Той сам се категоризира. И нека научим, че няма значение колко книги сме написали, какво сме направили, колко сме

популярни; ако станем горди и арогантни, то ние сме като животни без разум!

«Любовта не търси своето.» Това ще бъде една интересна тема за следващата лекция. Има една дарба и много хора мислят, че тя служи за собствено изграждане, като че ли Бог ни е дал дарба, за да се самоизграждаме. Ние ще се занимаваме пак с този текст, но аз ви напомням, че Павел пише да следваме любовта. И когато мислим за духовни дарби, винаги трябва да доминира любовта. *«Любовта не търси своето»*, тя търси доброто на другия. Любовта не търси да изгражда себе си, тя цели да изгражда другия.

«Любовта не се раздражнява, не мисли зло.» Предполагам, че бихме могли да кажем: *«Любовта е дебелокожа»*. Ако вие сте човек, който лесно се засяга, човек, с когото трябва да се внимава как му се говори, то вие трябва да понаучите нещо за любовта. Любовта не се засяга. Любовта не си позволява да се огорчава.

«Любовта не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината.» Помислете си за някой брат или сестра, които са ви накърнили с нещо. Може би за някой, с когото не сте на едно мнение, някой, за когото не обичате да се сещате. Какво ще стане, ако той си счупи крака при някоя катастрофа? Как ще се почувствате? «Е, така му се пада! Бог му даде да разбере. Той е невъзможен!» Това ли е любов? — Това не е любов. *«Обичайте неприятелите си — казва Господ Иисус, — за да бъдете деца на вашия небесен Отец»*.

Какво прави нашият небесен Отец? Нека предположим, че имате селски двор и вашият съсед ви открадва едно от пилетата. Вие не можете да докажете това, но виждате, че зад къщата му има перушина и че пилето ви го няма. След един месец ви изчезва друго пиле. След това едно прасе. Сега, ако можехте да го докажете, щяхте да го дадете под съд, защото кражбата е престъпление. Но какво чувствате към този човек? Падате ли на колене вечер пред Бога и казвате ли: «Господи, изпрати градушка на нивата му! Нека мишки изядат цялата му реколта! Изпрати, моля ти се, охлюви в градината му!»? Така ли трябва да се молим? *«Любовта не се радва на неправдата.»* Как се отнася Бог към враговете Си? Господ Иисус казва, че Той им дава дъжд, прави слънцето Си да грее и за тях, прави да расте житото им, така че, като видят изобилието на реколтата си, да могат да кажат: «Това е прекрасно!», да паднат на колене и да Му кажат: «Господи, аз досега

съм бил Твой враг! О, Боже, благодаря ти за тази изобилна реколта!». Мислите ли, че не можем да се учим да обичаме от нашия Небесен Баща?

«Любовта не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината.» В нашето общество в САЩ се казва така: «Всичко върви, но нищо няма значение». При вас чух обратното: «Нищо не върви, но всичко има значение». Това, което ние в Америка искаме да кажем, е че там всеки е толерантен. Например, аз мога да тръгна гол по улиците и никой дори няма да ме погледне. Не те забелязват — те са толерантни. Много хора мислят, че трябва да са толерантни. Няма значение какво правят другите, няма значение какво мислят: «Ние ви обичаме всякак!» Приятели, *«любовта се радва заедно с истината»*. Любовта иска най-доброто за другия. Любовта има и своята твърда страна. Моите деца познават бащинската любов, въпреки че тя невинаги се изразява в това, да им купувам сладоледчета — защото аз се радвам заедно с истината. Разбирате какво имам предвид, нали?

Как бихме могли да бъдем оптимисти в този ужасен свят? Как можем да имаме надежда? Любовта е оптимистична, но не и нереалистична. *«Любовта всичко премълчава, на всичко вярва, на всичко се надява, всичко търпи.»* Какво означава това: «На всичко вярва»? Означава ли, че преставам да мисля? — Не! Мисля, че любовта предполага, че този, който е неин обект, е прав. Ако направиш нещо, което не разбирам, въпреки че не го одобрявам, не бързам да преценявам твоите мотиви. Това означава, че аз не държа непременно да знам какво става в сърцето ти, но се надявам, че е положително. Ако се окаже, че не съм прав, винаги ще имам време да си променя мнението за теб, но няма да се поставя в положението на Бог да съдя мотивите ти. Ние трябва да се носим един друг, да даваме на другия втори шанс. Това е любов. И мисля, че една от причините за толкова много конфликти между християните е тяхната убеденост, че са в състояние да съдят мотивите за действията на хора, които не познават добре, дори на хора, с които не общуват!

Когато мисля за любовта, аз мисля за Бога, за Божията любов към толкова несъвършено създание като мен. Мисля си за писаното в Йоан 13: *«... като беше възлюбил Своите, които бяха на света, докрай ги възлюби»*. Любовта има свойството издръжливост. Любовта ще доведе човека до своята крайна цел. Такава е за мен Божията

любов. Мисля си, че ако ние имахме такива отношения един към друг, тогава щяхме да можем да живеем с различията, които имаме помежду си. И при цялото разнообразие от части в Христовото тяло, от хора, които виждат нещата различно, всички тези остри ръбове щяха някак си да се изгладят в смазката на Божията любов. Любовта е по-важна от нашите дарби, защото нашата надареност е нещо временно — средство за постигане на целта. Любовта е вечна. Приятели, тя е Целта. А когато целта бъде достигната, от средствата вече няма да има нужда. *«Любовта никога не преминава»* — стих 8. Това означава «не пада». Тази дума на гръцки се употребява за «листопад». Когато листата са на дървото, те са красиви, зелени, пълни с живот... И после идва листопадът! Те стават жълти, кафяви, червени... и започват да падат! Въпреки цялата си слава и живот, които са имали, идва денят на листопада и заедно с тях падат: пророчеството, езиците и знанието. Но любовта остава. Тя никога не пада. И това е една от причините любовта да бъде по-добрият, по-превъзходният път. Тук се споменават дарбите, които един ден няма повече да бъдат необходими, те са средствата към целта. *«Пророчества ли са, ще се прекратят.»* И тук има една трудност в българския текст — вероятно преводачите не са мислили за всичко и нито един превод не е съвършен — на гръцки са използвани две думи, както и две глаголни времена. Там, където става дума за пророчеството, е «то ще бъде прекратено», «ще бъде отменено». Това на гръцки е в страдателен залог — то няма да изчезне от само себе си, а ще бъде отмахнато. Аз имам в гардероба си няколко стари ризи и много се страхувам, че някога, когато съм в чужбина, жена ми ще вземе любимите ми ризи и ще ги изхвърли оттам. *«Езици ли са, ще престанат.»* Тук е употребена друга гръцка дума, която означава спирам, свършвам, преставам. Тя е в действителен залог — т.е. «ще престанат от само себе си». Въпросът е: кога? Стих 10 казва: *«когато дойде съвършеното»*. Тогава пророчеството ще бъде прекратено, ще бъде прекратено от Бога. Но какво е «съвършеното», което ще дойде? Много тълкуватели на Библията казват, че «съвършеното» е канонът на Новия Завет. И те се аргументират с това, че пророчеството е било необходимо до момента, в който е бил завършен Новият Завет. И сега, когато имаме завършеното Божие Слово, ние не се нуждаем повече от пророчества, тъй като имаме всичко, което Бог е искал да знаем. Наистина, аз съм съгласен, че вече

имаме всичко, което трябва да знаем: вярата ни е била предадена веднъж завинаги и прибавянето на нещо към Божието откровение би ни докарало проклятие: Откр. 22. Аз разбирам този аргумент и уважавам хората, които го защитават, но не съм съгласен с тях. Нашето познание е частично и пророкуването ни е частично, но когато дойде съвършеното, това, частичното ще бъде прекратено и ние ще (Го) видим, ние ще (Го) познаем — той има предвид Господ Иисус — по начина, по който Той ни познава: напълно. Искам да ви задам един въпрос: колко е знаел Павел за християнската вяра, когато е написал Първото послание към коринтяните? Мисля, че той е знаел толкова, колкото и при завършването на Новия Завет. Христовото тяло и всички онези чудесни истини са споменати вече в 1 Коринтяни. Така че аз не вярвам това да е вярното тълкувание на «съвършеното». Аз мисля, че идва времето, когато Господ Иисус ще дойде. Ние Го познаваме сега, ние Го виждаме като в огледало (тогава в огледалата не се е виждало така добре, както виждаме днес), ние не можем да Го виждаме и познаваме така ясно, както когато Той дойде, но не сте ли съгласни, че и сега Го виждаме достатъчно добре, за да се влюбим в Него? Това е, което Павел иска да каже. Ние не Го виждаме и въпреки това вярваме в Него. Не сме Го видели, но въпреки това Го обичаме. Искам да попитам присъстващите момичета: мислите ли, че бихте могли да се влюбите в някого, когото никога не сте виждали? Аз вече съм го направил! Аз обичам Господ Иисус. Не Го познавам така добре, както бих желал, но ние се нуждаем от духовни дарби, които да ни помогнат да узряваме, докато Той дойде. А когато дойде, дарбите пророчество и знание ще бъдат премахнати. Те няма да са необходими повече. Но се казва, че дарбата за говорене на езици *ще престане* — от само себе си. Какво означава това? Ще говорим по-подробно за това на следващата лекция.

Целта на знанието и на пророчеството все още не е достигната, но, както ще се опитам да докажа това, целта на говоренето на езиците е вече постигната и църковните историци подкрепят моето твърдение. Защото, ако се обърнете към Ориген или Августин, или Юстин Мъченик, те ще изяснят, че дарбата за говорене на езици е престанала в края на апостолската църква. Езиците се появяват от време на време в църковната история, но винаги във връзка с един контекст: със самозвани пророци, като гореспоменатия човек или надути жени-

пророчици. И така до началото на нашия век, 1906 година, когато в Лос Анжелос, Калифорния, се ражда петдесетното движение. Но на днешната лекция искам да кажа, че има няколко неща, които ще останат в тази Вселена, докато тя съществува. Докато сме живи, ние ще имаме едно бъдеще: и така, надеждата е вечна. Някои хора казват: «Вярата ни дава начин да виждаме», или с други думи, вярата ще остане до идването на Исус; след това няма да имаме повече нужда от вяра. Приятели, тази дефиниция може да се основава на философията, но не и на теологията. Ние никога няма да доживеем такова време, в което не ще има нужда да се доверяваме и да поверяваме живота си на нашия Творец и Спасител. Но най-великата от всичко, и най-висша от всичко; крайната цел, към която се движи Вселената, е *любовта*. Господ ви иска. Господ иска да се радва на вашата любов. И ние ще видим през цялата вечност, че *любовта никога не преминава*.

[1] В английския и немския преводи на Библията тук стои „по-превъзходен“ и най-превъзходен". — Бел.прев. ↑

ВЪПРОСИ ОТ АУДИТОРИЯТА

— *От това, което казахте за езиците, би трябвало да се разбира, че това трябва да са говорими, човешки езици, а не ангелски езици. Защо се казва тогава, че те не се разбират от нашия мозък, а от сърцето, от душата ни? И защо е необходимо да имаме преводачи — дарбата за тълкуване на езиците?*

— Това е много добър въпрос и аз трябва да кажа в името на добрите чувства, които имам към вярващите, имащи друго мнение по въпроса, че много сериозни християни вярват в това, че тези езици са неразбираеми. Това мнение ще го разгледаме в следващата лекция и ще видим как Павел показва, че най-ефикасният и оптимален начин да се молим, е да се молим и с чувствата си, и с разума си.

Невинаги е възможно за човешките същества да общуват само с разума си. Мои добри приятели загинаха, като се катереха в една планина. Подхлъзнали се и паднали. Трябваше да отида при децата им — четири на брой, за да поговоря с тях за смъртта на родителите им. Когато ми отвориха вратата, аз не можех да кажа нито дума. Не можех да общувам с тях с разума си. Разхълцах се, заплаках и ги прегърнах. Говорех само с чувствата си, но се радвам да ви кажа, че след няколко минути ние вече седяхме на масата и бяхме отворили Библията. И тогава имах възможност да им говоря с разума си. Това беше истинската помощ. Аз можех да им кажа какво мисли Бог за надеждата на техните родители и за техния живот.

Виждате, че е възможно да общуваме с чувствата си, но по-ефективно е да общуваме с разума си, като потвърждаваме това с чувствата си. Виждате, че Павел не казва «или — или». И може би тук харизматичното движение е работило във вакуум, защото в много християнски църкви няма никакви емоции. Там е така студено, сякаш седиш в иглу. Понякога си мисля, че тези християни са студенокръвни. Но ние говорехме за най-добрия начин да се молим: с чувствата си и с разума си. Ако едно момиче ти казва, че те обича, но не разбира какво говори, ще бъдат ли от това думите ѝ по-ценни за теб? Няма ли да е по-добре за теб тя да разбира това, което казва, и че думите ѝ вярно

потвърждават чувствата й? Мисля, че и Бог предпочита такава молитва.

ЛЕКЦИЯ 4

ДАРБАТА ГОВОРЕНЕ НА ЧУЖДИ ЕЗИЦИ

Нашите лекции са посветени на духовните дарби, на тяхната правилна и неправилна употреба. По този въпрос много добри християни имат различно мнение. Разбирам, че това е една тема, която съдържа много противоречия. Затова се опитах да я разгледам с любов, при което видях, че тя е дори по-противоречива, отколкото съм си мислел.

На предишната лекция ви прочетох нещо от един вестник; вероятно коментарите на един човек, който се нарича Лиардън. Тогава не ви казах името му, но сега ви го казвам. Ние говорихме за това как той обижда, как хули ангелски величия. Прочетох ви един ясен пример, а също и това, което Юда казва по този въпрос в Новия Завет. Той казва, че хора, които говорят като Лиардън, не знаят за какво говорят. Те нямат уважение, те хулят славни ангелски същества и даже архангел Михаил не е говорил по този начин. Когато е бил в борба с дявола, той е казал: *«Господ да те смъмри!»*. Самият той не е искал дори да го смъмря, нито да използва такъв грозен език. Юда казва, че хора, които правят това, са опасни. Те са като животни без разум. Те са осъдени на унищожение.

В Стария Завет виждаме, че когато някой има бик, който е наранил човек, тогава собственикът трябва да плати обезщетение за това нараняване, а бикът трябва да бъде убит, защото представлява опасност за хора и животни. Но ако бикът е наранявал и други хора, а собственикът не го е убил, и ако той нарани отново някого, така че да умре, то не само говедото, но и собственикът ще трябва да бъде убит, съгласно Стария Завет, поради това, че е пренебрегнал опасността от едно диво животно.

Аз не искам да пренебрегвам опасността. Мистър Лиардън, моят сънародник, е като диво животно и според Библията той е осъден на унищожение. Бог ще го унищожи. Досега не съм разбирал колко опасни са тези хора и ви уверявам, че за пръв път в живота си говоря

по този начин. Никога не се е налагало да го правя. Но тук се сблъскваме с диво животно на свобода. Днес говорихме с тези хора по телефона. Те са скъсали почти всичките ни плакати, а пасторът на църквата, която посреща г-н Лиардън, каза: «Няма нужда да идваме при вас, за да гледаме дявола!». Не зная дали и вие мислите, че аз съм дявол. Той обаче мисли. После каза: «Не ми говорете за любов! Не ми говорете за търпение! Аз държа в едната си ръка Библията, а в другата — нож! Ние говорим за война!». И аз ви казвам: Тези хора са опасни. Какво е името на тази така наречена «църква»? «Воини на Христа.» Чуйте го добре. Това е начинът, по който говорят там. Аз ви цитирах какво казва този човек и че той се класифицира — съгласно Библията — като диво животно.

Както казах, ние ще говорим по една тема, по която християните нямат единомислие. Досега се опитахме да проследим аргументите от книгата Деяния на апостолите, внимателно да очертаем хода на мислите. Ще довършим в настоящата лекция всичко това, като ще се спрем и на 1 Кор. Една лекция беше посветена на 1 Кор. 12 гл., когато говорихме общо за дарбите в тялото. На миналата лекция говорихме за любовта при използването на духовните дарби. Сега ще говорим за най-противоречивата от всички дарби — дарбата за говорене на езици. Снощи един брат от вашия град говори с мен за езиците. Той искаше да сподели с мен как се чувства. И спомена четири стиха от 1 Кор. 14. Нека ги прочетем заедно: 1 Кор. 14:4: *«Който говори на език, изгражда себе си»*; ст. 5: *“Желал бих всички вие да говорите на езици, а още повече да пророкувате „; ст. 18: “Благодаря на моя Бог, че аз говоря езици повече от всички вас”*; и ст. 39: *„... и не забранявайте да се говори на езици“*. Моят мил брат знаеше тези стихове наизуст; той ги цитира и каза, че одобрява говоренето на езици. Съвсем сигурно е, че това е едно честно мнение на базата на тези стихове. Ние обаче ще разгледаме тези стихове в общия ход на мислите. Контекстът е много важен.

Ще ви дам един пример. Чуйте това изречение и ми кажете дали го разбирате: *„Без значение какво е времето, дъждовно или слънчево, всяка събота можете да видите Иванов да се качва на Витоша“*. Разбирате го, нали? Няма нищо сложно. Нека го поставим в следния контекст: *„Ръководството на една фирма е започнало да провежда нова политика за намаляване на загубите от заболявания на служителите*

чрез профилактични прегледи и осигуряване на време и условия за спорт. Петров е започнал да вдига тежести. Димитров тренира бягане, а Иванов, без значение какво е времето, дъждовно или слънчево, можете всяка събота да го видите да се качва на Витоша“. Сега разбирате какво имам предвид, нали? След медицинския преглед той прави нещо за своето здраве... Но почакайте малко — ще опитам отново в друг контекст: „В един туристически клуб от възрастни хора вече не всички са толкова сериозни. Много от тях са престанали да ходят по планините, но въпреки това всички се събират да пият бира след ежеседмичната сбирка. Но всяка събота, независимо дали времето е дъждовно, или слънчево, можете да видите Иванов да се качва на Витоша“. Това звучи по-различно, нали? А думите са същите. Нека опитаме още веднъж, този път пред съда: „Господин съдия, аз трябва да се разведе с Иванов. Той ме пренебрегва, никога няма време за мен, няма време за децата, излиза от работа в 5 часа и независимо какво е времето, дъждовно или слънчево, всяка събота можете да го видите да се катери по Витоша“.

Едно и също твърдение, нали? Но с три различни значения. Бъдете внимателни, когато четете Библията.

Тази вечер ще прочетем тези четири стиха в техния контекст. Нека прочетем заедно 1 Кор. 12, стихове 30 и 31 и след това глава 14, стихове от 1 до 25. В 12-ти стих Павел казва на Коринтяните: „... понеже копнеете за духовните дарби...“. Те сериозно копнеели за духовните дарби, особено да говорят езици. Павел им казва, че не е лошо да копнеят за духовни дарби. В гл. 13 той им говори за мотивацията и се опитва да пренасочи техния стремеж към духовни дарби в правилната посока. Той им казва: „Ако сте ревностни да имате духовни дарби, то търсете по-големите! Търсете ревностно дарбите, които изграждат другите!“.

Както вече казахме, 14:1 обобщава посланието на тези три глави: „Стрежете се към любовта; но копнейте и за духовните дарби, а особено за дарбата да пророкувате“.

„Следвайте любовта“ — посланието на 13-та глава;

„Копнейте и за духовните дарби“ — 12-та глава;

„... но вдигнете погледа си по-нагоре, към пророкуването“ — 14-та глава.

Той казва: „Копнейте за по-големите дарби“, а в стих 5 изяснява кое качество прави дарбите големи: колкото е по-голямо изграждането на твоя брат или сестра, толкова е по-голяма дарбата в Божиите очи. Направи ли ви впечатление, докато четяхме, че ударението пада върху изграждането на другите? В 12-та глава видяхме най-общо каква е причината и целта на духовните дарби. Дарбите ни се дават за *обща* полза. В 13-та глава прочетохме, че любовта не търси своето, тя търси това, което е най-добро за другия. В 14-та глава 3-ти стих се казва, че пророкът говори за изграждане на другите. И докато този, който говори езици, изгражда себе си, пророкът може да изгражда цялата църква. Павел казва в стих 6: „Ако дойда при вас и говоря на непознати езици, какво ще ви ползвам?“ — той иска да има някаква полза от него. Стих 12: „Търсете изграждането на църквата!“. Стих 17: недостатъците на говоренето на езици: „... другият не се изгражда“. И стих 26: най-важният принцип за събранието на местната църква: „**Всичко** да става за изграждане“. Ето кое е важното за Павел. Забелязахте ли как е наблегнато на любовта? В 12:31 се говори за един по-превъзходен път. Този превъзходен път е любовта — 13-та глава — любовта във връзка с духовните дарби и служението.

„Стремете се към любовта!“ — 14:1; и: „Любовта не търси своето“ — 13:5. Тези две неща са събрани в две думи в 8:1: „Любовта изгражда!“. Най-високата от всички добродетели е любовта; и най-голямата от всички дарби е дарбата, която изгражда другите.

И така, стих 1 — ние следваме любовта и ако желаем да имаме духовни дарби, то любовта трябва да е движещата сила; и ако движещата сила е любовта, то тя ще ни кара да изграждаме другите, а не себе си.

Сега ще разгледаме предпочитанието на Светия Дух по отношение на тези дарби, според стиховете от 1 до 5. Какви са Неговите предпочитания? Той предпочита дарбите, които да изграждат църквата. Защо Той предпочита пророкуването? В стих 2 е даден отговорът: „... защото, който говори на език, той не говори на хора...“. Виждаме, че пророчеството е по-голяма дарба, защото е насочена към хората, а не към Бога. Бог не ни дава дарби, за да изграждаме Него. Бог ни дава дарби, за да служим с тях на другите и това Го прославя — така казва апостол Петър. Павел ни говори за превъзходството на пророчеството по отношение на изграждането на

частите на Христовото тяло — църквата. Езиците са насочени към Бога; пророчеството е насочено към хората. Когато говорим на езици, ние не разбираме какво казваме; това е тайна за нас. Не става дума за говорене на големи „тайнства“, както мислите, ако сте православни християни. Когато един католик или православен чуе думата „тайнства“ или „сакраменти“, той си представя нещо много тайнствено или странно.

Когато говоря на езици, аз говоря тайни и не разбирам какво говоря, и ако ти не разбираш този език, това, което чуваш, е тайна и за теб. Но човекът, който пророкува, говори за изграждането на други хора. Той ги окуражава и утешава. Не зная дали вие се нуждаете от това, но аз се нуждая. Аз имам нужда от утеха. Едно от децата ми почина. Бях много благодарен, когато един брат дойде и ме утеша със Словото. Аз се нуждая и от насърчение, а понякога и от изобличение. Ето затова ни е дадена дарбата пророкуване. Виждаме, че *„който говори на език, изгражда себе си; а който пророкува, изгражда църквата“* (ст. 4). И именно затова пророчеството стои по-високо от говоренето на езици. Това е предимството на дарбата, която може да бъде разбрана.

Много хора смятат, че езиците са специална дарба и те трябва да я имат. Аз съм питал много от тях: „Защо?“. И те казват: „Защото... защото това е свръхестествено! Аз не зная и не разбирам как става, но то е толкова тайнствено! Аз говоря големи тайни! И аз се изграждам чрез това!“. Не е ли парадоксално! Павел говори за слабостта и недостатъците на тази дарба, докато хората виждат точно в това причина да я търсят! Стих 1 казва: „Търсете пророкуването!“. Хората четат причините за търсене на пророкуването и след това търсят говоренето на езици! Те не обръщат внимание на контекста.

Прочел съм много книги за духовните дарби. Не зная колко страници са това; те са написани от харизматици и петдесятници. Чел съм най-различни автори: Кенет Хеген, Джордж Малоун, д-р Маргис и др. и те изтъкват много причини, поради които всеки християнин би трябвало да говори на езици. Извадил съм някои от тези причини: това е белегът, че човек е получил кръщението в Светия Дух; дарбата била дадена, за да се изграждаме сами; тя ни напомня за присъствието на Светия Дух в нашия живот; тя означава да се молим заедно със Светия Дух (вж. фиг. 2).

Дж. Малоун казва, че тя била все едно Светият Дух да те вземе на автостоп. Ти нямало нужда да караш собствената си кола, качваш се в Неговата и Той кара. Аз съм извадил много причини, нека погледнем например №6: тя ни държи далеч от света. №8: Тя освежава духа ни. №10: Пази езика ни от грешки, т.е. когато говориш на език, ти не можеш да кажеш нещо лошо. №11: Тя ни освобождава. Малоун пише, че нашата личност робува на тялото ни. Говоренето на езици освобождава моята личност от тялото ми. Приятели, това е хиндуизъм! Или будизъм. Това няма нищо общо с християнството.

№12: То пречиства моя разум; №14: То приповдига хвалението ми; прави ме по-смирнен; това е чудо; Изпълва ме със Светия Дух...

Кенет Хеген пише: „Когато получих дарбата на езиците, преживяването беше *по-прекрасно от самото спасение*“. (!) А Малоун пише, че даже когато жена му щяла да ражда и вече имала болки, говорила на езици и родила така; и той препоръчва на жените при родилни болки винаги да говорят на езици.

Можете да прочетете какви ли не неща за говоренето на езици и всички тези автори са единни в това, че всеки отделен християнин би трябвало да говори на езици. Но всички тези причини се свеждат до едно и също нещо; това са различни начини да се каже, че „... който говори на езици, изгражда себе си“.

Но трябва да знаете, че употребяването на всяка една духовна дарба изгражда освен другите и самите нас. Един мой стар приятел ми каза веднъж: „Вие всички прекалено много се притеснявате. Трябва само да посещавате хора в болницата и толкова ще се развълнувате, ще се зарадвате и ще се насърчите!“. Знаете ли как се чувствам, когато се върна от посещение в болницата? Аз съм като болен. Каква е разликата между мен и моя брат? Той има дарбата на милосърдието. Бог му е дал способност да се грижи и да помага на слаби и болни. И когато той използва тази дарба, той самият се изгражда.

Ако дойдете у нас и преди да почукате на вратата на стаята ми, ме чуете да проповядвам така: „Повярвай в Господ Иисус Христос и ще бъдеш спасен! Уповавай се на Него! Той е умрял за твоите грехове!“ — тогава ще си помислите: „Сигурно слуша касета“. И тъй, вие се втурвате в стаята и виждате, че аз съм се изправил до бюрото си и проповядвам Евангелието. Тогава ми казвате: „Фред, какво правиш?“

— „Изграждам се!“ . За това ли ми е дадена моята дарба? За да изграждам себе си? — Не.

Понякога наемаме в някой хотел някоя голяма зала, която се напълва с хора. Тогава проповядвам по същата тема и някои от слушателите се спасяват. Когато се прибера у дома, не мога да заспя от възбуждане. Толкова съм насърчен! Жена ми ме пита: „Защо не си легнеш?“. А аз ѝ казвам: „Много съм щастлив!“.

Вижте, Павел не говори за предимствата на говоренето на езици, той говори за *недостатъците*. Как е станало така, че от недостатъците християните са направили предимства? Павел казва, че недостатъкът и причината да търсим пророкуването вместо говоренето на езици е следната: който говори на езици, изгражда само себе си. Разберете коя е вашата дарба и независимо каква е тя, когато я упражнявате, вие ще изградите и братята си, и себе си; с изключение на една дарба: дарбата езици. И това е причината, поради която няма нужда да я търсите. Докато предимството на пророческата дарба се състои в огромната ѝ стойност за насърчаване и изграждане на другите.

Някои хора търсят дарбата на езиците толкова упорито! Познавам един човек, който се молеше в продължение на месеци. При него идваха хора и полагаха ръце на него, а той плачеше, че не може да говори на езици. Най-накрая получи това, което той нарича говорене на езици. Те го научиха как става — всеки може да говори, ако се упражнява достатъчно дълго. Те положиха ръце на него и му казаха: „Сега започни да говориш!“. Той попита: „Какво трябва да кажа?“. Те казаха: „Кажеш нещо. Просто почни да изговаряш думи!“. И той започна да казва думи. Те се молеха за него, а той казваше все повече и повече думи и преди да разбере какво става, извика: „Получих го!“ . И наистина, той го имаше! Можеш да го включиш по всяко време и да го изключиш по всяко време. Аз съм го чувал. Това не е език.

Защо хората така търсят говоренето на езици, когато Павел ни казва, че това е нещо, което няма нужда да търсим? Това е заради хора, които пишат такива книги. Очевидно. Първо Послание към Коринтяните не е имало успех. Хората го четат и изнамират в него причини да търсят говоренето на езици, докато Павел казва, че не трябва. Защо? Защото те не са разбрали какво е любов. „*Любовта не търси своето.*“ Любовта иска да изгражда другите. Любовта ще

намери начин да ти послужи и чрез езика, ако можеш да го разбираш и превеждаш, но само тогава.

Стих 5: „*Желал бих всички вие да говорите на езици...*“. А сега какво ще правим? Май ще трябва да си събирам багажа и да си тръгвам. Но все пак може би ще мога да кажа нещо.

Какво казва Павел малко преди това? — Търсете друга дарба. Ако ще търсите, не търсете точно тази! В 12:29 той задава риторичния въпрос: „Всички говорят ли езици?“. Риторичният отговор гласи: „Не“. В 12:11 той казва: „*Светият Дух разделя на всеки поотделно, както иска*“. Проблемът на християните в Коринт е бил, че те всички са търсели езици. И той просто налива масло в огъня, като казва: „*Бих желал вие всички да говорите езици*“. Означава ли това, че наистина желае ние всички да говорим езици, след като самият той ни казва да търсим нещо друго? Не казва ли, че Светият Дух ни дава това, от което се нуждаем, и че не всеки от нас има тази дарба? И че това е проблем при коринтяните? Дали наистина той желае това? Моля ви, четете контекста! „*Желал бих всички вие да говорите на езици, а още повече да пророкувате!*“. Това е предпочитанието на Светия Дух. Светият Дух дава дарбите, но Той има предпочитания. Езици — добре. Всяка дарба, която изгражда другите, е добра. Искате ли да сте духовни? Тогава уважавайте Светия Дух! Това е Неговата воля за живота ви: „... а повече да пророкувате“.

Не зная дали сте женени, но това е малко сложно. Съвсем скоро с жена ми имахме годишнина от сватбата си — 20 години. Казвам на жена си: „Бих желал да ти купя цветя!“ (Не знам защо жените толкова обичат цветя, след като не се ядат.) Тя отговаря: „О, прекрасно!“ Тогава казвам: „Да ти купя ли лалета?“ „О, обичам лалета, но... предпочитам розите.“ Добре. И тъй, връщам се вкъщи с букет: „Скъпа, донесох ти цветя! Лалета!“ Какво мислите, че ще ми каже жена ми? „Лалета? Нали ти казах, че обичам рози!?“ „Но ти каза, че обичаш лалета!“ „Казах ти, че обичам лалета, но предпочитам рози!“

Виждате, че хората имат своите предпочитания, нали? Ако домакинята, при която живея в момента, знаеше колко обичам черен дроб и ми сервира черен дроб, как ще се почувствам? Виждаме, че и Светият Дух си има предпочитания и Павел ни казва какви са те. Той няма да започне да говори срещу някоя дарба на Духа. Той казва: „Ще бъде добре, ако всички говорехте на езици! Но предпочитанието на

Светия Дух е това — да не мислите за себе си, а за братята си“. И в стих 5: пророкуването е по-добро! То е по-голямо, защото изгражда другите. И ако не се тълкува (стих 5), за да се изгражда църквата, няма абсолютно никакъв смисъл да говорите на езици.

Искате ли да бъдете духовни? Тогава е добре да имате такова отношение към говоренето на езици, каквото е и отношението на Светия Дух.

Стихове 6 до 13: Ако искате да насърчавате другите, то те трябва да разбират какво се говори. Това е принцип в живота: аз не бих могъл да ти помогна, ако ти не можеш да ме разбираш. Павел ни изяснява колко важно е да бъдем разбирани в църквата. Аз мога да говоря прекрасни неща, но ако вие не ме разбирате, няма да имате никаква полза от мен. Но, мили надарени братя, това се отнася и за другите дарби — нека да поговорим за дарбата учител. Там, откъдето идвам, от немскоговорещия свят, да поучаваш означава да говориш колкото може по-сложно. Големи думи „харматология“ — знаете ли какво означава? Това означава доктрина, свързана с греха. „Соториология“? Това означава учение за спасението. „Еклесиология“ — сигурно знаете какво означава. И те излизат пред хората, оправят си връзките и започва едно теологично говорене на езици. А хората не ги разбират. Ако ти си учител по Божието слово, тогава не си добър учител, ако *не те разбират*. По-добре се постарай да говориш просто. Нивото на хората, на които говориш, може да се познае по вестниците, които те си купуват. Най-продаваните вестници в Германия са написани на едно четвъртокласно ниво. Чудя се на какво ниво са вашите.

Вкъщи имаме пиано и китара. Това са чудесни инструменти. Но имаме също и осем деца, и всички обичат да свирят на пиано. Едно пиано може да бъде чудесен инструмент, а така също и много успешно средство за изтезание! Радвам се, че нямаме и цигулка! Знаете ли, музикалните инструменти са прекрасни, но ако те просто издават звуци, без ред и мелодия, те не помагат на никого. Това е казано в стих 8: Войникът чува звука на тръбата: „Тра-та-ра-ра-а-а“. И казва на друг: „Да нападнем ли?“. „Мисля, че трябва да отстъпваме!“ Друг казва: „Време е за лягане!“. Би било ужасно, ако тръбата свиреше така. Никой нямаше да знае какво трябва да прави. Мислите, че е смешно, нали? Прочетете 8-ми стих. Това е говоренето на езици. Никой не знае какво да прави. Те чуват звуците, но без превод не може да им се

помогне. Не можете да помогнете на някого, който не може да разбере какво казвате! „Защото, ако дойда при вас и ви говоря на непознати езици, какво ще ви ползвам“, ако не ме разбирате? — казва Павел в 6-ти стих.

Миналата вечер стоях пред залата и един човек с доста странен вид дойде при мен, погледна ме и ми каза: „Зъпрофомчфълаожпъзипваяр!“ После ме попита: „Какво ще кажете за това?“. Аз попитах: „Какво беше това?“. Отговори: „Аз говорих на език“. Тогава му казах: „Ако бях на ваше място и на вашата възраст, щях да си държа устата затворена“.

Но тук има едно голямо възражение: „Павле, но ти не знаеш какво казвам“. Както каза веднъж един петдесятник: „Жена ми говори такъв прекрасен език! Трябва да е много красноречива! Може би изговаря много дълбоки неща!“. Но Павел казва в ст. 10: „*Има толкова вида езици на света; и никой от тях не е без значение*“. Но ако аз не разбирам значението на езика, тогава ще съм варварин за този, който говори. И той ще е варварин за мен. Чували ли сте тази дума? Варварин — „вар-вар“; на немски тази дума е „Барбар“ — „Бар-бар“. Точно от това произлиза и думата. Гърците са си имали техния език и са били много цивилизовани, както знаете; и те наричали всички останали варвари.

Сега това означава нещо лошо, но в началото не е означавала нищо лошо. Някой, например от България или Македония, е отивал в Гърция и е започвал да говори. Той може да е бил поет или голям писател. Но знаете ли какво са чували гърците? „Вар-вар-вар-вар.“ И са ги наричали варвари. Интересно, нали?

Спомням си, когато чух една поема на Шилер. Аз ходех в една Лютеранска църква, за да се науча да разбирам немски. Проповедникът я рецитираше и знаете ли какво чувах? — „Вар-вар-вар-вар.“ Друг път аз бях този, който стоеше отпред и трябваше да говори. Една украинка ме помоли да прочете едно стихотворение, което беше написала. Петстотин души ме гледаха, докато тази жена декламираше прекрасното си дълго стихотворение. Беше ужасно: да стоиш пред петстотин души и... да заспиваш! Аз заспивах! Не разбирах думичка. Трябва да е било много хубаво стихотворение, но аз не се изграждах от него.

Това също е проблем за харизматиците: те са ревностни да търсят дарби и... злоупотребяват с тях. Много от тях виждат в езиците доказателство за кръщението със Светия Дух и затова смятат, че всеки трябва да говори на език. Това е проблем! Павел казва, че не е нужно всеки да говори на език. Второ: техните езици не могат да се превеждат. И ако преводите се проверят, те често се оказват неверни. Така че разрешението на този проблем е било създаването на една нова теология, една нова идея: два вида говорене на езици. Едното е дарбата, която е за знамение — говорене на нормален език, както това е описано в Деяния 2 глава — език, който може да се превежда и разбира. Чуйте, хората, описани в Деяния 2, никога нямаше да бъдат впечатлени, ако апостолите им говореха на неразбираем език. Това са били познати езици.

Но после в 1 Кор. 14:2 те четат за един непознат език, за говорене на тайни, за ангелски езици — гл. 13:1, и излизат с идеята за *молитвения* език. Те казват: „Ние нямаме дарбата на езици като знамение, но ние всички имаме нужда от молитвени езици. И това е доказателство за наличието на Светия Дух и най-добрият начин да изграждаме сами себе си“. Но Павел има няколко възражения по този въпрос, по-точно шест.

1. 1 Кор. 14:2 — непознат език, говоренето на тайни — това е преводимо: ст. 5: трябва да се превежда; ст. 13: трябва да се превежда; ст. 27: трябва да се превежда. Така че той не говори за несъществуващ, непреводим език; той говори за преводими езици.

2. 1 Кор. 12 — когато Павел говори в 12-та глава за „разни езици“, той дефинира собственото си понятие в 14 глава, стих 10 и 11. Има голямо множество непознати езици, но той има предвид гръцки и варварски, или просто два човешки езика — разбираем за слушателите и неразбираем, ако говорим без превод. Когато той използва „разни езици“, той ги дефинира като човешки езици.

3. Ангелски езици — вече говорихме за това в миналата лекция.

4. И Павел, и Лука (авторът на Деяния на апостолите) използват едни и същи думи. Не би било честно да казваме, че те говорят за две различни неща. Лука се е учил от Павел и Павел е бил учителят на Лука.

5. Разликата между Деяния 2 и 1 Кор. 14 не е в природата на езиците, които са се говорили, а в липсата на преводачи. В Деяния 2

виждаме юдеи и прозелити, събрани в Ерусалим „от всеки народ под небето“. Това означава, че там са били представени всичките 14 различни езика на римската империя. Имало е цяла тълпа от преводачи. И когато тези хора са говорили на 14 различни езика, преводачите са присъствали и са разбирали какво са говорили хората на техния собствен диалект. Но в Коринт това не е било така. Всеки е говорел гръцки. Говоренето на друг език в Коринт е било автоматично един неразбираем език за хората в църквата, които не са знаели този език или не са имали дарбата за тълкуване. И така, разликата, приятели, не е била в природата на езиците, а в природата на хората, които са присъствали там.

6. Аз съм готов да призная, че в Коринт са се говорили несъществуващи езици. Това не са били истински езици. Същите езици, с които съм се сблъсквал отново и отново през живота си. Павел говори много за превод. Мисля, че това е много важно. Една наша сестра каза преди няколко дни „Ако не можеш да преведеш един език, ти не можеш да знаеш дали той е от Бога, или не“. И това е истина.

Един мой приятел отиде в една Петдесятна църква. Трябва да ви кажа, че имам много приятели петдесятници. Те са идвали у нас на вечеря и аз съм бил у тях на вечеря; те са идвали в нашата църква и аз съм ходил в тяхната църква; аз ги обичам, хвалили сме Бога заедно, но този мой приятел е теолог и се опитва да разбере цялата тази работа с езиците. И така, той отишъл в църквата, вдигнал ръцете си много развълнувано и започнал да цитира Римляни 10-та глава на гръцки, но не в Гърция, а в Канзас. Една жена станала: „О, слава на Бога...“ — и тя превела колко много Господ ни обича, колко много иска да ни насърчи, как Той е между нас... Ако сте харизматици, вие знаете за какво говоря, сигурно сте чували такива преводи. Проблемът е, че в Римляни 10 не се говори такова нещо. Той опита и по друг начин: Помолихме един известен говорител да запишем езика му. После помолихме двама, които имаха дарба за тълкуване, да преведат езика. Никога не получихме два пъти един и същи превод.

Предпочитанието на Светия Дух — ст. 12 и 13 — „Понеже копнеете за духовните дарби, старайте се да се преумножат те у вас за изграждане на църквата“.

Какво става, когато говоря на езици? Бях на молитвено събрание с мои приятели харизматици. Този до мен се молеше на език. Ние се

молахме за една болна жена и той се молеше на език. Попитах го: „Фолкмар, за какво се молиш?“. Той отговори: „Ние се молим за тази жена!“. Аз му казах: „Откъде знаеш това? Как разбираш за какво се молиш?“. Настъпи дълго мълчание. Той каза: „Знаеш ли, по този начин е по-ефективно“. „О, така ли? И защо?“ „Защото Светият Дух се моли в мен“ — каза той. Добре, това може да е една основателна причина за такава молитва. Тогава го попитах: „Фолкмар, може ли да ти покажа един стих от Библията? Нека прочетем заедно стих 14: *“Защото, ако се моля на език, **духът** ми се моли, а умът ми не дава плод”*. Той погледна в моята Библия: „Наистина ли?“ — попита той. Аз му казах: „Това не е Светият Дух, Фолкмар! Той може да ти е дал тази дарба, но този, който се моли, не е Светият Дух, а ти самият“. Тогава той каза: „Да, но аз се моля в Духа! — Ефесяни 6!“ . „Но, Фолкмар, ти сам каза, че не разбираш това, което казваш в молитва! Може би се молиш този път австрийският футболен отбор да бие германския. Бог знае, те може би наистина имат нужда от твоята молитва. Как разбра, че се молиш в Духа?“ Той обърна на Ефес. 6 и разбра какво означава да се молиш в Духа. Там пише: *„Молете се в Духа... за всички светии и за мен, да ми се даде слово, когато отворя устата си, с дръзновение да известявам тайната на благовестието,... както подобава да говоря“*. Казах му: „Фолкмар, хората, които се молят в Духа, знаят за какво се молят“. Той каза: „Тогава това, което правя, е глупаво“. „Да, без превод, си прав.“ Мислите ли, че това беше нелюбезно? Това е точно онова, което казва Павел. Но той не би казал, че е глупаво. Той би казал, че е детинско.

По-добре ли е да се молим или да пеем, след като сме неутрализирали ума си? Да пеем и да се молим с духа си, когато умът ни не дава плод? Това трансцендентална молитва ли е, духовна опитност от по-високо ниво? Извинете, но това звучи будистки! И Павел казва: *„Ще се моля с духа си, но ще се моля и с ума си“* по същото време! *„Ще пея с духа си, но ще пея и с ума си“* по същото време.

Търсете по-голямото благословение! Търсете го! Вашият дух и вашият ум! Елате и се изграждайте! Насърчете и нас, и себе си едновременно! Павел казва, че това е по-добрият начин. Ако ще говориш на Бога, ще е много добре, ако знаеш какво Му казваш, ако и мислиш точно това, което изговаряш.

Стих 18: *„Благодаря на моя Бог, че аз говоря езици повече от всички вас“*. О-о-о! Какво ще кажеш сега, Фред?

Мога да ви кажа, че много дълго време съм мислил по този въпрос. Как е възможно той да говори толкова дълго за езиците и да помага на хората да видят, че те не са толкова важни, колкото си мислят, а сега да благодари на Бога, че самият той говори повече езици от тях? Това е интересна биографична бележка! Павел е знаел за какво говори. Той е имал истинската опитност в говорене на езици. Аз нямам тази опитност. Аз говоря двата най-важни езика за моята работа — английски и немски, но не съм говорил езици по начина, за който той пише. Знаете ли защо? Защото това, което той пише за тази дарба, не ме накара да я търся, а да *не я търся*. Той ме накара да се отнасям скептично към модерното движение на езиците. Но ако имах тази дарба, щях да я използвам по библейския начин. Радвам се, че човекът, който е написал това за езиците — Павел, може да каже: *„Аз благодаря на Бога за това! Аз зная за какво ви говоря. Аз говоря повече езици от всички ви“*. Той е познавал нещата. Той е бил истински апостол и е имал всички дарби-знамения.

Стихове 20 до 25: Едно зряло отношение към говоренето на езици ще ви доведе до въпроса за Божиата цел на езиците. Той казва: *„Не бъдете деца по ум! Мислете с главите си! Бъдете деца по злобата, но бъдете зрели в разсъжденията си! Бъдете зрели по въпроса за тази духовна дарба!“*. Коринтяните са се държали детински, в глава 2 и 3 — *„плътски“*, *„бебета“*. Вземете вашето малко дете, сложете го на масата, поставете в чинията му месо, картофи, зеленчуци... и нещо сладко, с хубав цвят. То е нищо, само захар и вода. Но оставете детето да яде каквото иска. Откъде ще започне? Разбира се, от десерта. Това е детинският начин на хранене. И коринтяните са се отнасяли с духовните дарби по този начин. Той им казва: *„Бъдете пълнолетни по ум“*. Къде би ви довело това? Зрялото мислене ще ви доведе при Божието Слово и Божието слово ще ви покаже целта на говоренето на езици. Стих 21: *„В закона е писано: «Чрез другоезични човеци и чрез устните на чужденци ще говоря на този народ, но и така ще ме послушат, казва Господ»*“. Кой е „този народ“? Павел казва, че това са невярващите. Исая изяснява (Исая 28:10-11), че това са невярващите юдеи. Ето какво казва Бог за евреите (Исая 28:12-13): *„... но те не желаеха да слушат. Затова словото ГОСПОДНО ще стане за тях*

заповед след заповед, заповед след заповед, правило след правило, правило след правило, тук малко, там малко“. Може ли да го кажа на еврейски? „Завла зав, зав лазав, кав лакав, кав лакав, сеир шам, сеир шам.“ Звучи като бебешко говорене, бебешки език. Бог им е дал закона Си да го чуят простичко, чрез бебешко говорене, но те са отказали да Го послушат. И затова Той им говори чрез чужденци. Той им говори на чужди езици. Този път това е бил езикът на асирийците. Те са слушали езика на своите поробители. Те не са разбирали думите, но са разбрали посланието. Ще ви кажа, че и австрийците са разбрали посланието. Днес сред тях нацистите не са много. Бог ги е научил чрез езика на руснаците, чрез езика на англичаните, чрез езика на французите, които те не са разбирали, но са живели под един език на осъждане. И така, Павел казва: „това е език на осъждане“. Това е знамение за юдеите, за невярващите юдеи. Господ Иисус казва: „Когато Светият Дух дойде, ще обвини света за... съд (осъждане)...“, за надвисналото осъждане над тези хора. Петнадесет години след написването на Посланието към Коринтяните осъждението е дошло върху евреите. Приятели, това е била причината за говоренето на езици. Той казва: „Езиците са белег не за вяраващите, а за невярващите (евреи)“. А коринтяните казват: „О, това е белег за невярващите, тогава нека говорим на езици в църквата“. А той: „Не правете това, защото, ако дойдат някои в църквата ви, които нищо не знаят за тази работа с езиците, ще си кажат, че «вие сте полудели!». А думата «полудял» има двойно значение. Тя означава луд, но също и «обладан от демон», т.е. хората ще си помислят, че във вас има демон, че сте луди. Отиваме в църквата в Коринт, там се говори гръцки, хората стават и... «вар-вар-вар». Ще си помислите, че са луди.

Веднъж заведох сина си в Петдесетната църква. Те започнаха да говорят, знаете как. И знаете ли какво ми каза той? «Татко, тия хора луди ли са?» Това е една нормална реакция. Искате ли хората да ви мислят за луди? Християнството не е такова нещo.

Пророчеството е разбираемо говорене. Бог иска хората да идват в църквата и да слушат Божието слово, а не шум.

Искам да завърша с един въпрос. Защо да говорим днес на езици? Без превод това не изгражда другите. То не е предназначено дори да изгражда и самите вас. То е едно по-ниско средство за

общуване. Това е един белег, знамение, което е изпълнило своето предназначение.

Иисус казва: *«И тези знамения ще придружават повярвалите:... нови езици **ще** говорят»*. Два стиха по-нататък Марк пише: *«... и Господ им съдействаше и потвърждаваше словото със знаменията, които го придружаваха (които следваха)»*. Пишейки това, Марк използва минало време, т.е. това вече е било минало за него.

Аз не намирам причина за търсенето на тази дарба. Не намирам причина за използването ѝ без превод, и за да съм съвсем искрен с вас, мисля, че истинската дарба за говорене на езици е отмряла още през първото столетие, когато нейната цел е била постигната.

Но ние можем да бъдем деца, затова Павел казва: *«Братя, не бъдете деца по ум»*.

Мисля си за моите деца. Жена ми има чифт много хубави сребърни лъжици. Те са предназначени за сервиране. Малкото ни момченце ги вижда, взима едната, излиза от къщи, отива право на пясъчника, пълен с негови играчки, и започва да копае тунел с нея. Тя наистина става за правене на тунели и е по-добра от пластмасовата лопатка. И тогава жена ми го вижда да копае в пясъка с нейната сребърна лъжица! Детинско, нали? По същия начин много хора използват дарбата на езиците по детински. Затова Павел казва: *«Когато бях дете, като дете говорех, като дете мислех, като дете отсъждах. Но когато станах мъж, прекратих детското»*. (13:11). Когато станах мъж, аз престанах да злоупотребявам с инструментите. Помислете върху това. Бъдете зрели в мисленето си — особено по отношение на духовните дарби.

ВЪПРОСИ ОТ АУДИТОРИЯТА

— Съгласен съм с вас, че трябва да бъдем внимателни при употребяването на духовните дарби, защото те са много ценни. В 1 Кор. 13:9 е казано, че ние отчасти знаем и отчасти пророкуваме. Ето защо не можем да считаме, че някой от нас знае съвършено всички неща. Ако дарбата за говорене на езици не е съществена и не е желателна, защо е трябвало Корнилий и неговият дом да я получат? Също и в 19 глава от Деяния на Апостолите — защо е трябвало апостол Павел да полага ръце на тези ученици и те да получат тази дарба? Друго нещо, което искам да кажа: Едната дарба не изключва другата — Бог може да даде дарба език и дарба пророчество. В 1 Сол. 5:21 е казано: «Всичко изпитвайте; дръжте доброто, а се въздържайте от всякакъв вид зло». С това искам да кажа следното: петдесятното движение се е появило в България след Първата световна война и за 10 години петдесятните църкви са се разраснали и са станали най-живите и най-влиятелните църкви в страната. Така че практиката показва — предполагам, че и в целия свят е така, че тези дарби — говорене на езици и други, дават една сила за служение. Последното нещо, което искам да кажа е, че има и фалшиво кръщение с езици; както и Вие казахте, някои говорят каквото им дойде, но има хора, които, като се кръстят с език, се изпълват с любов, което е знак за истинското кръщение с език.

— Скъпи братко, аз ти благодаря много за коментара. Той не звучеше съвсем като въпрос. Аз разбирам, че ние имаме не само въпроси, но и собствени мнения. Аз се опитах отново и отново да напомням, че говоря по въпроси, по които много мили християни не са на едно мнение. Аз те разбрах много добре — наистина нашето знание е частично и Господ още не е дошъл. Аз също така се уча. Аз нося със себе си коментара на един водещ петдесятник, Гордън Фей, който представлява една дебела книга, която е в стаята ми. Той е един от водещите теолози в САЩ и дори мисля, че е най-добрият. По много въпроси той има същото мнение като моето, а по други въпроси има същото мнение като твоего. Аз се опитвам да чета всичко с отворен ум

и не съм взел тази дебела книга със себе си, защото не ме е грижа какво казва той.

Аз отново повтарям, че имам приятели петдесятници, но правя огромна разлика между петдесятниците и новите харизматици, и неопетдесятниците. Това движение е започнало, както вие казахте, след Първата световна война и въпреки че аз не мога да се съглася с някои от интерпретациите на тези християни, споделям с тях техния стремеж към святост. Този стремеж изглежда често липсва сред харизматиците и сред някои от по-крайните петдесятници днес. Когато учех немски език, аз потърсих църква, където да мога да имам общение с вярващи. И тогава имах много хубаво общение в една Петдесятна църква. Мисля, че ние не се различаваме много в основните си схващания, нали?

Съгласен съм, че Петдесятното движение расте. Но не е вярно, че това е така по целия свят. В Австрия, където живея, познавам проповедници в петдесятни църкви, те ме поканиха да говоря на тяхната конференция, защото нашите църкви растат много по-бързо от техните. Те искаха да знаят как биха могли и техните църкви да растат по-бързо. Имам един приятел, който е петдесятен проповедник. Той много обича да ми говори за езиците и да ме кара да се кръщавам в Светия Дух по неговия си начин. Един ден той започна да ми говори за сила за евангелизиране. Тогава му казах: «Тони, когато вашите църкви тук започнат да растат толкова бързо, колкото нашите, тогава ще си говорим отново за кръщението в Светия Дух». Виждате, че този аргумент може да действа и в двете посоки. По същия начин можете да подкрепите и движението на мормоните. (Мормоните (секта, основана през миналия век от Джозеф Смит) имат много ефективен начин за печелене на последователи чрез посещения по домовете и лична работа с хората.)

Много е важно да забележите следното: начинът, по който говоря за петдесятниците на тези лекции и по който говоря с вас сега, показва, че аз ви ценя като мои скъпи братя в Христа, и несъгласието ми с вас по никакъв начин не накърнява любовта ми. Аз не казах, че тази духовна опитност, която имате, е от дявола и мисля, че и ние има какво да научим от петдесятните църкви. Също така и моето познание е частично и аз направих всичко, на което съм способен, за да прочета няколко глави от Библията по един приятелски начин. Опитах се да

върна някои стихове обратно в техния контекст. Защото това, което много пъти съм преживявал, е следното: моят приятел си има неговия стих от Библията и аз си имам своя. Той ме замеря с неговия стих, аз го хващам, взимам своя стих и го замерям с него. Това изобщо не е братска любезност. Аз се опитах да бъда честен по отношение на аргументите на другата страна. Може би греша в някои неща, но аз съм наистина готов да уча.

Скъпи братя и сестри, Петдесятното движение е едно много голямо движение и на доста места има много грозни неща, а на други места в него има много красиви неща. Моля да не опростяваме мисленето си, като обобщаваме нещата, които засягат Божия народ.

Обяснението по двата примера, за които казвате — 10-та и 19-та глава от Деянията на Апостолите, бяха споменати вече преди две лекции. Факт е, че в къщата на Корнилий е имало *невярващи евреи*. Невярващи евреи? Да, Петър е бил един от тях. Той не е вярвал, че Бог приема другите народи по същия начин като евреите. На него му е трябвало видение, посещение от един ангел, личното впечатление от един много свят човек — Корнилий, и тогава той казва: *«Наистина виждам, че Бог не гледа на лице, а във всеки народ онзи, който Му се бои и върши правото, Му е угоден»* (Деян. 10:34-35). Това е било нещо съвсем ново. И докато той още говорел, *«Светият Дух слезе на всички, които слушаха Словото»*, а неговите братя, които бяха дошли там с него, *«се смаяли»*. Как е възможно? Тия езичници приеха Светия Дух, точно както и ние! Така те повярвали, кръстили езичниците и заминали за Ерусалим. Но преди да пристигнат там, мълвата вече била стигнала до другите апостоли. И така, те отишли при тях, Яков си запретнал ръкавите, обърнал големия си праведен нос към Петър и казал: *«Знаеш ли какво: наистина, евангелизирането е добро нещо, но не мислиш ли, че сте попрекалили? Вие сте яли с този човек! И ти си го приел на същата основа като нас, а ние сме свети!»*. И Петър разказал на апостолите, които все още не можели да повярват, че Бог сега приема другите народи на базата на вярата им. Много по-късно, когато Евангелието достигнало до далечни страни като Антиохия, Сирия и Киликия, и християните от тези народи раждали деца, се повдигнал отново въпросът: *«Ти имаш бебе. Обряза ли го? Трябва да го обрежеш, за да бъде спасено!»*. Но Петър размисля... *«Не. Ние сме евреи. Ние обрязваме нашите деца, но Бог ни приема на основание на вярата ни*

— Деяния, 15-та гл.: *»Сърцеведецът Бог им засвидетелства, като даде и на тях Светия Дух, както и на нас, и не направи никаква разлика между нас и тях, като очисти сърцата им чрез вяра“*. Тогава другите апостоли и старейшините на църквата прославят Бога за това. За тях е било трудно да приемат този факт. Дори за вярващия понякога е много трудно да повярва. И вие знаете, че Бог ги е убедил чрез говоренето на езици: Това е Деян. 10-та и 19-та гл., за която говорих преди две лекции.

— *Вие говорихте за несъвършенството на дарбата за говорене на езици. Словото Божие казва: „Неговите дела са свършени“*. Така че всяка дарба е свършена, стига да бъде използвана както трябва. И Павел казва в 1 Кор. 14:18 и 19: *„Благодаря на Бога, че аз говоря повече езици от всички ви, но в църква предпочитам да изговоря пет думи с ума си...“*. И когато той казва в ст. 26: *„Когато се събирате, тогава говорете с превод“*. И след това, в ст. 28: *„Ако няма преводач, такъв нека да мълчи в църква и нека да говори на себе си и на Бога“*. Съгласен съм — в църква не трябва да се говори на непознат език, но в проповедта на планината, в Евангелието от Матей, Иисус говори за молитвената стаичка, която всеки човек трябва да има. И точно там да се изпълни това, което е писано в 14:2: *„да изгражда себе си“*: *„Понеже никой не му разбира, но с духа си той говори тайни“*. Точно това е искал да каже и Павел. Словото Божие е написано, за да бъде разбрано и от най-простите хора. И един най-прост овчар от полето, като прочете това Слово, ще го разбере така, както е написано, без да е слушал Вашите дълбоки разяснения.

— Мисля, че това е най-доброто съдействие, което сме получавали на тези лекции, и то по няколко причини:

Първо: аз никога не мога да преценя колко време ще продължи беседата ми, когато говоря с преводач. Така че аз имах намерение да говоря по този въпрос, но не стигнах до него. Така че Вашият въпрос ми дава възможността да кажа нещо и за това.

Второ: Вашите въпроси и забележки са полезни, защото показват на всички какво мислят хората от другата страна, когато те сериозно разглеждат този въпрос. Най-доброто, което аз бих могъл да направя, е съвестно да изложя становищата и аргументите на другата страна, но колко по-ясно е, когато ги чуем от самите й представители.

И така: всеки дар е съвършен. Всеки дар има своя собствена функция и цел. Един стих, до който не успях да стигна тази вечер, е 39 стих: „*Копнейте да пророкувате и не забранявайте да се говори на езици*“. Защо Павел казва това? Кой сме ние, че да забраняваме употребата на някоя истинска Божия дарба? Всички Божии дарби са съвършени, включително и дарбата на езиците.

Трето: Вие говорите за „молитвената стаичка“. От 27-ми стих нататък Павел говори за използването на духовните дарби в църквата. Аз съм много благодарен за тези стихове, защото мисля, че те показват една определена свобода на Светия Дух в църквата, което рядко може да се види в евангелските църкви днес. Ако вие имате възможността да ме посетите в Австрия, ще бъдете насърчен да видите, че ние правим така, както е написано тук. Може би двама или трима ще проповядват, някои братя ще предложат песен, други може да ни водят в молитва. Ние искаме да бъдем отворени за Светия Дух и за всички Негови дарби. Бихте ли желали да ни говорите на език? Преди това ние ще искаме да поговорим с Вас, защото не оставяме хора да проповядват в църквата ни, без да ги познаваме; не бихме позволили и на Вас да говорите на език в нашата църква, без да Ви познаваме. Ще искаме да знаем дали сте търсили тази дарба. Ако ни кажете, че наистина сте я търсили, то това ще ни накара да бъдем скептични по отношение на християните, между които сте били, защото звучи доста „по коринтски“. Ако кажете, че някоя известна личност е положила ръце на главата Ви, и разберем, че тогава сте започнали да приказвате, тогава бихме били много предпазливи по отношение на Вашето говорене в църквата ни. Ще Ви попитаме дали можете да преведате езика си, ще Ви помолим да поговорите и да преведете. И според нашето разбиране по този въпрос, ние бихме Ви казали: „Да, можете да говорите на език в нашата църква“, или: „Не, бихме предпочели да не го правите“. И, надявам се, Вие ще уважите солидната преценка на нашите старейшини. Но ако направите обратното, това не ще ви се удаде втори път.

Да, дарбите са съвършени, но те могат да бъдат фалшифицирани. Аз имам няколко опитности с езици, но не мога да кажа, че съм имал някога опитност с това, което мога да нарека „библейска дарба говорене на език“. Елате и ще опитаме. Ние не бихме забранили говоренето на езици.

А що се отнася до Вашия молитвен език, аз се опитах тази вечер, по-специално чрез стиховете в началото, да покажа, че *не* това е била целта на езиците. Павел ни насърчава да бъдем зрели в мисленето си и ни показва чрез Стария Завет защо са били дадени езиците. Но Павел никога не би говорил срещу някоя дарба от Светия Дух. И така, той казва: „Ако нямаш преводач, тогава мълчи в църква и говори на себе си и на Бога“. Сега, ако Вие мислите, че това означава „идете си вкъщи и правете това в молитвената си стаичка“, то бих Ви напомнил, че това го няма в текста. Той просто казва: „Затваряй си устата“. По същия начин той казва в стих 34: „Жените нека мълчат в църквите“; говорещите на езици трябва да мълчат в църквите, ако няма превод. Тук не се споменава и дума за молитвената стаичка.

Ако Павел казва, че той говори повече езици от всички и после казва колко много предпочита да говори в църквата, то Вие сте прав, когато казвате, че много обикновени вярващи хора могат да разберат това по Вашия начин. Но, ако искате да кажете, че това е начинът, по който един обикновен вярващ автоматично би разбрал текста, то Вие предполагате, че всеки обикновен вярващ разсъждава по начина, по който разсъждавате и Вие. Аз познавам, а надявам се и Вие, стотици обикновени вярващи, които не мислят по Вашия начин. Нека бъдем честни в аргументите си. Аз мисля, че това е един от възможните начини да се четат тези стихове. Хора, които познават много добре Библията, също разбират така този текст. Моето скромно мнение е, че тук не непременно става дума за молитвена стаичка. Идеята за молитвената стаичка е свързана винаги с изграждане на себе си. И аз се опитах да ви покажа в тази лекция, че функцията и целта на говоренето на езици не е да изграждаме себе си.

Мисля, че отрязах поне три от краката на Вашия стол. Може би си мислите, че Ви е останал още един. За добър фермер, който иска да издои кравата си, това е напълно достатъчно, но не мисля, че можете да се облегнете на подобно нещо.

Това е моето честно мнение. Но аз наистина съм убеден от аргументацията Ви, че Вие размишлявате сериозно за тези неща; а за мен няма нищо по-приятно от това, да разговарям именно с хора като Вас.

— *Има ли разлика между тълкуване и превод? Ако аз говоря на родния си български език и Вие не го знаете, но изведнъж започнете*

да ме разбирате, това какво е и кой Ви го дава? Кой е Този, който е разбъркал езиците при Вавилонската кула? Кой е Той, в Когото ние дишаме и живеем, Който ни знае мислите, и защо Той ми е дал на мен да говоря на български, а на Вас — на английски?

— През последните години е имало много спорове дали съществува разлика между превод и тълкуване. Аз честно съм се опитвал да разбера как би могло да има разлика. Петдесетните и харизматичните тълкуватели твърдят много усърдно, че има разлика. Сега аз ви питам: Какво прави в момента моята преводачка превежда ли или тълкува?

— Мисля, че тя превежда, защото е учила този език с усилия и труд. Но ако Вие започнете да разбирате какво говоря, без да сте учили български... Откъде идва това? Вие не сте се опитвали да го учите...

— Вие отговорихте на въпроса ми. Тя превежда. А тълкуване означава повече от превеждане — то означава да обясниш значението на нещо. Например: „Do you have coal?“ — това тя го превежда буквално като: „Имаш ли въглища?“. Но аз попитах всъщност: „Имаш ли пари?“.

Тълкуването е също като превеждането, то е обяснение на значението. Но не е възможно да тълкуваш, без да превеждаш. Павел използва толкова много стихове, за да ни каже, че ако говориш на непознат език на някой човек, който не го разбира, ти не можеш да имаш общение с него. Не можеш да имаш общение без превод. Доколкото разбирам текста (а аз съм употребил много време да мисля върху него), дарбата, за която се говори в него, е една свръхестествена дарба. Тук не става дума за учене на един език. Той казва: „Който говори на непознат език, нека се моли да тълкува“. Това не означава: „Ходете в университета“. Той говори за една дарба, за една свръхестествена способност да разбираш един език, който никога не си учил, да го превеждаш на езика на слушателите си, за да предадеш на тях посланието, което говорещият не разбира, но което ти разбираш чрез Бога.

Сега аз ще Ви попитам: Защо харизматичните теолози толкова много говорят за превеждане и тълкуване? На английски това е една и съща дума. И всъщност едното е невъзможно без другото.

Благодаря ви за вниманието.

ЛЕКЦИЯ 5

ИЗЦЕЛЕНИЕ И СПАСЕНИЕ

На днешната лекция ще говорим за изцелението в контекста на нашето велико спасение. На нашите лекции ние разглеждаме теми, по които християните не са на едно и също мнение. Опитваме се с любов да говорим за различните точки на несъгласие и намерихме, че по много въпроси сме съгласни едни с други.

Всички, мисля, сме съгласни, че болестите и смъртта са дошли като резултат от падението на Адам. Ако не го вярвате, тогава значи не вярвате на Библията. Павел казва съвсем ясно, че *„чрез един човек грехът влезе в света, и чрез греха — смъртта и така смъртта премина във всичките хора“* (Рим. 5:12). Не само човешката раса, но и цялото Божие творение е засегнато от грехопадението на човека. Внезапно мъжът и жената разбират, че са голи; внезапно започват да имат проблеми със своята голота. И става така, като че ли в тяхната психика се появява отчуждение. Но не само между тях самите. Отчуждение настъпва също така между тях и Бога. Те са се радвали на общение с Бога, но изведнъж мисълта за среща с Него ги изплашва до смърт. Те се скриват от своя Създател зад Неговото творение и скриват голотата си със смокинови листа. Аз съм живял в Калифорния и там имахме смокиня. Смокините са чудесни, но листата им не са. Те наистина са големи, обаче от тях започва да ви сърби! Това трябва да е била интересна дреха! Точно това е всъщност *религията*: хората се опитват да покрият голотата си с делата на своите ръце. Това обаче никога не дава добри резултати.

Но това не е бил единственият проблем между човека и неговата собствена личност и между двойката и техния Бог. Грехопадението е също така повода и за първия семеен скандал. Адам казва: *„Жената, която ти си ми дал с мен, тя ми даде от дървото и ядох“* (Битие 3:12). Какво, мислите, е чувствал към жена си, когато е отговарял пред Бога? Така че има отчуждение и между мъжа и жена му, и в крайна сметка също и между човека и творението. Градината, в която той

живее, раят, сега се е превърнала в Арабската пустиня. Болестите, смъртта и страданието са влезли в нашия свят. Човечеството е било излъгано от дявола и сега дяволът управлява този свят чрез страха от смъртта, чрез фалшивите религии. Вижте, богът на този свят е един религиозен бог. Сатана управлява света чрез страха от смъртта и един от аспектите на неговото владичество са болестите. Мисля, че е много важно да разберем, че не Бог е причина за страданията и болестите, а дяволът. И че Бог в Своя промисъл допуска болести и страдания. Грехопадението на човека е довело до болестите и страданията и ако сега говорим за примирението, то непременно ще трябва да споменем и ефекта на изкуплението върху нашето тяло. Покварата владее в този свят, но изкуплението е обърнало този процес. Нашият заместник е понесъл греховете ни на кръста. Заплатата на греха е смърт и Той е умрял, бил е погребан; но после се е случило нещо забележително: Неговото тяло не се е разложило. Процесът е бил спрян и обърнат, като Неговото мъртво тяло е било възкресено, за да не умре никога вече. Историята взема нов обрат — от смъртта към живота. И ако вие сте вярващи, тогава сте родени отново за една жива надежда.

Ние имаме вечен живот. И когато Господ дойде отново, ще бъдем прославени. Ние се радваме в надеждата за тази слава. Когато Той дойде, тези, които са починали в Христос, ще пеят една триумфална песен: „О, смърт, къде ти е победата?“. А тези, които ще са все още живи при Неговото идване, ще отговорят: „О, смърт, къде ти е жилото?“.

Но какво да кажем за днес, за времето между моето обръщение, новородението ми за жива надежда и идването на Господ Иисус? Какво да кажем за живота си сега? Какво общо има изкуплението с моето тяло? Греховете ми са простени: аз се радвам, духът ми е съживен, имам вечен живот. Но какво да кажем за своите тела, за здравето си? Кога изкуплението ще засегне и нашите тела? Ние сме спасени и библейската дума „спасявам“ на гръцки може също така да се преведе и като „изцелявам“. Спасението непременно има нещо общо с изцелението, защото самото спасение представлява изцелението на един разрушен свят.

Това е един въпрос, по който много вярващи не са съгласни едни с други. И отново ще се опитам да говоря с любов. Може би вие по принцип не сте съгласни с мен, но вероятно не сте толкова крайни,

както някои от цитатите, които ще ви прочета. Аз не се опитвам да разруша стереотипа ви; аз не ви познавам. Ще се опитам да дам примери, за да ви помогна да видите как хората са на различни мнения и как някои лъжеучители използват тези различия, за да експлоатират хората за своя собствена изгода.

Човешката раса е била ограбена от греха и когато си мислим за ролята, която играе спасението за тялото ни — за нашето благосъстояние и за здравето ни — възниква един интересен въпрос: „Какво казва Библията за моето благосъстояние?“.

Ще започна с един цитат от първоаприлското издание на в. „Небесни новини“: „Религиозният дявол дълго време лъжеше и все още продължава да лъже хората, че Бог не иска да ги излекува, че Той не иска те да бъдат здрави, че болестите са част от Неговия план за живота им. В началото на този век Светият Дух разчупи и разби тези разбирания, Той направо ги изхвърли. Бог не само че не ни дава болести, но Неговата воля е да живеем в съвършено здраве. Всички сме чували за служенията на Кетрин Кулман, Уилям Бранхам, Кенет Хеген и др., които затвориха устата и на най-големите скептици относно изцелението“.

Наистина ли е така? Наистина ли Божията воля е всички християни да бъдат здрави през целия си живот? Вярно ли е, че единствено Сатана би казал нещо противно на това? Сатана ли ви говори днес? Изглежда, че тези хора се чувстват много сигурни в своето мнение. Аз не мисля, че и вие се чувствате така. Вярно ли е, че изкуплението означава „край на всички болести“? И че ако живеете с вяра и по Божията воля, вие ще бъдете напълно и съвършено здрави? Аз съм съгласен с това, което тези хора казват: дяволът стои зад болестите; но наистина ли всичко онова, което казват те, е вярно?

Нека да прочетем заедно най-цитираните по темата „Спасение и изцеление“ стихове:

Исая 53:4 и 5: „Той наистина понесе печалта ни, и със скърбите ни се натовари;... и с Неговите рани ние се изцелихме“.

Да, той понесе скърбите и болестите ни. Той е носил нашата печал и болки. И с Неговите рани ние бяхме изцелени. Много християни (не само лъжеучителите) вярват, че Христос е умрял за нашите страдания. Те вярват, че Той е понесъл нашите страдания и нашите болести в Своето тяло, като е умрял на кръста. Те вярват също,

че за нашите болести е заплатено чрез Неговите рани на кръста и че в Неговите физически мъчения преди смъртта Му на кръста ние имаме нашето изцеление. Аз дори четох труда на един лекар-петдесятник, който казва, че по принцип има 39 типа болести. Аз не си спомням такова нещо от моето следване (Колвин има медицинско образование); не сме го учили по патология, но може би той е учил в друг институт. И така, той пише за това как Иисус е бил бит и че Той е получил не 40 удара, а 39 — 13 по гърба, 13 под дясната и 13 под лявата ръка. И всеки път, когато Иисус е получавал удар с бича, е плащал за една от тези болести. Ни най-малко не считам, че разговорът за страданията на нашия Господ може да бъде насмешлив, но аз наистина намирам това изказване за несериозно. Господ Иисус е бил бичуван не от юдеи, а от римляни, а римляните не са спирали на 39-ия удар.

О, хората имат голямо въображение, когато започват да четат Библията! Те вярват, че Иисус е понесъл нашите страдания на кръста и в Божиите очи Той е платил за нашите страдания, и ако вярваме в Него, ние трябва да бъдем изцелени. Ако вярваме в Него, наше право е да бъдем изцелени. На кръста и чрез страданията Си преди разпятието Той е платил за нашето здраве. Как е станало всичко това? Когато Иисус е умрял заради греховете, Той е умрял за всичките ни грехове. И ако аз повярвам в това, като го приема лично за себе си; ако изповядам, че Неговите страдания за греховете са и за моите грехове, тогава съм спасен. Това вярно ли е? Вярвате ли, че Иисус е умрял и за вашите грехове? И ако вие Му вярвате, това, което Той е направил на кръста, ще важи и за вас. Но те отиват една стъпка по-нататък. Тъй като Иисус е умрял на кръста за моите болести, тъй като е бил бит, за да бъда аз изцелен, то ако аз приема това с вяра лично за себе си, ще бъда изцелен от всяка болест.

Ще ви прочета един цитат на един от учителите на тази доктрина, Майк Дрейзи: „Толкова често се оплакваме: «Господи, защо не ме изцеляваш? Защо не направиш чудо?». Но Бог казва: «Синко, ти си винаги при мен. Всичко, което имам, е твое. Изцелението е твое; благосъстоянието е твое. Не очаквай да предприема нещо специално за теб. Ела, ти можеш по всяко време да си го вземеш; когато поискаш. Просто го приеми с вяра. То е твое точно толкова, колкото и Мое».“

Когато проповядвам Евангелието, аз казвам на хората: „Ако ти повярваш в Господ Иисус Христос, ще бъдеш спасен“. А този човек

проповядва: „Ако ти повярваш в Господ Исус по отношение на своето здраве, ти ще бъдеш изцелен“. Колко е просто: аз проповядвам на хората благовестието на спасението, те повярват и се спасяват. Той проповядва благовестието на изцелението; ако повярват, ще бъдат изцелени.

Нека прочетем още един цитат от този човек: „Понякога Той прави чудо, според Своята всемогъща воля. Ако ние действваме с вяра, тогава всеки път правим — според нашата воля — едно чудо. Това е нашето наследство. Това е част от нашето изкупление — да получаваме чудеса според нашата воля“. Това, което той казва, е, че не е Божията воля за теб да си болен.

Бог може да изцелява хората, *ако иска*. Това означава, че инициативата е на Бога. Този човек казва по-нататък, че това се случва *понякога*. Но ако ние вземем инициативата, изцелението ще се случва всеки път. Ако вярваме, ние ще предизвикваме чудесата на изцеление всеки път, когато поискаме. Ако Божията воля за нас е да бъдем изцелени, то всъщност изцелението зависи от собствената ни воля и от вярата ни. Ако аз съм вярващ и въпреки това продължавам да съм болен, тогава чия е вината? Тогава вината е моя, защото не вярвам достатъчно. За всичко съм си виновен аз. Но какво става с хората, на които това е проповядвано и все пак си остават болни, макар че се молят и вярват, и цитират стихове от Библията?

Кенет Хеген казва в своята книга, че има 33 хиляди обещания в Библията. Ти трябва само да намериш подходящото за твоето положение обещание, да се позовеш на него, да го приемеш за себе си, и ще бъдеш изцелен. Но ако не бъдеш изцелен, грешката е в твоята вяра.

На нашите лекции ние се опитахме да говорим за общия ход на мислите в една аргументация. Внимателно четохме цели глави от Библията и се постарахме да разглеждаме изказвания на апостолите на нашия Господ в техния контекст. Тази вечер ще се занимаем с един друг важен принцип за изследване на Библията, а именно — принципът за начина на тълкуване на Стария Завет.

Аз мисля, че когато в Стария Завет се прави едно буквално изказване, то трябва да се вземе буквално и това, което особено много ми помага, когато чета Стария Завет, е че виждам как авторите на Новия Завет използват Стария. Стиховете, които приведохме по-

нагоре, са цитирани от новозаветните автори и са изтълкувани от тях. Дали тази теза, за която говорихме — че Божията воля за всеки християнин е да бъде здрав, стига само той да вярва, защото Бог е изпратил Своя Син на кръста не само за греха, но и за болестите ни — е вярна? Дали ученията на апостолите потвърждават тази теза? Нека прочетем и видим какво казва Матей: Матей 8:16 и 17: *„А когато се свечери, доведоха при Него мнозина обладани от демони; и Той изгони духовете с една дума и изцели всичките болни; за да се сбъдне реченото чрез пророк Исая, който казва: Той взе на Себе Си нашите немощи и болестите ни понесе“*.

„За да се сбъдне“ — т.е. това, което е казал Исая в 53:4, се е сбъднало според светия апостол Матей. Не на кръста на Христос, а преди това — в общественото служение на нашия Господ. *„Той взе на Себе Си нашите немощи и болестите ни понесе.“* Важно е да се види, че в Исая 53 се говори на евреите. В Римл. 10:16 Павел цитира Исая 53:1 съвсем недвусмислено: *„Кой е повярвал на онова, което сме чули?“*. Еврейският народ е отхвърлил апостолското послание. Бог им се е открил в плът. Той е дошъл при евреите със силното Си рамо и е понесъл бремето на техните болести. Той е усещал силата, която е излизала от Него. Иисус е изпълнил това пророчество в Своето обществено служение. И тези знамения е трябвало да потвърдят Неговото послание. Ако прочетем Лука 4:18, където е цитиран Исая 61, ще видим, че тези знамения са Го потвърдили като Месия. Виждаме това и в Лука 8 и в Йоан 5. Ето Евреи 2:3-4: *„... как ще избегнем ние, ако пренебрегнем едно толкова велико спасение, което отначало беше прогласено от Господа и беше потвърдено между нас от тези, които го бяха го чули (апостолите), като Бог също свидетелстваше чрез знамения и чудеса, чрез разни велики дела и чрез раздаване на Светия Дух според Своята воля?“*. Как е възможно те да не повярват? Това е въпросът, който Исая иска да зададе, а Матей казва: *„Това се сбъдна. Ето, Господ, който е Месията, служи! В Своето служение Той понесе болестите на еврейския народ“*. Но Матей не е единственият апостол, който тълкува за нас тези стихове.

И така, ще повтора: Според Матей пророчеството на Исая 53:4 не е било изпълнено на кръста, а преди това, в общественото служение на нашия Господ.

Какво казва Петър?

1 Петр. 2:22 до 25: „...който грях не е сторил, нито се е намерило лукавство в устата Му; който, когато Го хулеха, с хула не отвръщаше; когато страдаше, не заплашваше; а предаваше делото Си на Този, който съди справедливо; който Сам възнесе в тялото Си нашите грехове на дървото, така че ние, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; чрез чиито рани вие оздравяхте. Защото вие бяхте като овце, които блуждаят, но сега се върнахте при Пастира и Надзорника на вашите души“.

Това е апостолското тълкуване на Исая 53. Приятели, това е официалното тълкуване. Това е начинът, по който светият апостол Петър разбира Исая 53-та глава. В стих 22 той цитира Исая 53:9: „... който грях не е сторил, нито се е намерило лукавство в устата Му“, а стих 23 съответства на Исая 53:7: „Който, когато Го хулеха, с хула не отвръщаше“ — Неговото страдание като Божи Агнец. В стих 24 виждаме Исая 53:5: „И с Неговите рани ние бяхме изцелени“. И в стих 25: „Всички ние блуждаехме като овце“ — това е Исая 53:6. Във всеки от тези четири стиха той цитира по един стих или част от стих на 53-та глава на Исая. И тук той говори за Неговото разпятие и за Неговите рани, нанесени от бичуването преди това — „... чрез чиито рани вие оздравяхте“. Забележете първата дума на ст. 25: „*Защото*“. Когато прочетете тази дума в Библията, не можете да прекратите четенето, ако сте решили да тълкувате правилно Библията, тъй като след думата „защото“ винаги се обяснява това, което е казано преди нея. Това е една дума, която дава по-нататъшно обяснение и изяснява значението. „*Чрез чиито рани (от бича) вие оздравяхте.*“ Дали от физическа болест? — Не. „*Защото блуждаехте като овце.*“ Всеки един от нас е ходел по собствения си път и ние сме блуждаели като овце — „*отбихме се всеки в своя собствен път; и Господ направи да Го постигне беззаконието на всички ни*“. Това е изцеление от морална болест. Това е изцеление от погрешния път в живота.

Когато бях млад, всичко, за което си мислех, бяха жени, пиене, да ходя по купони и да правя впечатление на хората с чувството си за хумор. Това наричах свобода. Аз блуждаех като изгубена овца — бях морално болен. И как Бог изцелява такъв човек като мен? Прочетете Исая 1-ва глава. Бог задава един въпрос на Израел и трябва да чакате 52 глави, докато получите отговора. Бог говори на еврейския народ: „*Чуйте, небеса, и слушай, земя... Волът познава стопанина си и*

магарето — яслите на господаря си. Но Израил не знае... Оставиха Господа, презряха Светия Израилев, върнаха се назад... Защо да бъдете още бити?... От стъпалото на крака чак до главата няма в него здраво място — струпей и синини, и гнойни рани... Земята ви е разорена, в нищо нямате успех. Но вместо да ви привлече при Себе Си, всички тези наказания ви отдалечиха още повече“. Как Бог ще спечели Израел за Себе Си? Той говори за техните рани, за техните рани от ударите. Приятели, това е една и съща еврейска дума. Как Бог ще спечели хората, които се отклоняват от Него? Дали като ги бие? Не. Как ме е спечелил Той? Не чрез бича. Не чрез моите рани. Аз бях изцелен поради това, че Той беше бит. „Всички ние блуждаехме като овце, отбихме се всеки в своя собствен път — и ГОСПОД направи да Го постигне беззаконието на всички ни“ (Исая 53:6). „Но сега се върнахте — 1 Петр. 2:25 — Пастира и Надзорника на вашите души“. Това е великото Божие дело на изкуплението. Приятели, Матей не смята, че Господ е понесъл нашите страдания на кръста, а при Своето изцелително служение. Петър не вижда физическо изцеление. И никъде в Библията не е споменато някой от апостолите, когато е изцелявал някого, да се е позовавал на Исая 53.

И тъй, видяхме отново, че ако четем Библията си внимателно, можем да се отървем от тоя боклук. Това е едно фалшиво тълкувание. Изцелението се отнася за греховете и блуждаенето ни. Виждаме, че апостолите са разбирали Исая 53 не по начина, по който днес често се проповядва.

Нека сега разгледаме какво казва останалата част от Новия Завет за болестите и изцелението на вярващите. Дали вярващите винаги биват изцелявани? И ако не, дали това се дължи на липса на вяра от тяхна страна?

2 Тим. 4:20. Това е последното послание на апостол Павел, който е извършил толкова много чудеса. Той пише: „Трофим оставих **болен** в Милит“. Можете ли да си представите това? Един съработник на апостол Павел, и той не го е изцелил?

1 Тим. 5:23: „Не пий вече само вода, а употребявай малко вино за стомаха си и за честите си **боледувания**“. Тимотей е имал нервен стомах и е боледувал често. Известно време работех в една рехабилитационна програма и се занимавах с хора, които имаха белодробни заболявания. При болни от емфизем на белите дробове

дишането се извършва с диафрагмата. Ето защо е много важно с какво се хранят, защото, ако имат проблеми с храносмилането, няма да могат да дишат. И моята препоръка беше: всеки ден на обяд (ако човекът не беше алкохолик) да пият по чашка червено вино. Това е старо лекарство, но и днес още действа. Моите пациенти ми бяха много благодарни за това, някои се радваха много на чашката вино.

Защо Павел пише такова нещо на Тимотей? Кенет Хеген би писал: „Къде ти е вярата, момко?“. Но в същото писмо Павел пише на Тимотей, че въпреки младостта си той може да бъде пример на вярващите във вяра, любов и т.н.

Филипяни 2:27: Епафродит е бил съработник и сподвижник на Павел, изпратен от филипяните, за да послужи на Павел в нуждите му. Той идва в Рим и донася пари на Павел, но с това работата не се привършва. Започва да работи, за да поддържа Павел. Той работи усилено и се разболява, може би от известната римска треска. Павел пише, че той е боледувал до смърт. Ст. 29 и 30: *„И така, приемоте го в Господа с пълна радост и имайте почит към такива братя, понеже заради делото на Христос той дойде близо до смърт...“*. Ст. 27: *„Той боледува“* — в присъствието на апостол Павел той не е бил изцелен.

2 Кор. 12:5: *„С такъв човек ще се похваля, а със себе си няма да се похваля, освен с **немощите си**“*.

Стихове 7 до 9: *„А за да не се превъзнасям поради твърде многото откровения, ми се даде **трън в плътта**, пратеник от Сатана, да ме мъчи, за да не се превъзнасям. За това нещо три пъти се молах на Господа да се махне от мен; и Той ми каза: Достатъчна ти е Моята благодат... И така, с голяма радост ще се похваля по-скоро с немощите си, за да почива на мен Христовата сила“*. Тези стихове са източник на противоречия. Поддръжниците на теорията за безусловното изцеление казват, че този „трън в плътта, пратеник на Сатана“ не може да бъде болест. Обаче техният аргумент е като омагьосан кръг: Защо не може да бъде болест? Защото вярващите не могат да бъдат болни, а Павел е имал много вяра. Те имат още няколко аргумента, но няма смисъл да се занимаваме с тях.

Чели ли сте какво казва Павел за себе си в Галатяните? Какво казва за това как изглежда? Гал. 6:11: *„Вижте с колко едри букви ви писах със собствената си ръка“*. Защо е писал с големи букви? В Гал. 4:13-14: *„Вие знаете как първия път ви проповядвах благовестието*

вследствие на **телесна слабост**; и вие не презряхте това, което беше изкушение за вас в плътта ми, и не се погнусихте от него, а ме приехте...“. Той им казва: „За вас беше изпитание да видите физическото ми състояние“. То е било много грозно.

Хората обичат проповедниците им да изглеждат добре. Те обичат проповедниците да носят вратовръзки и лъскави обувки. Понякога аз съм най-добре облеченият човек в църквата — ние не се обличаме много изискано. А те са имали проповедник, който е бил болен и тази болест е била толкова грозна, че е било трудно да я гледаш.

Стих 15: „... свидетелствам за вас, че ако беше възможно, очите си бихте извъртели и бихте ми ги дали“. Ето защо той е пишел с такива големи букви. Той е имал някаква грозна болест. Много болести не са грозни, но очните болести са грозни. Ако имам рана на ръката си, няма нужда да я гледате. Ако съм сакат, не е нужно непременно да ме гледате. Но вие *трябва* да ме гледате в очите. Той казва: „Какво изпитание беше това за вас! Аз бях толкова болен и ако можехте, понеже толкова ме обичахте, бихте ми дали и очите си“.

Приятели, какво говорим за болести, след като и самият апостол Павел е бил болен човек! И Бог е допуснал това да се случи в живота му. Сатана го е разболял. Бог никога няма да ви разболее. Бог не е авторът на страданията. Сатана ще ви разболее и ще се радва да го направи. Но Павел се е молил: „Господи, моля Те, махни това от мен!“. И той казва, че три пъти се е молил на Бога, но това нещо не е било отнето от него. Той не е казал: „Господи, махни го; Господи, махни го; Господи, махни го. Е, ясно, не го махна“. Не, той е викал към Бога. Той е бил упорит човек и е търсел Бога по съответния начин. И всред молитвата му и всред неговото търсене на Господа, Бог му е отговорил. Дали му е казал: „Павле, къде ти е вярата?“. Не, Той му е казал: „Павле, ти си голям човек, имал си много големи опитности. Нека Моята благодат да ти е достатъчна, така че Моята сила да се проявява чрез един слаб човек и всеки да може да види, че това не е силата на Павел, а Божията сила в един слаб човек“.

Божиие пътища не са като пътищата на тези хора. Те служат на друг бог. И така, като четем посланията, виждаме, че и между апостолите и техните съработници е имало болести, и то не поради липса на вяра — не! Тимотей е бил силен във вярата. Епафродит е

трябвало да бъде вземан за пример. И Бог казва, че Павел трябва да се научи да е доволен само на Божията благодат.

Всички знаем поговорката: „Здраве да има, това е най-важното“. Не! Бог казва: „Най-важното е Моята слава“ и: „Достатъчна ти е Моята благодат“ (2 Кор. 12:9).

Трети въпрос: Дали изкуплението на кръста няма нищо общо с нашето тяло, с физическите ни болести? Дали няма нищо общо с изцелението? И ако има, какво е то?

В Ефес. 1:7 се казва: *„В Него имаме изкупление чрез Неговата кръв“*. Стих 13 и 14: *„В Него и вие, като чухте словото на истината — благовестието на вашето спасение — и като повярвахте в Него, бяхте запечатани със Светия Дух на обещанието, който е залог за нашето наследство“*.

В Римл. 8:9 и 10 се казва: *„Вие обаче не сте плътски, а духовни, ако живее във вас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов. Но ако Христос е във вас, тялото наистина е мъртво поради греха, но духът е жив поради правдата“*. Ние имаме Светия Дух в нас. Ние сме кръстени в Светия Дух, в противен случай не принадлежим на Христос. И ако Христовият Дух е в нас, въпреки че тялото ни е мъртво, ние сме живи духом.

Какво означава, че *„тялото е мъртво“*? Един ден шестима души ще те вземат и ще те спуснат в гроба. Твоето тяло е на път към гроба. Някои от нас са по-близо до него от други. А може би тук има и някой, който е с единия крак в гроба, а с другия — на бананова кора. Всички ние сме мъртви, понеже сме съгрешили и нашето тяло е обречено да отиде в гроба. Но нашият дух е жив. Оправданието за живот е темата на Посланието към Римляните. Но кога това тяло ще бъде изкупено? Нека прочетем стих 11: *„И ако живее във вас Духът на Този, който възкреси Иисус от мъртвите, то Този, който възкреси Христос от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, който живее във вас“*. „Ще възкреси“ — в бъдеще време. Кога? Стихове 19 до 23: *„... и самото творение ще се освободи от робството на преходност... и ние, които имаме първите плодове на Духа, самите ние стеном в себе си и жадно очакваме осиновението, тоест изкупването на нашето тяло“*. Ние също въздишаме, както и цялото творение, и очакваме зенита на историята, изкуплението на нашите тела — когато Господ Иисус ще дойде отново. Павел го казва

така: „... винаги носим в тялото си умирането на Господ Иисус, за да се яви в тялото ни и животът на Иисус“ (2 Кор. 4:10). И по-нататък в ст. 16: „Затова ние не се обезсърчаваме, но дори и да **тлее** нашият външен човек, пак вътрешният всеки ден се подновява“. Той продължава това в 5:1-5: „Защото знаем, че ако се **развали** земният ни дом, телесната ни скиния, имаме от Бога здание на небесата, дом неръкотворен, вечен... Понеже, като сме в тази телесна скиния, ние стеном обременени; защото желаем не да бъдем съблечени, а да бъдем облечени още повече, така че смъртното да бъде погълнато от живота. А Този, който ни е направил точно за това, е Бог, който ни е дал и Духа в залог“. Ние очакваме промяната на нашето тяло — в едно ново, прославено, нетленно тяло.

Нека да обобщим: Изкуплението има нещо общо с нашето тяло, но Исая 53 глава не е обещание, че всички ние ще бъдем здрави, докато умрем. Това не е начинът, по който апостолите са проповядвали; не е нещо, което апостолите сами са преживели. Напротив, апостолите са учили, че освобождението на нашето тяло ще стане тогава, когато Иисус дойде отново.

Как това учение засяга един вярващ, който въпреки така наречените изцеления си остава болен?

Донесъл съм тук писмото на едно момиче. Тя е тежко болна от астма. Беше „изцелена“ от един лекувател. Той ѝ беше дал някои книжки, тя ми ги даде и аз ги прочетох. Беше ѝ казал, че е изцелена и, както това се случва при астмата (аз съм се занимавал с много пациенти, болни от астма), изглеждаше, като че ли е изцелена. Тя разказваше на всички, че е изцелена и отказа да отиде в болница, въпреки че знаеше, че още е болна. Следващия път, когато трябваше да влезе в болница, тя ми написа това писмо. Нейните учители ѝ бяха казали: „Ти си изцелена, но все още имаш симптомите на болестта. Ти трябва да приемеш изцелението си и да го изповядаш. И когато и да се появят симптомите, ще казваш, че това е лъжа от дявола и ще вярваш на Бога, че си изцелена“.

Ето какво пише тя: „Аз славя Бога и Му благодаря за моите пристъпи от астма, че Той ги е понесъл вместо мен на кръста. Аз не отричам симптомите, защото ги има, но те са лъжа от дявола, който се опитва да прехвърли вината на Бога. Но болестта беше понесена от Иисус и отнесена в царството на мъртвите, където Той върна болестта

обратно на Сатана. От смъртта на Иисус нататък тя принадлежи на дявола. Ето защо аз отхвърлям тези пристъпи в името на Иисус и казвам на Сатана, че не съм готова да приема от него тази болест, която представлява една лъжа“.

Виждате, че тя отрича своята болест като лъжа от дявола. Аз поисках да разбера кой е човекът, който объркваше Карин, това момиче, по този начин. И тъй, посетих ги и отидох на една изцелителна служба. Тъкмо започвах, бяха около 50 души. Те пееха. Учудих се, че имаха три китари. Момичето, което свиреше, би трябвало да има нужда само от едната, но от начина, по който започна да дърпа струните, ми стана ясно, че ще се нуждае и от трите. То се клатеше напред-назад и ние пеехме и пеехме. Пеехме една и съща песен по три, четири, пет пъти, докато емоциите на хората се издигнаха високо-високо. Те всички започнаха да пеят на езици и лечителят ги докара там, където искаше да бъдат. После той ги засипа с обещания за това как Бог щеше да ги изцели от всичките им болести. Той тълкуваше всякакви стихове, изваждайки ги от техния контекст... И тогава започна изцелителната служба. Той каза: „Някой, който е тук, има болки в лявата си ръка“. И един брат каза: „Мен ме боли дясната ръка“. Тогава той отговори: „Правилно, дясната“. После продължи: „Тук има жени, които имат болки по време на месечния си цикъл“. И жените положиха ръце една на друга, той се помоли на език и те всички паднаха. После имаше един брат, който беше фалирал. Лечителят каза: „Аз изгонвам духа на бедност от теб“ — и той също падна. После всички бяха изцелени, освен моя приятел и аз. Ние бяхме единствените хора, които не бяха изцелени.

Но това, което ме учудва, е че следващия път, ако отидеш там, отново биват изцелявани същите хора! Сигурно в тази църква страшно много боледуват. Знаете ли, лекари са правили изследвания по църквите и са установили, че в петдесетните и харизматичните църкви хората не са по-здрави от всички останали.

Аз не казвам, че Бог не изцелява, но ви разказах тази история, за да ви покажа следното. Изцелителят каза: „Аз никога не боледувам и когато умра, ще умра здрав“. Не зная дали смята да умре от автомобилна катастрофа, но Карин ми описа това така: „Божият план е да прибере духа на човека, който Той му е дал, и това със сигурност трябва да стане в мир, може би докато спи“. Тя очаква, че до края на

живота си ще бъде здрава и накрая просто ще заспи. Така е била научена.

Изцелителят имаше едно истинско предизвикателство на тази служба. Това беше едно 16-годишно монголоидно момиче (със синдром на Даун). На него му беше казано в едно пророчество, че ще бъде изцелено. Казвам ви, аз се приготвих да го видя! Не можех да кажа нищо за всички онези жени с проблеми през месечния им цикъл, но много ми се искаше да видя това нещо. И тъй, той каза, че всички трябва да се молят, положи ръце на момичето, и всички останали положиха ръка и на него, и на нея и започнаха да се молят на езици. Той ѝ каза: „Ти си здрава!“. Тя започна да скача като едно теле, пуснато на свобода от обора. После се хвърли на врата му и с краката си се метна на кръста му. Тя беше толкова развълнувана... но продължаваше да е монголоид. И знаете ли какво ѝ каза той? — „Ти си изцелена!“ Това беше същото нещо, което казваше и на останалите: „Бог те изцели чрез мен, чрез моята вяра; и сега ти трябва да изповядаш това“. После им препоръча да четат Библията всеки ден, да четат Божиите обещания. Този начин на изцеление настъпвал по-бавно. След което каза „Лека нощ!“ и напусна събранието.

Мисля, че е много тежко да си монголоидно момиче, но още по-тежко е да вярваш, че си монголоид, защото нямаш достатъчно вяра в Бога. Тази теология, или поне тази практика, не е от Бога. Това е теологията на приятелите на Йов от Стария Завет. Те казваха: „Йов, ти днес май не си много добре. Ах, тези язви сигурно доста те болят! Как е вярата ти? Познаваш Бога; Той се грижи за праведните. И защо Той е допуснал да ти се случи това? Йов, къде е вярата ти?“.

Но знаете ли какво каза Бог на тези мъже? „Йов, отдръпни се от тях и Аз ще ги поразя.“ Тогава Йов е трябвало да се помоли за тях, за да останат живи. Така мисли Бог за такива хора. Те са толкова надути и вършат толкова велики дела, че един ден, както си се надуват, ще се пукнат! Бог ще отсече тези хора! Това е нещо ужасно. Болните имат нужда от нашата помощ, приятели. Те не се нуждаят от една теология, която казва, че те са виновни за своята болест, защото не вярват достатъчно силно.

Аз вярвам в изцелението и съм виждал хора, които са били изцелени. Хора, за които нашите старейшини са се молили с пост, които са били помазани с масло в Господното име и които са били

изцелени по чуден начин. Аз вярвам в изцелението,... но не вярвам на дявола и на тези неща. Божието Слово не ни учи това. Изцелението става по Божията воля: „Нека да бъде не моята, а Твоята воля, Господи!“.

Павел се е молил три пъти. И в хода на тези молитви, в общение с Бога, в размишления и труд за Господа през време на болестта си, той вижда какво иска Бог от него: да се научи какво е Неговата благодат. Ако Павел не е вярвал, че Бог може да премахне този „трън“ от него, то не би се и молил. Но той е трябвало три пъти да се моли, за да разбере каква е Божията воля.

Карин мисли за Божията воля така, както е научена, а именно: Бог може би е допуснал нейната болест, „но ако аз не позволя и се откажа да приема каквато и да е болест в моя живот, защото знам, че болестта е лъжа от дявола, то тогава дяволът няма шанс, дори и Бог да е допуснал болестта“. Това е волята на Карин, но каква е Божията воля?

Понякога ние не се молим и затова апостол Яков пише: „Нямате, защото не просите“ (Яков 4:2). Християни, които не очакват изцеление от Бога, които не се молят за това, няма и да преживеят изцеление по чуден начин. Но някои искат и не получават, „защото зле просите, за да го разпилеете за страстите си“ (ст. 3). Търсете Божията воля! Молете се! Вярвайте, че Той може да ви изцели! Молете се и вярвайте! И ако във вашето общение с Бога видите, че това е Неговата воля, то Той ще ви даде вяра, за да бъдете изцелени.

Аз вярвам в изцелението, но не вярвам в изцелители. Този човек (Колвин има предвид автора на статията от „Небесни новини“, цитирана по-нагоре) споменава Кетрин Кулман. Тя беше прекрасен проповедник, написала е известната книга „Аз вярвам в чудеса“. Един лекар поиска да изследва нейната работа като изцелителка. Тя му дала имената на осемдесет и четири души, изцелени от нея, като каза, че това са много ясни случаи на изцеление. Той се свързал с всички 84 души... Почти с всички, защото някои от тях били *починали* от болестите, от които били „изцелени“, а други не искали да бъдат интервюирани. И така, някои в момента били на лечение и лекарите казали, че лекуват с лекарства същите болести, които Кулман била „изцелила“. Той установил, че по-голямата част от болестите били психосоматични, а някои от хората продължавали да страдат от същите

болести. Осемдесет и четири случая, лично препоръчани от Кетрин Кулман, и нямало нито един-единствен случай на изцеление от някаква органична болест (напр. загуба на крайник, слепота и др. — бел. авт.)!

В Марк 16 се казва, че изцеленията са част от знаменията, които щели да придружават повярвалите, а в 20-ти стих Марк пише, че тези думи на Господ Иисус са се изпълнили. Апостолите пишат това, което Господ Иисус е проповядвал. Колко често трябвало да бъде потвърждавано със знамения тяхното послание? То е било потвърдено. Последното описано изцеление-знамение в Новия Завет датира от 58 г. сл. Хр. В Посланията изцеленията се споменават винаги в минало свършено време или тогава, когато се говори за силата на идещия век. Историята на Църквата потвърждава това.

Аз не вярвам в дарбата изцеление като знамение в днешно време, но вярвам в изцелението. Господ е, който изцелява всичките ни болести, който избавя живота ни от рова.

Преди една седмица дъщеря ми караше колело, падна и се поряза по главата. Раната кървеше и кръвта отмиваше нечистотиите и милиони кръвни частици от цялото тяло се втурнаха натам. Аз не мога да си представя как става, но от това, което съм учил, зная, че те идват и затварят раната, и кръвта спира. В този случай лекарят я заши. Тогава се образува коричка, която пази раната от замърсяване. След една седмица коричката падна и когато видиш детето, ти се струва, че е станало като ново. И кой е направил това? Бог ни е направил по този начин. Той знае всичките ни болести.

Веднъж един брат от събранието ни повика като старейшини. Бяха му поставили диагноза, че има много опасен вид рак в тестисите. Трябваше да бъде опериран, но никой не можеше да каже дали ракът ще бъде премахнат. И така, ние се помолихме за него. Молихме се с голяма ревност и го помазахме с масло. След известно време той отиде на операция и докторите не можеха да повярват — той беше изцелен. Вие ще кажете, че това е невъзможно. Не, не е невъзможно. Бог изцелява. Но той не е *задължен* да изцелява. Ти не можеш да командваш Бога с библейски цитати и да Го караш да те изцелява. Ти просто лъжеш себе си. Този човек беше изцелен. Той се върна отново към своя егоистичен живот. Понякога ми се иска да го попитам: „За какво мислиш, че Бог те изцели?“. Той живее живота си според мотото:

„Този, който има най-много играчки, той е победител“. Бог му върна живота, а той го проиграва като глупак.

Имаше и един друг младеж. Той също имаше рак в тестисите. Ракът се разпространи в мозъка му. Изглеждаше, че лечението не дава резултати. Той също ни повика като старейшини на църквата. Помазахме го с масло. Молихме се целия следобед. Никога не съм се молил така в живота си. И никога дотогава не съм бил в група от Божии мъже, които да са се молили така. След няколко часа молитва болният ни прекъсна и каза: „Знаете ли, като си помисля за всичко, което Господ Исус е направил за мен, очаквам с нетърпение да бъда с Него. Не мога да искам повече от това, което имам — вечен живот. Аз наистина ценя вашите молитви за мен, чувствам се толкова силен вътрешно и съм готов да умра“. След няколко дни той наистина премина спокойно в присъствието на Господа. Това беше изненада за нас. Не очаквахме, че ще стане така бързо. Той беше чакал да бъде подготвен да умре от Божиите хора.

Ако аз бях Господ, сигурно щях да оставя първия да умре, а щях да изцеля втория. Но Той направи обратното.

Имам един приятел, който има силна вяра. Той е основал около 600 църкви в Индия. За себе си той казва: „Аз нямам изцелителна дарба, аз имам дарбата вяра“. Когато е бил млад, хората идвали при него на тълпи да се изцеляват. Никакъв фокус-мокус, никакви пеещи групи, никакви китари, никакъв театър; той просто се молел за хората. Те били изцелявани от *всякакви* болести. Но после той прекратил това. И знаете ли защо? Той казва: „Те търсеха изцелението, не търсеха Господа“.

Аз вярвам, че Господ изцелява. Когато попитали д-р Маргис за вярващите в Русия, защо са страдали толкова много по времето на комунизма (защото той казва: „Ако вие наистина вярвате в Господа, ще бъдете богати“), той отговорил, че вината за това, че са страдали, си е тяхна.

Имам един приятел, който е издател. Той кара един стар фолксваген, целият на дупки, защото си дава парите за Божието дело. При него живеят може би шест души, бивши алкохолици и наркомани. Той харчи парите си за тях. И някой от тези, които проповядват това учение, му казал: „Волфганг, ако ти наистина вярваше в Бога, нямаше да караш този стар фолксваген, а щеше да имаш нов мерцедес като

мен!“. И този човек претендира, че следва Иисус! Та той е царски син! Нищо не е достатъчно добро за царския син.

И накрая искам да ви попитам: Защо сте последвали Христос? Дали търсите знамения? Или искате да видите нещо фантастично? Тогава чуйте думите на Иисус: *„Зло и прелюбодейно поколение иска знамение“* (Матей 12:39). А какво мислите за благополучието и здравето? Ето какво отговаря дяволът, когато Бог му показва Йов: *„Без причина ли се бои Йов от Бога? Не си ли оградил и него, и дома му, и всичко, което има? Благословил си делото на ръцете му и имотът му се шири по земята“*. Или с други думи *„Той Те следва заради благосъстояние и здраве. Нищо чудно, че е праведен човек. Кой не би бил праведен, ако заради това е богат и здрав?“*. И Бог позволява на Сатана да му отнеме всичко. Бог не му го отнема, а Сатана. Но Бог го допуска. И как реагира Йов? Той не е следвал Бога заради благосъстоянието. Той казва: *„Господ даде, и Господ взе — или поне Господ позволява да ни бъдат отнемани нещата — да бъде благословено Господното име!“* (Йов 1:21). Но Сатана казва на Бога: *„Кожа за кожа, да! Всичко, което има човек, ще го даде за живота си“*. Тогава Господ му казва — добре, отнеми здравето му. И той му го отнема. Но Йов приема и това: *„Само доброто ли да приемаме от Бога, а злото да не приемаме?“*.

Приятелю, това е християнството. Бог обича да изцелява, но окончателното изцеление на телата ни ще стане, когато Господ Иисус дойде отново. Ако ти си болен, тогава моли се. Търси Божията воля. Повикай старейшините на църквата, нека Божии мъже са молят за теб.

Аз вярвам в изцелението и за мен това не е теория. Преди месец си играех с най-малкото си момченце. То е само на 5 месеца. Аз го наблюдавах от няколко седмици насам, но този път вече бях сигурен: то е глухо. Аз вярвам в изцелението. Но никога няма да нареждам на Бога какво да прави. Ние с жена ми се молим. В болницата му направиха много изследвания и очевидно слухът му се подобри. Ние не знаем какво ще донесе бъдещето, дали няма да се наложи да учим нов език? Но зная едно и се надявам да мога да го кажа: *„Въпреки че Той ме нарани, аз пак ще се уповавам на Него!“*.

Нека завършим с молитва:

Боже наш и Татко наш, Твоето докосване все още има древната си сила. Ти си същият вчера, днес и завинаги. Но никога не е имало

време, когато Ти си изцелявал всички. Било е време, когато си изцелявал всички, които са идвали при Теб, но на света е имало и толкова много други хора. Ние Ти благодарим за нашето спасение. Благодарим Ти за бъдещото изкупление на телата ни! Благодарим Ти за естествения процес на оздравяване, който Ти си вложил в нашите тела. Благодарим Ти за нашите лекари. Колко е чудесно, че живеем в част на света, където има лекари и лекарства. Благодарим Ти, че Ти изцеляваш и отговаряш на молитви. Ние не искаме да бъдем маловерци; искаме да Ти вярваме. Благодарим Ти, че Твоята воля е добра, че Твоята воля е приемлива и че Твоята воля е съвършена. Благодаря Ти за хората, които присъстваха на тези лекции. Моля Те, благослови братята и сестрите и направи така, че и те да бъдат за благословение. В Името на Иисус, амин.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.